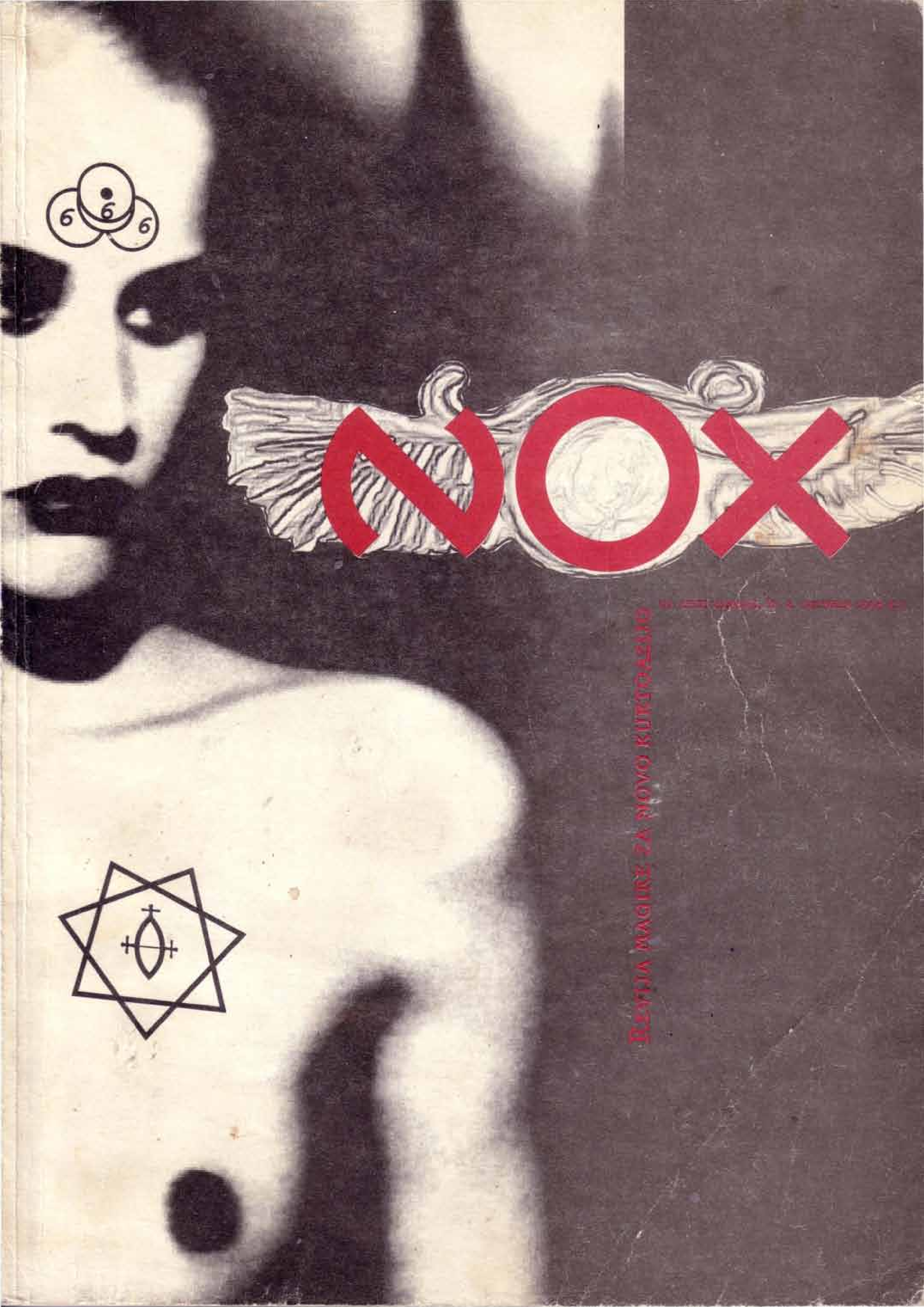

NOX
Revija magike za novo kurtoazijo

0 SLOVENSKA JESEN
O ANTIKRŠČANSTVU

1 Aleister Crowley:
KOMENTARJI KNJIGE
ZAKONA

2 Aleister Crowley:
POSVEČENA
INTERPRETACIJA
OBREDNE MAGIKE

3 John Whiteside Parsons: MANIFEST
ČAROVNIŠTVA

4 INVOKACIJA
HORUSA

5 Janez Trobentar:
GIMNOZOFIJA

6 Thomas Vaughan:
MAGOV NEBEŠKI
RED

7 Soror Meral:
ŠKRLATNA ŽENSKA

8 KLJUČ KRALJA
SALOMONA

9 Pater Valter:
PERI TES
PAIDERASTEIAS

10 John Whiteside
Parsons:
SVOBODA JE
DVOREZEN MEČ

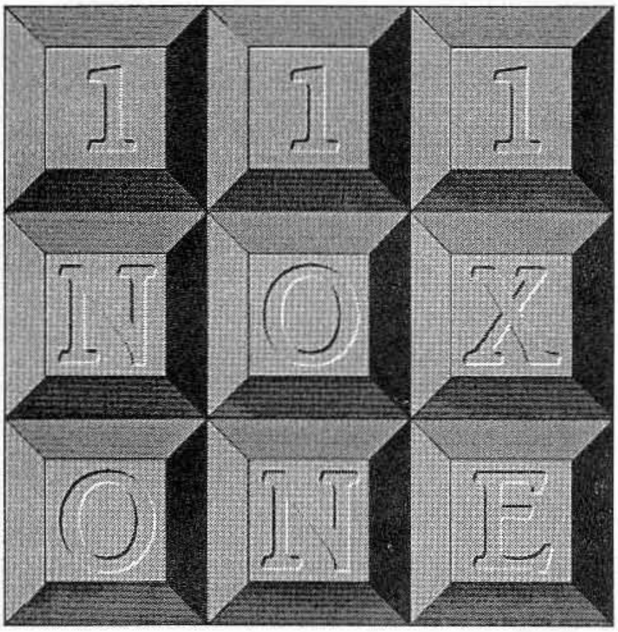
ב Franz Bardon:
AVTOSUGESTIJA
ali SKRIVNOST
PODZAVESTI

ג Aleister Crowley:
ASTRALNI NIVO

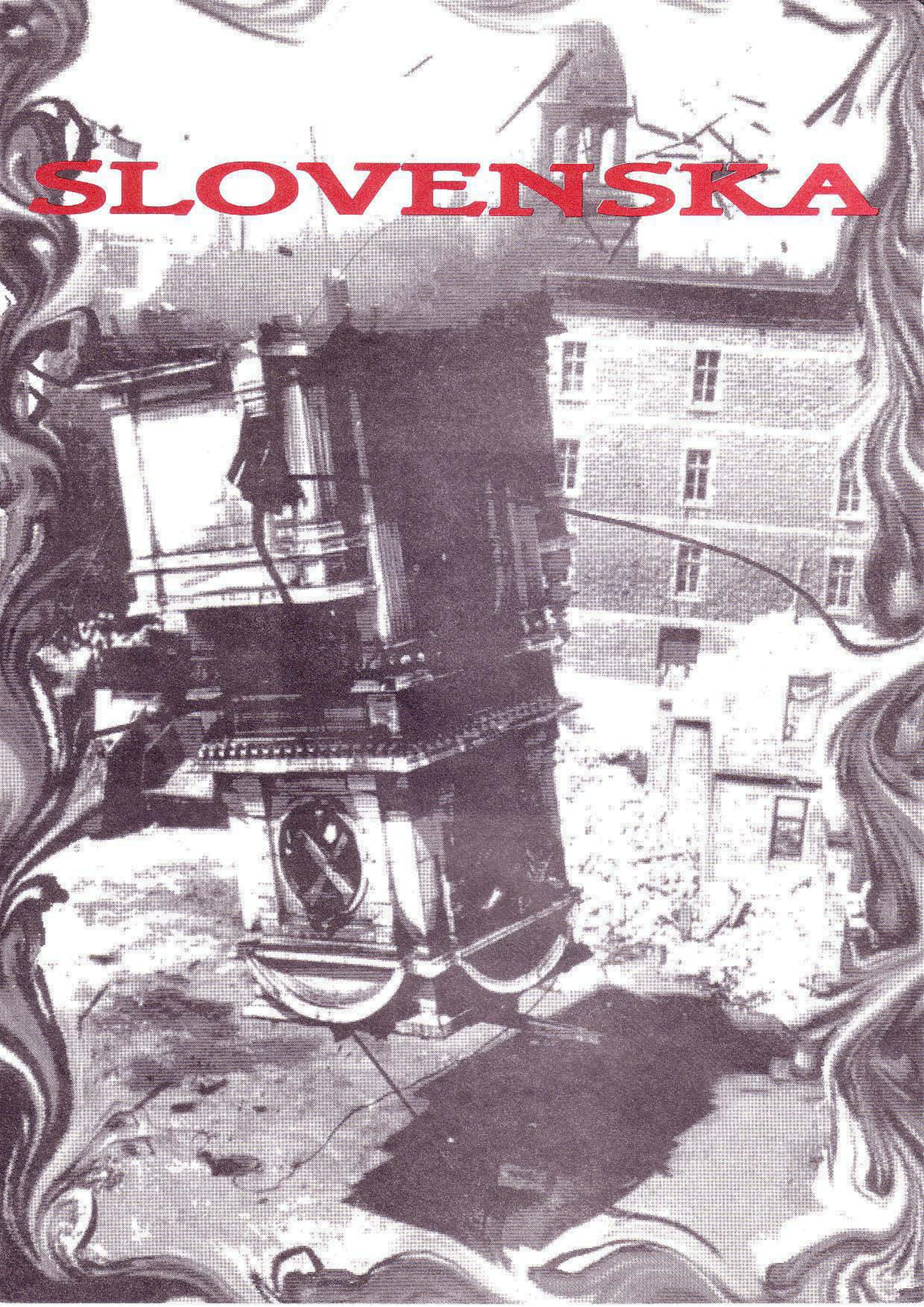
ה Janez Trobentar:
TETRAGRAMMATON

ו Aleister Crowley:
FELO DE SE

1 1 1
N O X
O N E

SLOVENSKA

JESEN O ANTIKRŠČANSTVU

Slovenci potrebujemo "Slovensko jesen", ne Pomlad! S temi besedami smo prvega decembra lani pospremili izid prvega slovenskega prevoda Svetih Knjig Teleme; z resnično željo in sočutjem. Spomladi so Slovenci (in to mi bodo očitali kot omalovaževanje njihove Pomladi!) preveč neuravnovešeni, kratkovidni in zamračenega uma, tako da v vsaki revoluciji vidijo odrešitev in v vsakem demagodu Odrešenika, ki jih bo popeljal po poti Glorije na lov za Antikristom. Misel, da bi se proglasili za Antikrščanstvo, je sila mikavna, toda kaj nam to lahko koristi, ko pa vemo, da je vsa Evropa moralno še vedno na nivoju jamskega človeka in politično nekje v srednjem veku, ki ga vsi ljudski divinatorji hočejo prikazati kot (neki!) Novi Vek ali New Age po srpski. Danes resda ne poznamo več natezalnic in grmad, toda bolj civilizirane metode preganjanja niso nič manj krute in delujoče.
Morala jamskega človeka je morala "imovine v človeškem mesu", če ste že pozabili, v svojem opijanju z napredkom in religijo demokracije, namreč to zdravorazumsko dejstvo, ki postavi vse vaše leporečne litanije o človekoljubju in moralni prenovi na laž.

"Izpostavljanje nedolžnosti je laž."

Dvoglavi Orel v svoji večni agoniji (in boju ene glave napram drugi, to je, civilne in cerkvene oblasti) še vedno vlada svetu in njegov edinorojeni sin "Razum" še vedno izdihuje svoj večni "credo quia absurdum": Oče, zakaj si me zapustil!

Ljudje božji, ki verjamete v Nadnaravno in v Boga, religija ni to, kar piše v vaših enciklopedijah. Religija je VSAKO Telo Doktrine! Tako da se zdaj lahko vprašate, kaj religija ni! Toda vsi, t.i. barbarski pojmi, se pravi, tisti, ki jim je pomen nejasen, izgubljen, oz. vsaj dvojen, so predmet neskončnih nesporazumov, še posebej v humanistiki; to pa zato, ker so to pojmi oz. besede Moči, ob katerih se nam zmede um, pa jih vendar uporabljamo vsakodnevno v naši pragmatični konverzaciji in stalnem dokazovanju, da smo "in".
Mi razumemo STRAH pred Antikristom, kakor je nadvse jasno izražen v Janezovem Razodetju, ki ga Židje in Kristjani vsakoletno potrjujejo in obhajajo v svojem največjem prazniku; katerem? lahko trikrat ugibate! To je strah pred Ljubeznijo in Smrtjo.
Pred zlom, pravite? Pred zlim, pred "zelo", pred slabim, pred slabostjo in slabotnim? Pred hudim? Pred hudobnim? Pred zlomom? Pred Lučonošo? Pred sadizmom? Pred Saturnaličnim? Pred vražo?
Pred vretjem? Pred izpolnitvijo...
In oni nikdar ne bodo razumeli Nedolžnih, ki NE VERJAMEJO v "zlo" niti v "zle" ljudi niti v Izvirni greh; zato jih imenujejo Antikriste in jih imajo za svoje sovražnike in brezbožnike.
MAHINEJCI in kabalisti niso razlikovali in niso bili zmožni razlikovati med Mesijo in Edensko Kačo ; GNOSTIKI niso razlikovali med duhovno in telesno ljubeznijo (AGAPE), zato je njihova Maša (ki so jo izdali v prvi številki NOX-a!) in njihova Alkemija pravtako fizična in teurgična. TEMPLARJI niso ubogali rimskega papeža, ker so v Islamu pravtako in še bolj kot v Krščanstvu prepoznali Univerzalni Katolicizem. MASONI so Dvoglavega Orla (naj bo črn ali bel!) razkrinkali kot Apulejevega Osla in ga skrivaje povzdignili v svojega idola svobode - Baphometa in Pana; kakor so ILUMINATI Boga kot Logos in Sonce spet vrnili v naročje Znanosti. In ROSNOKRIŽARJI so religijo udomačili s kibernetiko, t.j. veščino upravljanja ali ekonomijo LIBIDA.
Židje in Muslimani pa so (bili) ANTIKRISTI samo zato, ker so kristjanom očitali praznoverje in idolatrijo ter svojim vernikom prepovedali upodabljanje Boga, v človeški podobi!
Tisto, kar je skupno vsem modernim totalitarizmom - komunizmu, fašizmu, nacizmu, feminizmu, liberalizmu in demokratizmu - je ANTIKRŠČANSTVO in le-to in nič drugega je vzrok za njihovo tako množično popularnost. Vzrok njihovega propada pa je (bil) v tem, da

so potem, ko so že pridobili množice oz. volilce na svojo stran, taisto antikrščanstvo pozabili oz. ga niso bili zmožni kibernitizirati, oz. sistematizirati.
Moralna renesansa in zorenje Novega Eona je dolgotrajen proces, ki ga ni mogoče pospešiti zgolj z demagoškimi parolami. Nova Religija ali Katolicizem ali Totalitarizem (kakor hočete!) je antikrščanski samo za kristjane; za žide je antižidovski, za muslimane je antiislamski, za budiste je antibudistični, za mongole antikonfucionistični, za indijce antihinduistični itd.. Kajti PRAVA Religija je Ena in kot taka ANTI-sektaška! Nov Tempelj ali Nova Akropola se gradi iz taistih skal, iz katerih je bil zgrajen stari Tempelj in stara cesarstva, ki so se porušila kakor domine v teh prvih letih Novega Eona.
Strah pred smrtjo je v mističnem pomenu strah pred ljubeznijo. Ljubezen je smrt. V ljubezni dvoje umre, da bi se rodilo tretje, ki je spet eno in nobeno, dokler se ne sooči z drugim in nasprotnim. To je garancija napredka in generacije in gnoze.
Strah pred Veliko N.O.X. njihov Veliki Ritual spremeni v Drugo Smrt in njihovo religijo v večni eksodus. Sicer pa prisluhnimo živi besedi njihovega idola:

"Jaz sem največji izmed prevarantov, kajti moja čistost in nedolžnost bo zapeljala čiste in nedolžne.
Volk zapelje samo pohlepne in zahrbtne; krokar zapelje samo melanholične in neiskrene. Jaz pa sem ta, o katerem je zapisano: On bo prevaral najizvrstnejše.
Kajti na začetku je Oče Vsega sklical lažne duhove, ki bi lahko prerešetali bitja na zemlji s tremi siti , v skladu s tremi tipi nečistih duš.
Volka je izbral zaradi pohlepa po mesu, krokarja zaradi pohlepa po razumevanju; mene pa je izbral iznad vseh, ker oponašam čisto šepetanje duše. Tiste, ki so postali žrtve volka ali krokarja, sem pustil pri miru; tiste pa, ki so me zavrnili, sem predal grozi in gnevu krokarja in volka. Eden jih je raztrgal, drugi pa požrl njihovo truplo. Zato je moja zastava bela, ker nisem ničesar na zemlji pustil živega. Gostil sem se s krvjo Svetnikov, toda ljudje niso v meni videli svojega sovražnika, kajti moje runo je belo in toplo in moji zobje niso čekani zveri, ki bi trgali meso; in moje oči so mile, tako da me ne prepoznajo kot vodjo lažnivih duhov, ki jih je Oče Vsega razposlal od sebe na začetku."
(Liber CDXVIII 4.Etir)

Morda ga bodo prepoznali, a tega ne bodo nikdar razumeli, kajti:

"Odvrnili so se od poljubov Matere Babilon, da bi se v svojih samotnih trdnjavah zaročali z lažnivo luno. In povezali so se z veliko zaprisego in veliko kletvijo. In v svoji zlobi se navdihujejo in imajo moč in gospostvo, in v svojih kotlih varijo kislo vino zablode, pomešano s strupom njihove sebičnosti.
Tako se vojskujejo proti Svetemu, s projekcijo privida na ljudi in na vse živo. Tako da se njihovo lažno sočutje imenuje sočutje, in njihovo lažno razumevanje se imenuje razumevanje, to je namreč njihov najmočnejši urok.
Vendar oni propadajo vsled svojega lastnega strupa, in v njihovih samotnih trdnjavah jih bo pogoltnil Čas, ki so se mu podvrgli kakor služabniki, in mogočni vrag Horonzon, njihov gospodar, katerega ime je Druga Smrt, kajti kri, s katero so poškropili svoje Podboje, da bi ugnali Angela Smrti, je ključ s katerim vstopi on (sc. Horonzon, duh Disperzije in nemoči, op.p.).

A oni ne bodo tega nikdar razumeli in priznali.

Toda Babilon, ki se jo oni najbolj boje in jo najbolj zaničujejo, to "Mater vseh Gnusob in Nečistovanj", bo tudi njih vzela k sebi, samo tedaj, ko oni ne bodo več oni sami. Kajti ona, Lepotica, "je prisegla pri svojem svetem kteisu, čigar vsaka točka je neka bolečina, da ne bo mirovala prej, dokler se kri vsega, kar živi, ne bo zbrala v njem, in se njeno vino ne bo uleglo in dozorelo in posvetilo in postalo vredno razveseliti srce mojega Očeta."

Strašno števiko Zveri poznajo, 666, to je število človeka, moškega, ne poznajo pa Njene, zato naj prisluhnejo (in berejo Revijo N.O.X.); kajti tega ne bodo našli v svojih Evangelijih.;

"Sedem je tančic plesalke v njegovem haremu
Sedem je imen in sedem je svetilk ob Njeni postelji.
Sedem evnuhov Jo straži z izruvanimi meči;
Nihče se ji ne more približati.
V Njeni vinski kupi je sedem tokov krvi Sedmih Božjih Duhov.

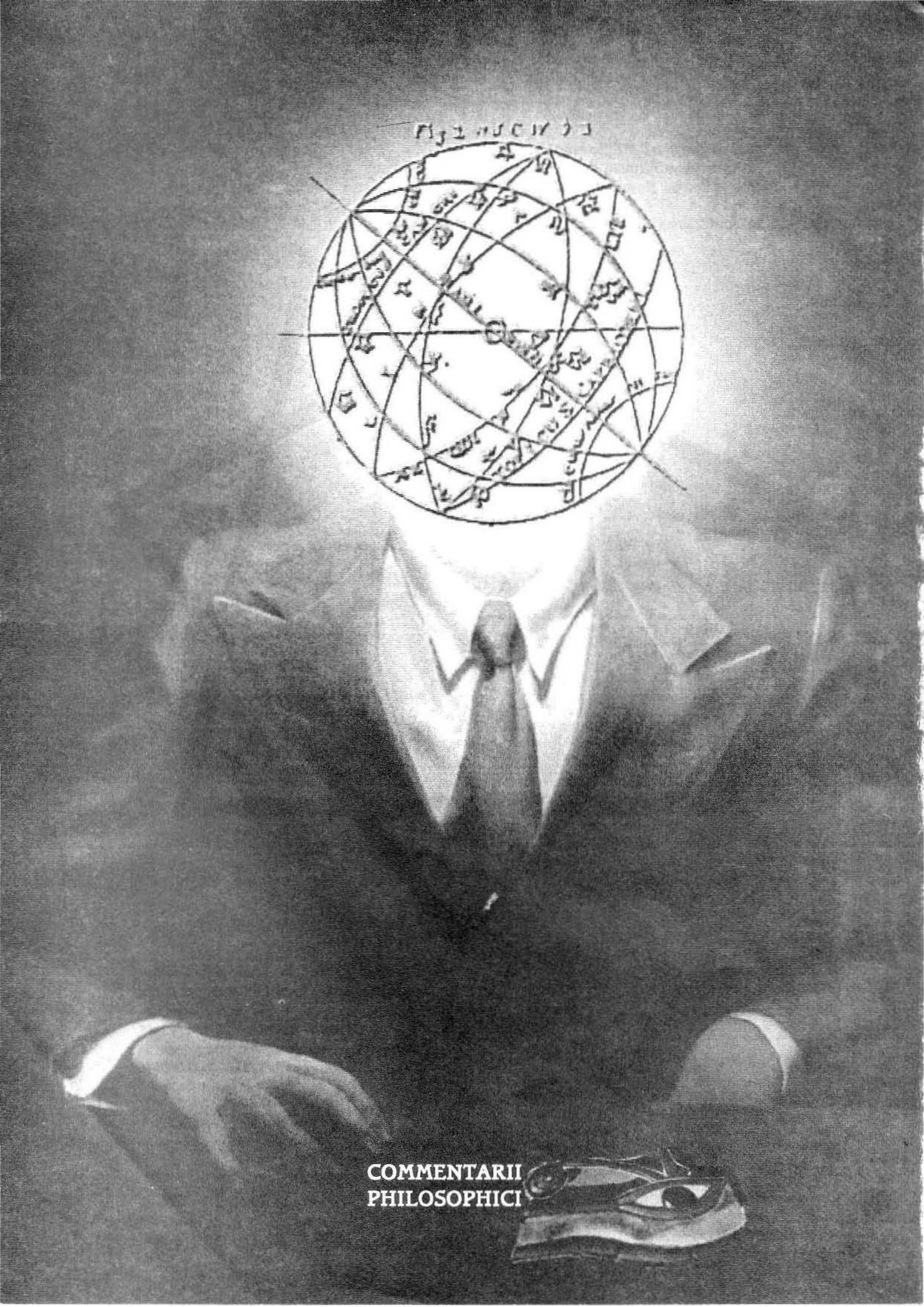
7star.cdr

Sedem glav ima ZVER, na kateri jezdi. Glava Angela: glava Svetnika: glava Pesnika: glava Prešuštne Ženske: glava Junaka: glava Satira: in glava Levje Kače.
Sedem črk ima Njeno najsvetejše ime; in to je

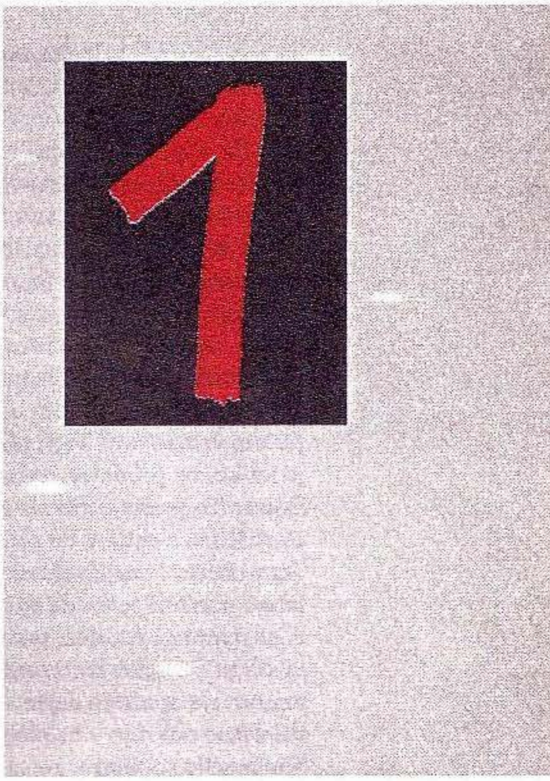

To je Pečat na Prstanu, ki se nahaja na Kazalcu Onega: in to je tudi Pečat na Grobnicah tistih, ki jih je pokončala.
V tem je Modrost. Naj tisti, ki ima Razumevanje, prešteje število Naše Gospe; to je namreč Število Ženske; in Njeno število je Sto in Petdeset in Šest."

(Liber CCCXXXIII, 7)
Gaudium in Teksto sequitur.

COMMENTARII
PHILOSOPHICI

KOMENTARJI KNJIGE ZAKONA

52

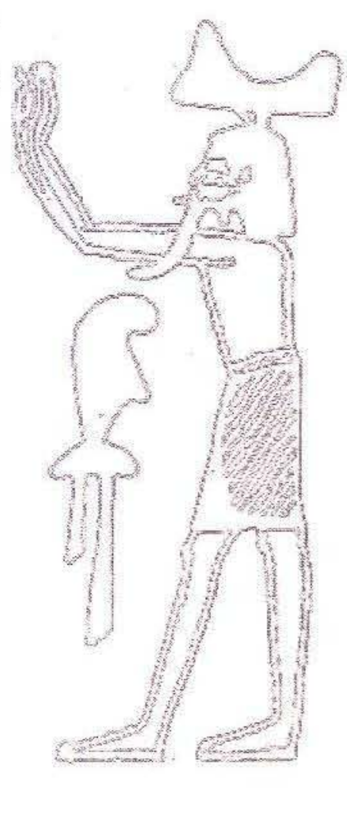
If this be not aright; if ye confound the space-marks, saying: They are one; or saying, They are many; if the ritual be not ever unto me; then expect the direful judgements of Ra-Hoor-Khuit!

53

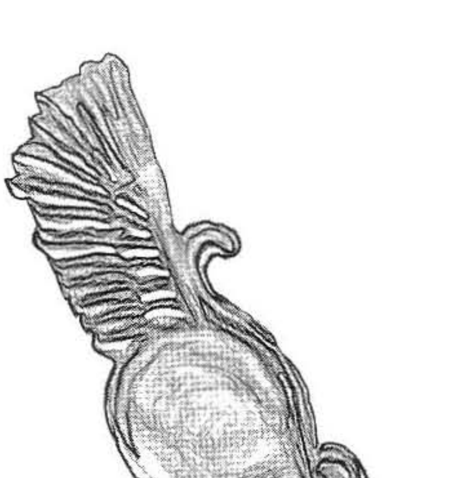
This shall regenerate the world, the little world my sister, my heart & my tongue, unto whom I send this kiss. Also, o scribe and prophet, though thou be of the princes, it shall not assuage thee nor absolve thee. But ectasy be thine and joy of earth: ever To me! To me!

52

Vendar pred Nuit ne smemo delati razlik, niti intelektualnih, niti moralnih, niti osebnih.
Metafizika, pravtako, je intelektualno breme; izognite se ji!
Sicer boste padli nazaj pod zakon Horusa in to iz popolne Nuitine Emancipacije. To je velika skrivnost, ki jo razumejo le tisti, ki so v celoti dosegli Nuit in njeno tajno Iniciacijo.
Zmotno je reči, da smo ločene zvezde, ali, da smo ena zvezda. Vsaka zvezda je individualna, vendar je vezana na druge potom zakona. Ta svoboda pod zakonom je ena najtežavnejših in najpomembnejših doktrin te Knjige. Pravtako mora ritual - naše življenje - biti njej posvečen; kajti ona je Skrajnost, h kateri težimo,

asimptota naše krivulje. Napaka te osredotočenosti ustvari iluzijo dvojnosti, ki vodi v prekinitev in destrukcijo.
"Strašne", ker je Ra-Hoor-Khuit "bog vojne in maščevanja". Glej III. poglavje Knjige Zakona.
Doktrina prejšnjih verzov, ki ne le, da dopuščajo seksualno svobodo v običajnem smislu, temveč se celo zavzemajo zanjo na način, ki namerava šokirati najrazuzdanejšega svobodnjaka, lahko tudi vznemiri in alarmira magika, in to toliko bolj, kolikor bolj je seznanjen s teorijo in prakso svoje umetnosti. "Kaj se to pravi, v imenu Adonaja?" ga slišimo vzklikati? "Mar nam pradavna in nespremenljiva tradicija ne nalaga, da se mora eksorcizem, ki se posveča najosnovnejšim operacijam naše umetnosti, pripraviti potom vzdržnosti? To je nedvomno takšna tehnična formula, ki se jo lahko, na primeren način, priredi v luči dogodkov Enakonočja Bogov. To je ena tistih večnih resnic narave, ki obstaja ne glede, na okoliščine, z ozirom na prostor in obdobje."
Temu lahko le najživahneje prikimavam. Edini ugovor, ki bi jim ga lahko namenil je to, da se besedo "čistost" lahko napačno razume, z znanstvenega stališča, tako kot je moderna znanost spremenila naš koncept odnosov med zemljo in soncem, ne da bi zabeležila ali imenovala opažena dejstva v naravi. Tako lahko sklepamo, da so moderna odkritja v fiziologiji zopet uveljavila staro oziridično koncepcijo spolnega procesa, ki tolmači čistost kot telesno vzdržnost, in se skoraj ne ozira na mentalne in moralne spremljajoče okoliščine in posledice vzdržnosti, še manj na fizične simptome. Koren zmote leži v dogmi o izvirnem grehu, vsled katere je bila polucija dejansko opravičljiva kot nehoteni prestopek, kakor da bi mislili, da je lunatik, ki je zgrmel v prepad, kaj manj mrtev od Empedoklesa ali Sappho.
Doktrina teleme razrešuje celoten problem v skladu z dejstvi, ki jih zapaža znanost, ter dostojnostmi, ki jih predpisuje Magika. Najembrionalnejšemu začetniku v alkemiji mora biti jasno, da, če sploh kje obstaja kakšna materialna substanca kakšnih magijskih kvalitet, potem je na prvem mestu vsekakor tisti nosilec esencialne humanosti, ki je prva materija tistega Velikega Dela, v katerem si naša rasa deli božanski privilegij ustvarjanja človeka v svoji podobi, moškega in žensko. Očitno je manj pomembno to, če je volja za kreacijo zavestno formulirana, ali ne. Lot je dal v svoji pijanosti ukazati naj obesijo njegovi dve hčeri, nič manj Jupiter, ki je podaljšal noč na oseminštirideset ur, da bi imel dovolj časa zaploditi Herkulesa.
Človek je v dejanski posesti tega prvovrstnega talismana. To je njegov "biser velike vrednosti", v primeru s katerim so vsi drugi dragulji zgolj bahavi okraski. Njegova najprimernejša dolžnost je ohraniti integriteto te substance. Ne smemo dopustiti, da bi se njegova kvaliteta znižala, ali z napačnim hranjenjem, ali z boleznijo. Ne sme je uničevati kakor Origen in Klingsor. Ne sme je trošiti kakor Onan.
Toda fiziologija nam govori, da smo primorani v to, da jo trošimo, ne glede na našo vzdržnost, vsaj dokler smo dolžni spati. In narava, bilo zaradi previdnosti, bilo zaradi razsipnosti, nas je oskrbela s tako ogromnim presežkom te substance, tako da se ljudska rasa ne more manjšati, pa tudi, če bi bilo razmerje med moškim in žensko 3

proti 1000. Problem učinkovitosti tako ostaja praktično nerešljiv. Nenadoma nas je prizadelo dejstvo, da nam Nuit nalaga, da naj si popolnoma svobodno izbiramo način koriščenja našega prvega, najfinejšega in najsilovitejšega talismana: svoboščina se na prvi pogled zdi brezpogojna v najslikovitejšem in najizrecnejšem možnem terminu. Opomin, "Toda vedno k meni", zveni kot poznejši domislek. In skoraj smo šokirani, ko v naslednjem verzu odkrijemo pretnjo, ki ni nič manjša zaradi svoje meglenosti izraza.
Po prvem ogledovanju, se naš občutek upirajoče osuplosti samo še poveča. Jasno postane, da je ena vrsta dejanja prepovedana, s kaznijo odpadništva od zakona svobode v kriminalni kod; in naše začudenje in groza se samo povečata, ko spoznamo, da je ta ena samcata gesta, ki se smatra za prekletstvo, najnaravnejše izvajanje najbolj preroške funkcije narave, najnedolžnejše predajanje nepremagljivemu impulzu. Poškilimo nazaj v prejšnji verz - znova pregledujoč naš privilegij. Dovoljeno nam je, da si privoščimo napoj in pobudo ljubezni, kakor, kadar, in s komer nas je volja, toda niti besedice o tem, zakaj hočemo. Na drugi strani pa kljub neskončnemu številu zakonitih načinov, se smatra samo eden in nič več kot eden, za zakonitega. Dejanje ima samo eden zakonit smoter; mora biti izveden za Nuit. Nadaljni razmislek nas do neke mere še utrudi v tem, na čisto jurističen način, toda posredno, z opozorilom na naravno dejstvo, ki je podlaga etiki problema. Nuit je ta, iz katere smo izšli, in ta, h kateri se bomo povrnili. Izogibanje izidu ni nič manj nemogoče kot izogibanje predhodniku. Od Nuit smo dobili ta talisman, ki je nosilec naše fizične identitete skozi razdobje časa. K Nuit, oz. Njej, ga tudi dolgujemo; in oskrunba kateregakoli delčka te najčistejše in najbolj božanske kvintesence nas samih, je očitno skrajna blasfemija. Ničesar v naravi se ne more zlorabiti. Naša prva dolžnost do nas samih je, da ohranimo zaklad, ki nam je bil poverjen:"Kaj koristi človeku, če dobi ves svet, ko pa lahko izgubi svojo dušo?"
Človeška narava je individualna. Niti dva obraza nista istovetna, in še manj dva posameznika. Neizrekljive so možnosti oblike in neizmerne različnosti lepote, toda vse je označeno z enim, kakor tudi vse izhaja iz maternice Nuit - in vse se vanjo vrača. Dojetje te skrajnosti je znamenje božanskosti. Zavedajoč se tega, je vse svoboda; nevedoč za vse to, je vse vezanost. In kakor ne obstaja niti dvoje istovetnih posameznikov, tako ne more biti istovetnosti med bistvenim izrazom volje katerihkoli dveh posameznikov; in izraz vsakega posameznika, v prvi instanci, kot njegov čisto fizični privilegij, je njegova seksualna gesta.
Ne morem reči, da je karerikoli značaj te geste zanemarljiv, "kajti ni zakona iznad Delaj po svoji volji". To rečemo lahko, in to bomo tudi rekli, da je značaj, ki pomeni nevednost ali nemarnost v odnosu do osrednje resnice sveta, privolitev v tisto temačnost, ki je posledica zmešnjave zastorov, ki zakrivajo dušo pred zavestjo, in tako ustvarjajo iluzijo, ki jo aspirant imenuje žalost, in neposvečeni, zlo. Spolni akt je celo v največjem grobijanu izmed človeštva dejavnik, ki razganja meglo jastva za en ekstatičen trenutek. To je instinktiven občutek, da je telesni krč simbol tistega čudeža Maše, s katero se materialni hleb, ki je sestavljen iz pasivnih elementov, zemlje in vode, pretvarja v Božansko Telo, ob katerem se modrijan

zgraža nad njegovo morebitno profanacijo. In to je vzrok, da je, na pol instinktivno, na pol intelektualno, na pol razumevajoč naravo resnice, ogradil dejanje s tabuji. Vendar je malo znanja nevarna reč; njegov strah je ustvaril fantome, in njegovo površno opažanje mu je narekovalo varnostna ukrepanja, ki jih komajda lahko imenujemo izkustvena. Vidimo ga kako se spopada z enakimi težavami na popolnoma isti način. Zgodovina nam priča, kako so zdravniki varovali človeštvo pred kugo, na eni strani z izganjanjem hudiča, in na drugi z brezkoristnimi rastlinami. Zogleneli kol je bilo treba zapičiti v srce vampirja in njegove žrtve so se varovale s česnom. Božja moč? Kdo bi lahko dvomil v to? Moč okusa in vonja sta znani dejstvi. Tako so merili silo proti sili, brez upoštevanja prikladnosti in primernosti obeh, kakor, da bi se proti moči jeklenega meča hoteli braniti z močjo barve ščita. Moderna znanost je potom pravilnega klasificiranja razložila doktrino magijske vezi. Mi nič več ne mešamo nivojev. Fizične pojave prirejamo na fizične načine, mentalne na mentalne. Mi sledimo stvarem do njihovega prvega izvora in nič več ne poskušamo sekati Gordijskih vozlov nevednosti z mečem vladajočega panteona.

Fiziologija nas ne pušča v dvomih glede moči našega podedovanega talismana. In moderna odkritja v fiziologiji so nam zadostno pojasnila, da so seksualne nepravilnosti ljudi hieroglifi, tajanstveni, vendar nedoumljivi, odkrivajoč na prvem mestu svoj nastanek, na drugem, njegov odnos do okolja v sedanjosti, ter v tretjem, njegove možnosti spreminjanja v prihodnje.

S temi skrajno pomembnimi verzi Knjige Zakona, postaja jasno, da se Nuit zaveda vseh teh dejstev in, da jih smatra za nič manj kot kombinacijo ključavnice neomajne sobe prihodnosti. "To (ta doktrina) bo obnovilo svet, moj mali svet, mojo sestro." Napačno razumevanje spolnosti, megleni strah neznanja, kužna nevedna sla, te stvari so bolj zavrle človeštvo v razumevanju sebe, kot pa ducat drugih reči skupaj in v inteligentnem sodelovanju s svojo usodo kot katerikoli drugi ducat skupaj. Hudobnost in lažnivost religije same, sta bili pošasti, ki jih je splavila temačna maternica peklenskega misterija.

Nič ni nečistega ali ponižujočega v katerikoli manifestaciji seksualnega instinkta, kajti brez izjeme je vsako dejanje impulzivno projicirana slika volje posameznika, ki je bodisi moški ali ženska-zvezda; pensilvanec s svojim prašičem nič manj kot duh z Marijo; Sappho z Attisom in Apolon s Hijacinto, tako popoln kot Daphnis s Chloo ali Galahad zaprisežen Gralu. Edina pomembna stvar, nadvse popolno sredstvo očiščenja, posvečenja ali blagoslovitve, je neodvisna od fizičnega in moralnega slučaja okoliščin posameznega incidenta in je realizacija ljubezni kot zakramenta. Koriščenje fizičnih sredstev v magijski operaciji, katere formula je združenje dveh nasprotij potom stapljanja obeh in njunega izničenja, da bi se ustvarilo tretje, ki transcendira obe nasprotnosti, ki sta fazi dvojnosti, (ki ustvarja zavest o nepopolnosti), se zaznava kot absoluten negativ, katerega dojema kot istovetnega s to dvojnostjo, in to pomeni dovršitev velikega dela.

Zaključek tega razmišljanja bi bil nekako takšen:

1) Slučaji kateregakoli akta ljubezni, kot so njegovi protagonisti in njihove nenavadnosti izraza na kateremkoli planu, so popolnoma

nebistveni za magijsko vsebino akta. Vsaka oseba je odgovorna sama sebi, da kot zvezda potuje po svoji orbiti, sestavljena iz lastnih elementov, da sije s svojo lastno svetlobo, z barvo, ki je primerna njeni naravi, da se obrača in poganja s svojim lastnim notranjim gibanjem, ter da vzdržuje svoj lasten odnos s svojo galaksijo, v svojem lastnem prostoru v univerzumu. Njena eksistenca je edino in zadostno opravičilo za vse njene zadeve in smotre.
2) Njena edina možna napaka je to, da se odreče te svoje zavesti o sebi, kot edinstvene po sebi in nepogrešljive v tem naravnem redu. Ukrojiti to doktrino za praktično vodilo vsakemu moškemu in vsaki ženski, s pomočjo katere bi lahko užili do popolnosti svoje spolno življenje in ga naredili za to, kar v resnici je, najsvetejši del religioznega življenja (pravim "najsvetejšega", ker zveličuje celo telesno surovost, da se udeleži duhovnega posvečenja) - namera Knige Zakona je kar se da preprosta.
Kakršnokoli je že tvoje seksualno nagnenje - ti si svoboden, potom Zakona Teleme, da si zvezda kakršna si, in da se raduješ na svoji poti. Tu v tem tekstu ni naznačeno, čeprav je vsebovano drugje, da te samo en simptom opozarja na pogrešitev tvoje resnične volje, v primeru če si domišljaš, da se z izvajanjem svoje poti vmešavaš v pot neke druge zvezde. Potemtakem se lahko smatra za neprimerno, kot obče pravilo, da tvoja seksualna zadovoljitev uničuje, deformira ali žali drugo zvezdo. Vzajemno strinjanje je torej nujen pogoj za dejanje. Seveda moramo razumeti, da tako strinjanje ni vedno izrečeno. So primeri, ko predstavljata zapeljevanje ali posilstvo za drugo osebo emancipacijo ali iniciacijo. Taka dejanja se lahko presodi po njihovih rezultatih.
Najvažnejši pogoj dejanja, humano povedano, pa je privlačnost, spontana in nepremagljiva; vzplamtevanje volje, da bi ustvarjala v lirični divjosti. Ko je ta prvi pogoj razpoznan, se mora nato obdati z vsakim možnim detaljem čaščenja. Študij in izkustvo naj opremita tehniko ljubezni. Vsaka znanost, vsaka umetnost in izpopolnitev naj poudarijo in okrasijo izraz zanosa. Vsa moč in vsa veščina naj s potratno gesto pripomoreta zavihteti po pultu trgovca norost. Na jeklu tvoje čelade naj bo zlata intarzija z motom: "Eksces."
Zgornja naznaka je vzeta iz kasnejšega odlomka tretjega poglavja te knjige. Skrajni in absolutni nalog, križ tvoje viteške zaprisege, pa je, da pustiš svoje kopje mirovati v slavo tvoje Gospe, Kraljice zvezd, Nuit. Tvoje viteštvo sloni na tvojem zavračanju boja za kakršnokoli manjvredno stvar. To je tisto kar te razlikuje od razbojnika ali plačanca. Svoje življenje daješ na Njen oltar. Sebe delaš vrednega Nje s svojo pripravljenostjo na boj kadarkoli, kjerkoli, s katerimkoli orožjem in za vsako ceno. Za Njo iz katere si prišel, kateri ti pripadaš, h kateri greš, ja tvoje življenje nič več in nič manj kot en neprekinjen zakrament. Ti nimaš besed razen Njene slave, ne misli, razen ljubezni do Nje. Zmožen si le enega krika neartikuliranega zanosa, silovitega krča, posedovanja Nje, in smrti, za njo. Ti nisi zmožen dejanja, razen svečenikove geste daritve svojega telesa Njej. Hostija je sončev disk, zvezda njenega telesa. Tvoja kri se izliva iz tvojega srca z vsakim udarcem tvojega pulziranja v njeno kupo. To je vino Njenega življenja, iztisnjeno iz sadeža tvojega, od sonca dozorelega vina. S tem vinom se opijaš. To opere tvoje truplo, ki je fragment hostije, ki si jo zlomil ti, svečenik, v Njen zlat kelih. Ti,

vitez in svečenik iz reda templja, izgovarjajoč Njeno mašo, postajaš bog v Njej, potom ljubezni in smrti. Ta akt ljubezni, pa čeprav je na zunaj izvršen s konjem, kot v primeru Kaligule, s tolpo kot v primeru Mesaline, z velikanom kot Heliogabalus, s hlodom kot Nero, s pošastjo kot Baudelaire, čeprav uživajoč v krvi kot Sade, moledujoč za bičem in krznom kot Sacher-Masoch, z rokavicami kot Yvette Guilbert; čeprav nekdo ljubi sebe, zaničujoč vse druge, kot Narcis, se podaja brez ljubezni vsakomur, kakor Catherine, ali pa vidi telo tako brezvredno, da zaklene svojo slo v dušo in naredi svoje doživljensko hrepenenje nepomirjeno v domišljiji, kot Aubrey Beardsley, to niso pomembne malenkosti. Bach izbere eno pot, Keats drugo, Goya tretjo. Konec je vse : to, da z dejanjem, kakršnokoli že je, častimo, ljubimo, posedujemo in postanemo Nuit. Pri dejanjih ljubezni niso posledice nič bolj važne, kot pri drugih dejanjih. Dokler poseduješ talisman, ga moraš od časa do časa uporabiti, pa naj bo to po tvoji volji ali pa ne. Če poškoduješ kvaliteto, ali zmanjšaš kvantiteto te kvintisence, škodiš samemu sebu in zapravljaš zaupanje vase, potem ko si sprejel obvezo tega strogega viteškega reda, imenovanega možatost. Sile talismana so nepremegljive, kot vsaka naravna sila. Vsakokrat ko se uporabi se mora roditi dete. Dete mora biti po tvoji podobi, simbol tvoje narave, ki je bila preoblikovana. To je v nasprotju z naravo, če človek z velikimi zmožnostmi, ki lahko spremenijo podobo sveta, postane nič več kot le inertna mrhovina, ko je na tem da bo umrl. Vse kar je bil mora v vsakem primeru zdržati; in če se nekaj ne manifestira eni vrsti čutov, zakaj se ne bi neki drugi vrsti. Ideja kreacije nečesa iz ničesar in uničenja nečesa v nič, propade s teorijo flogistona. Vsekakor je celo skeptičnemu razumu očitno, da je naš talismen ena mikroskopsko majhna kačica, s katero lahko na novo zgradimo tako hišo, ki bo vladala generacijam človeških teles, kot v primeru Aleksandra, ali njegovih umov in kakor tudi Platona ni moč uničiti z nobeno zamisljivo silo.
Ko ta talisman pride iz svoje trdnjave, se njegova akcija začne. Stari židovski rabini so to vedeli in so učili da je Eva - preden je bila dana Adamu - spočela demona Lilit s semenom, ki je bil izlit v njegovih sanjah, tako da so hibridne rase satirov, palčkov in podobnih stvorov, začele naseljevati tista skrita mesta na zemlji, ki niso zaznavna z normalnimi človeškimi čuti. To jemljem za gotovo, da vsaka daritev tega talismana nedvomno spočne otroka na enem ali drugem nivoju v tem našem kozmosu, katerega vrste so tako raznolike po svoji naravi. Takšen otrok je deležen narave očeta in njegov karakter je delno določen z okoljem v katerem zraste do manifestacije, živi in se končno spremeni v to, kar imenujemo smrt, ter delno z najnotranjejšo voljo očeta, do določene mere nemara oblikovano z njegovo zavestno voljo v času izpustitve vezi.
Če je tako, potem postane sila pomembno za človeka, da postane osveščen svoje resnične, najnotranjejše volje, svoje esencialne narave. To je veliko delo, katerega dovršitev konstituira adeptstvo, pod pogojem, da zavest uvidi, da jo njena lastna odvisnost od okoliščin dela le za begavo podobo v umazani vodi sonca, ki je ta tihi jaz. Če tak človek hoče izdelati svoje moči, potem mora uporabiti ta siloviti talisman, da bi ustvarjal v svoji lastni podobi. Čeprav ima ta talisman čudežno moč, je tudi sila občutljiv. V

neprimernem okolju lahko proizvede groteskne in zlikave perverzije očetove besede. Vsi vemo da so bistri otroci rojeni od zdravih mater, ki so resnične in vredne soproge svojim možem. Otroci sovraštva, razvrata, bolezni so skoraj vedno v telesu in umu priča zlorabe talismana. Ne le grehi očeta, tudi matere, resnično, še več, njihove družbene sredine se poznajo na otrocih tja do tretje ali četrte generacije. Ne, še več, napaka se nikoli ne more popraviti. Človek lahko v minuti uniči svoje kraljestvo, ki ga je podedoval skozi neštete dinastije biološke previdnosti.
Znano je tudi, brez zanašanja na magiko, da zloraba talismana vodi v moralno, mentalno in duhovno nesrečo. Kriminal in blaznost, kakor tudi bolezen in debilnost, se dogajajo vedno kot neposredna posledica neurejenega spolnega življenja, bodisi taktično, strateško ali oboje.
Knjiga Zakona poudarja važnost teh pomislekov. Akt ljubezni mora biti spontan v absolutni svobodi. Človek mora biti resničen do samega sebe. Romeo se ne sme zanašati na Rosalino zaradi družinskih, družbenih ali finančnih razlogov. Dezdemona se ne sme odvrniti od Otela zaradi rasnih ali religioznih predsoskov. Homoseksualec ne sme prekiniti svoje narave in delati duhovnega samomora z zatiranjem ljubezni ali s poskušanjem njegovega pervertiranja, v kar ga nevednost in strah, sram in slabost tako pogosto privedejo.
Kakršnokoli dejanje, ki izraža dušo, to, in nobeno drugo je pravšnje. Toda, po drugi strani, kakršnokoli je že to dejanje - vedno je zakrament; in kakor je profaniran, vedno je zadosten. Oskruniti ga, pomeni le hrano spremeniti v strup. Akt mora biti čist in strasten. Mora se smatrati za združitev z Bogom v srcu najsvetejšega od svetih. Nikoli ne smemo pozabiti da se bo iz tega rodilo dete. Izbrati moramo primerno okolje, ki je primerno za določeno željeno dete. Prepričani moramo biti, da je zavestna volja napisana na čisti gladini neskaljene duše, z ognjenimi črkami s soncem duha. Ne smemo ustvariti zmešnjave v talismanu, ki pripada tihemu jazu, s tem da dopustimo vsiljujočemu jazu, da zanika vzrok, ki ga je spočel. Če je naša resnična volja smisel naše inkarnacije, da prinesemo mir na svet, potem ne moremo izvajati dejanja ljubezni z motivi ljubosumja ali tekmovalnosti.
Svoje telo moramo ojačati kar se le da in ga zavarovati pred vsakim propadom tako, da bo substanca talismana popolna kot je le mogoče. Umiriti moramo svoje misli, razširiti naše znanje, organizirati svoje moči, razvozlati duhovne vozle, da bo naš duh v resnici dojel naš tihi jaz, presojal delne želje in neuravnovešena mnenja, podpirajoč zbranost volje z jačanjem njenih meja in bo z enoglasnim entuziazmom razglasil žlahtnost misli, ki izraža dejanje. Volja mora vtisniti sebe na substanco talismana. V alkemijskem žargonu mora biti ona žveplo, ki fiksira živo srebro, ki določa naravo soli. Celoten človek, od najnotranjejšega božanstva do najtanjše trepalnice, mora biti en stroj, ki ni obremenjen z ničemer kar je neuporabno ali nevsklajeno, strela mora biti kakor iz Jupitrovovih rok poslana. Sebe mora v dejanju ljubezni popolnoma predati. Prenehati se mora zavedati česarkoli drugega, kot le volje. In nazadnje, dejanje mora biti dokončno. Mora se storiti in mora umreti. Iz smrti mora ponovno vstati, očiščeno te volje, saj jo je

dovršilo v celoti in od njegovih elementov ni ostalo več nič. Mora se izprazniti v nosilec, tako bo otrok v celoti spiritualen.
A to ni dovolj. Tla kamor je vrženo seme morajo biti primerna za njegovo sprejetje. Klima mora biti ugodna, gruda mora biti pripravljena in sovražniki mladega otroka, ki si želijo njegovega življenja, morajo biti izgnani izven polja v katerem mu lahko škodijo. Vse to je dovolj jasno, če se nanaša na običajno sfero porajanja otrok. Potrebna je prava ženska in pravi pogoji zanjo. Še bolj se to nanaša na druga dejanja, kajti ženska je zavarovana potom generacij biološkega prilagajanja, dočim so spiritualni otroci dovzetnejši za bolezen in deformacijo, saj so finejše in občutljivejše tvarine. Tako neskončno raznolike so možnosti kreacije, da mora vsak Adept sam zase reševati ta problem, kakor najbolje ve in zna. Obstajajo magijske metode ustvarjanja vezi med zbrano silo in materijo, na katero se želi delovat, a te so povečini najbolje sporočljive potom privatne inštrukcije in dovršljive z osebno prakso. Grob opis je lahko zgolj skelet in (celo tako) prej zavede kot pa ne.
Toda splošno pravilo je, da se pripravi vse pogoje vnaprej z namero olajšati manifestacijo željene smeri in opravi nevarnost aborcije z eliminacijo motečih elementov.
Človek, ki si naprimer, hoče povrniti zdravje, mora s pomočjo svoje magijske volje vzeti v obzir vse možne higienske in medicinske mere, ki so primerne za odpravo njegove bolezni. Človek, ki hoče izdelati svoj genij kot kipar, se bo posvetil lepim oblikam, ali, bo mogoče šel živet tja, kjer narava sama priča o dotiku prsta Velikega Arhitekta.
Izbral si bo objekt svoje strasti po namigu svojega tihega jaza. Predsodkom, čutom, emocijam ali razumskim sodbam ne bo dopuščal, da bi zakrile sonce njegove duše. Predvsem mora biti vzajemni magnetizem, navkljub maskam razuma, nepogrešljiv. Če tega ni, te silne čistosti strasti, potem ni magijske baze za zakrament. A tak magnetizem je samo prvi pogoj. Kjer dve osebi postaneta zaupljivi in intimni, vsaka kriza zadovoljitve med dvema koncema le-te pušča v bližini, ki zahteva vzajemno opazovanje; močna jasnost misli, ki je rezultat olajšanja električne sile, dela tako opazovanje nenormalno kritično. Višji kot je tip duha, bolj je to gotovo in večja je nevarnost, da se najde neka nevšečna malenkost, za katero nam izkustvo govori, da bo nekega dne tisto edino, kar je še ostalo za opazovanje. Tako kakor tudi bradavica na nosu ostane v spominu, medtem, ko je obraz že pozabljen.
Objekt ljubezni mora biti eno z ljubimcem v ničemer, kar je več kot le volja za magnetnim združenjem; biti mora v strastnem partnerstvu z voljo, ki ji je volja do ljubezni zgolj magijski simbol. Verjetno nista niti dve volji istovetni, vendar sta lahko vsaj toliko simpatični ena drugi, da se njuni manifestaciji ne izpodbijata. Ni zadovoljivo imeti pasivnega partnerja, ki bleja, "zgodi se volja tvoja" - to je odnos, ki se izteče v prezir, dolgočasje in nezaupanje. Mi si želimo strasti, ki se zlije z našo lastno strastjo. Kjer je to slučaj, tam ni toliko pomembno, če je miselna ekspresija sindromična; vsekakor je bolje, da se dva popolnoma različna svetova misli in izkušnje srečata v sorodnem sklepu. A bistveno je, da je miselna navada simpatetična in je mehanizem duha sestavljen po enakih

principih. Psihologija enega mora biti dojemljiva drugemu. Socialni status in fizična pojavnost ter navade, so mnogo manj važne v družbi, ki je sprejela Zakon Teleme. Sama toleranca proizvede ljubeznivost, ki kmalu razbremeni težo tolerance. V vsakem primeru se večina ljudi, posebno ženske, prilagodi okolju na dovolj spreten način. Pravim "posebno ženske", kajti ženske se skoraj vedno zavedajo enega važnega dela njihove resnične volje, namreč, da hočejo roditi otroka. Za njih se nič drugega ne more zares primerjati s tem in one opuščajo vprašanje ki se ne tiče tega, kot malenkost, prevzemajoč navade, ki se od njih zahtevajo v interesu harmonične domačnosti, kar smatrajo za pogoj v prid razmnoževanja.
Orisal sem idealne pogoje. V redkih pogojih lahko morebiti uresničimo tudi našo tretjo možnost. Naš magijski stroj je vsekakor mogočen, če je njegova učinkovitost vsaj petdest procentov njegovih teoretičnih konjskih moči. Toda veliki večini človeštva sploh ne pride na misel, da bi jemala ljubezen za sveto in resno stvar in bi uporabljala oči mikroskopista, ali srce in možgane umetnika. Njihova nevednost in sram sta iz ljubezni naredila kužno truplo in ljubezen se maščuje z izgredom uničenja njihovih življenj, ko oni sami nase porušijo tempelj.
Priložnost odkritja primernega objekta ljubezni je zreducirana skoraj na ničlo z nadomeščanjem dejanskih pogojev, kakor so podani zgoraj, s popolnoma umetnimi in nebistvenimi vrstami; omejitve dejanja samega, poroka, prepričanje, dogovor molka, kriminalni zakoni, finančne verige, rasno razlikovanje, nacionalnost, kasta, religija, socialni in politični klišeji, celo družinska izvrstnost. Izmed miljona ljudi je običajen posameznik lahko srečen, če lahko izbere par ducatov primernih partnerjev.
Dodajmo še en steber k mojemu templju. Vse pogosto se zgodi da dva človeka sicer popolnoma ustrezata eden drugemu da bi se lahko ljubila, a sta onemogočeni v samoizra'anju, zaradi čiste nevednosti v zvezi s tehniko dejanja. Kar narava proglaša kot klimaks maše, manifestacijo boga v mesu - ko je to meso spočeto, je tako surovo, nerodno in brutalno, da razočara in se priskuti.
Onadva se v grozi zavedata, da je nekaj narobe. Ne vesta kako bi to popravila. Sram ju je, da bi o tem diskutirala. Nimata niti izkušnje vodenja, niti domišljije, da bi eksperimentirala. Nešteti tisoči ljubimci finega duha se obrnejo proti ljubezni in jo preklinjajo. Nešteti miljoni, ne tako udomačeni v prefinjenosti, se sprijaznijo z dejstvom, vdajo ležernosti, dokler ljubezen ne degradira v krivdno klečeplazenje. Oni se vozijo v umazani nočni cizi, ki naj bi bila njihova "ognjena kočija z ognjeno vprego".
Vse težave izvirajo iz človeškega zgražanja nad ljubeznijo. V zadnjih sto letih je vsak prvovrsten pisec o morali poslal od sebe svoje strele in grome, svojo točo in žareče oglje, da bi požgal Sodomo in Gomoro, kjer ljubezen ni niti sramotna niti tajnovita, ali pa, da bi jo zametal s sentimentom, da bi svinjski meščani v njej lahko prepoznali svoj ideal. Mi ne govorimo umetnikom, da je njihova umetnost tako nedotakljiva, zoprna, tako sijajna ali ponižujoča, da na noben način ne bi smela uporabljati svojega

orodja in da bi se morali v šoli naučiti kako gledati s svojimi očmi, da bi nato z rokami zapisali kar vidijo. Mi ne govorimo ljudem, ki zdravijo ljubezen, da ne smejo poznati svojih subjektov, od anatomije do patologije; ali da bi jih rotili naj odstranijo privesek od spoštovanega arhiepiskopa takoj , ko dobijo skalpel v roke.
A ljubezen je umetnost, nič manj vredna od Rembrandtove, znanost, nič manj vredna od Listerjeve. Duh mora artikulirati srce in narediti telo za tempelj duše. Animalni instinkt v človeku je dvojnik opičjemu in bikovemu. Vendar je to edina zakonita stvar v kodu buržuja. On ima pravico smatrati spolni akt za ponižujočega, ker ga kot takega pač pozna. Za njega je res smešen, obscen, surov, živalski; valjanje v blatu, nedostojno človekovega dostojanstva ali slave boga v njem. Takšno je žrtje in žlampanje divjaka, ki si tlači surovo ledvico svojega sovražnika v usta, ali loka pretihotapljeno steklenico gina. Njegov obrok je namreč ogaben, zato mora vztrajati, da so vsi načini razen njegovega, kriminalni. Kako smo prispeli od kanibalovega kotla do kuhinje Laperousea in Nichola, če ne s kritično skrbjo in vnetim raziskovanjem?
Dejanje ljubezni je za buržuja telesna sprostitev, kakor defekacija in moralna sprostitev od mučnega privajanja staranju; za veselo povrnitev v suroveža se mora pretvarjati da mu je mrzka. To je pijanost, ki omamlja njegov sram pred samim seboj, vendar ga pušča še globje v odvratnosti. To je umazana gesta, prikrita in groteskna. To ni njegovo lastno dejanje, temveč ga vanj sili velikan, ki ga drži nemočnega v svoji pesti; on je na pol blazen, na pol avtomat, ko ga izvaja. To je topoglav spodrsljaj preko blatne črne močvare, kjer se plazi tisoč nevarnosti. Ogroža ga s smrtjo, boleznijo, propadom v vseh oblikah. On plačuje strahopetčevo ceno strahu in gnusa, ko krošnjar - seks - ponudi svoj podganji strup zavit v svinčeno folijo, ki jo smatra za srebro in nato spet plača z bruhanjem, ko ga pogoltne v svoji požrešnosti.
On vse to še predobro ve; prav ima, v svoji lastni luči, da mrzi akt in se ga boji, da si zakriva oči pred njim in prisega, da mu ni poznan. Z bleščavimi cunjami sentimenta, polnimi zamaščenih cap, on povija truplo ljubezni in muzajoč se godrnja, češ, da ljubezen nikoli ni imela uda, ki bi bil gol; potem pa, ko se surovež v njem v spanju razvname, obmeče ljubezen z blatom in pohotno pogledovaje kruli, da ljubezen nikoli ni bila bog v človeškem templju, temveč en slasten kos mrhovine v kotu njegovega svinjaka.
Toda mi iz Teleme, kakor umetniki, pravi ljubitelji ljubezni, brez sramu in strahu, zremo bogu v obraz, tako v našem duhu znotraj, kot v vsej naravi izven in čeprav uporabljamo besedo ljubezen, kot to počno celo buržuji, je ne smatramo za "preveč pokvarjeno za nas, da bi jo bilo mogoče pokvariti"; ona neoskrunjena žari v svojem svetišču, prerojevajoča se v svoji čistosti z vsakim dihom življenja. Toda z "ljubeznijo" mislimo tisto, kar oko buržuja ni videlo, niti njegovo uho slišalo, niti njegovo srce začutilo. Mi smo sprejeli ljubezen kot smisel spremembe, ki je življenje vseh stvari na svetu. In sprejeli smo ljubezen kot način gibanja, kot voljo do spreminjanja. Za nas je vsako dejanje, kakor vključuje spremembo, dejanje ljubezni; življenje je ples radosti, njegov ritem neskončna vznesenost, ki nikoli ne usahne ali se ustali. Naš osebni užitek ne izvira le iz naše lastne udeležbe v njem, temveč od našega

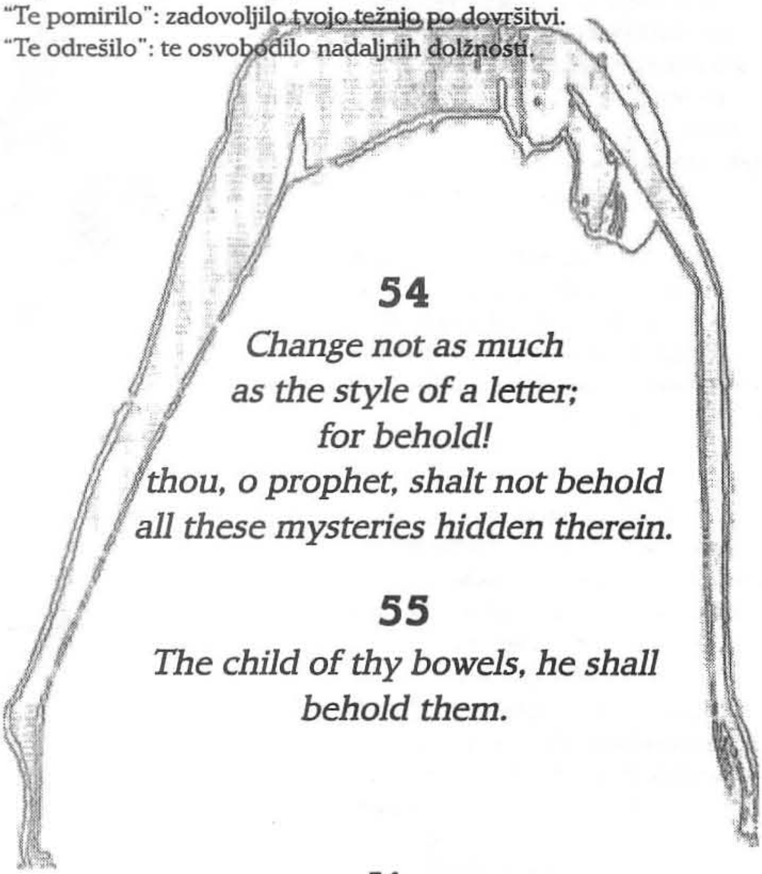
zavestnega dojemanja vseh njegovih dovršenosti. Mi proučujemo njegovo strukturo, se širimo, ko se izgubljamo v njegovem razumevanju, ko postanemo eno z njim. Z egipčanskimi iniciati vzklikamo: " Niti delčka nas ni, ki ne bi bil božanski", in dodajamo antistrof, "Niti delčka bogov ni, ki ne bi bil tudi naš."
Potemtakem ljubezen, ki je Zakon, ni nič manjša ljubezen v malenkostnem osebnem smislu; kajti ljubezen, ki naredi dvoje za eno, je stroj, ki celo skrajno dvojico, jaz in ne-jaz, lahko združi v eno, v mistični svadbi neveste, duše, z Njim, ki je od vsega začetka določen, da se vzame z njo; resnično, celo vsevišnji, bog, vse-v-vsemu, Resnica.
Zato imamo ljubezen za sveto, religijo naših src, znanost našega duha. Mar njemu ne pripada njegov zaukazani ritual in njegovi svečeniki in pesniki, njegovi tvorci lepote v barvi in obliki, da ga zaljšajo in njegovi muzikantje da ga opevajo? Da niso tudi oni, ki samo pometajo tla njegovega templja, dele'ni tako njegove osebnosti? In, ne bi polagala naša znanost svojih rok nanj, ga merila, odkrivala globine, izračunavala višino in ugibala o zakonih njegove narave?
Pravtako nam, Telemitom, ki smo tako izvežbali naša srca in našega duha za inženirje, eksperte tega nebesnega rušilca ljubezni, ladje za polet k soncu, za nas je akt ljubezni posvetitev telesa ljubezni. Mi žgemo telo na oltarju ljubezni, da bi tudi surovež mogel služiti volji duše. Zato moramo proučevati umetnost telesne ljubezni. Ne smemo se izogibati ali šušmariti. Biti moramo mirni in pristojni kakor kirurgi; z možgani, očesom in roko kot do poplnosti izurjenimi instrumenti volje.
Stvar moramo študirati odkrito in neosebno, brati moramo literaturo, poslušati predavanja, prisostvovati demonstracijam, pridobiti si svoje diplome, preden začnemo s svojo prakso.
Mi nimamo v mislih istega kot buržuj, ko reče "akt ljubezni". Za nas to ni surova gesta človeka ob aretaciji, godrnjavo otepanje, brezčutni krč, in nenadno sramotno bljuvanje, kakor zanj.
Posedujemo umetnost izražanja; izvežbani smo v interpretaciji duše in duha v terminih telesa. Ne negiramo obstoj telesa in ga ne zanemarjamo; vendar zavračamo vsako drugo interpretacijo, ki ni v tej luči: to je organ jaza. Vendar se mora ravnati po svojih lastnih zakonih; mentalni in moralni zakoni se ne nanašajo nanj. Mi ljubimo, se pravi hočemo združitev, zato mora eden študirati drugega, predvideti vsako metuljo misel, ki izprhuta in ponuditi cvet, ki mu je najbolj všeč. Slovar ljubezni je majhen in njegovi izrazi so obrabljeni; iskati nove besede pomeni biti prizadet, bombastičen. To nas potre.
Toda jezik telesa se nikoli ne izčrpa; lahko se pogovarjamo eno uro samo s pomočjo trepalnic. Obstajajo intimne delikatne stvari, sence listja drevesa duše, ki poplesujejo v vetriču ljubezni, tako nežne, da jim niti Keats ali Heine z besedami, niti Brahms ali Debussy z glasbo, ne morejo dati otipljive oblike. To je agonija vsakega umetnika - večji kot je, tem krutejši je njegov obup - da ne more izraziti tega. In česar oni ne morejo storiti niti enkrat samkat v življenju navdušenja, to stori v vsej popolnosti telo, ki se je ljubeč, naučilo ljubiti.
Addendum: Splošno povedano, katerikoli akt kakršnekoli vrste, se

lahko uporabi za doseg kateregakoli in kakršnegakoli cilja, če le mag ve, kako ustvariti potrebno vez.

53

Prerok služi kot vez z nižjim. Očitno bo ta "poljub" (i.e. ta Knjiga) obnovil zemljo z ustanovitvijo zakona svobode. "Moje srce in moj jezik" se ne zdi zgolj fraza naklonjenosti, ima verjetno globji pomen, ki mi zaenkrat uhaja. Druga misel je nemara odgovor na mojo lastno neizrečeno misel o dovršitvi mojega dela. Ne, čeprav sem eden "od princev", s pravico, da zahtevam svojo nagrado, je moja usoda ta, da nadaljujem z mojim delom.
"Te pomirilo": zadovoljilo tvojo težnjo po dovršitvi.
"Te odrešilo": te osvobodilo nadaljnih dolžnosti.

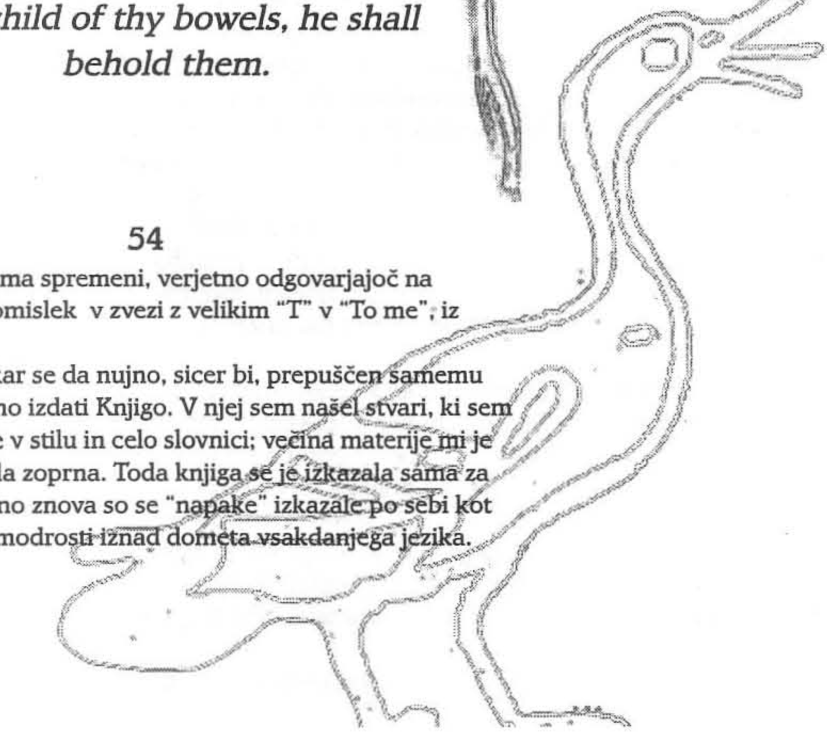

54

Change not as much
as the style of a letter;
for behold!
thou, o prophet, shalt not behold
all these mysteries hidden therein.

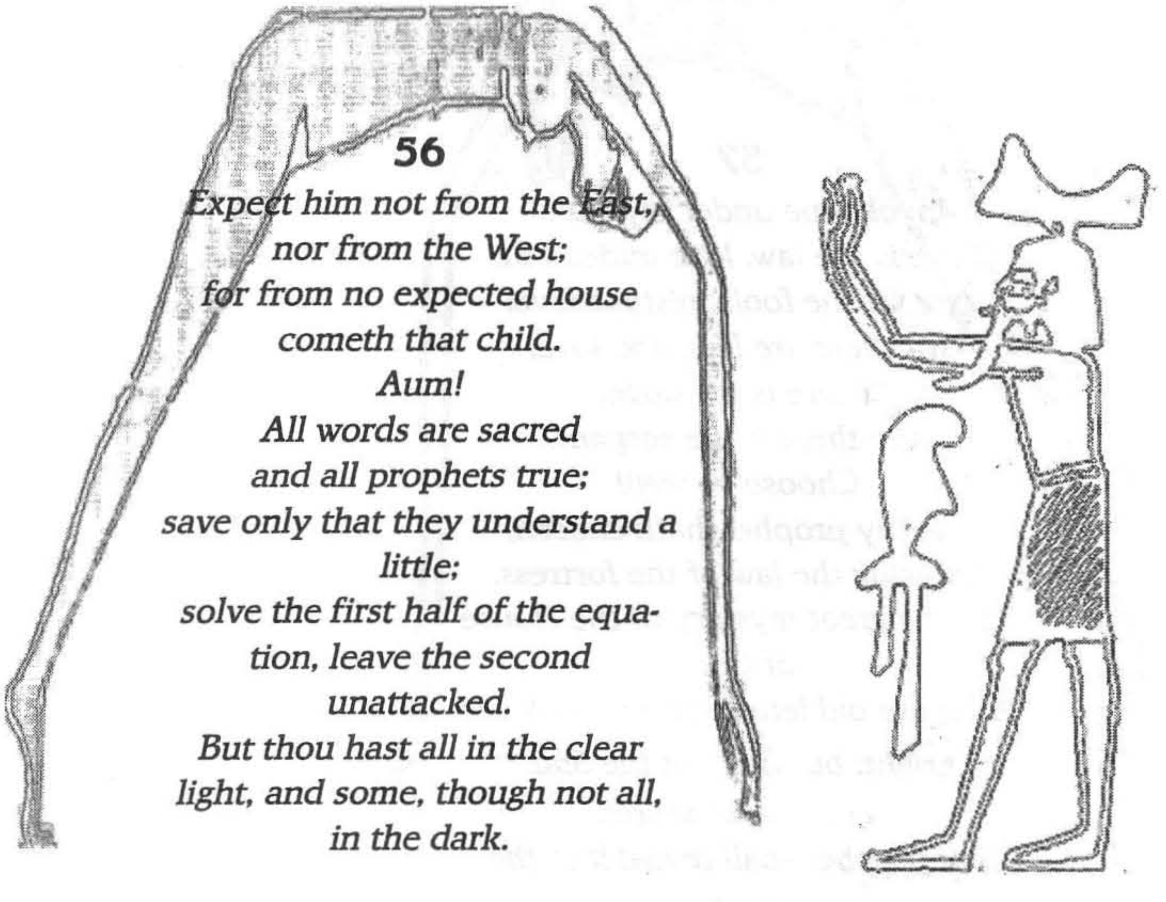
55

The child of thy bowels, he shall
behold them.

54

Tema se zelo nenadoma spremeni, verjetno odgovarjajoč na neizrečen pisarjev pomislek v zvezi z velikim "T" v "To me", iz prejšnjega verza.
To opozorilo je bilo kar se da nujno, sicer bi, prepuščen samemu sebi, hotel brezobzirno izdati Knjigo. V njej sem našel stvari, ki sem jih smatral za napake v stilu in celo slovnici; večina materije mi je bila v času pisanja sila zoprna. Toda knjiga se je izkazala sama za večjo od pisarja; vedno znova so se "napake" izkazale po sebi kot domislice za prenos modrosti iznad dometa vsakdanjega jezika.

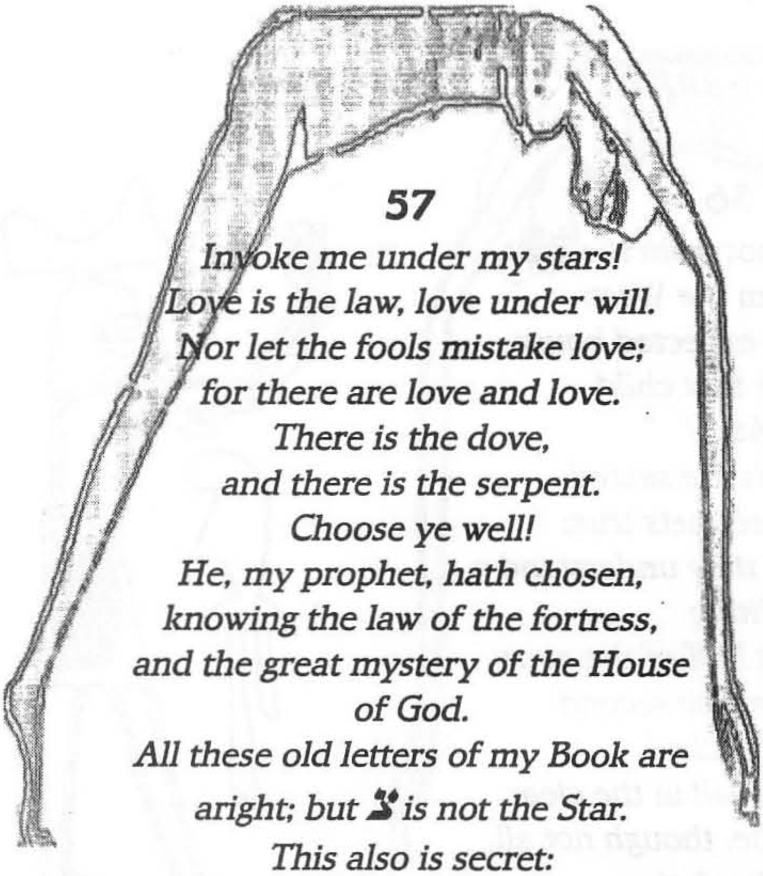

56

Expect him not from the East,
nor from the West;
for from no expected house
cometh that child.
Aum!
All words are sacred
and all prophets true;
save only that they understand a little;
solve the first half of the equation, leave the second unattacked.
But thou hast all in the clear light, and some, though not all, in the dark.

56

Vse religije vsebujejo neko resnico, in pa del, ne cele, mistične resnice. Vsi prejšnji sistemi so bili sektaški, utemeljeni na tradicionalni kozmografiji, tako surovi kot netočni. Naš sistem bazira na absolutni znanosti in filozofiji. Mi imamo "vse v jasni luči", luči razuma, kajti naš misticizem bazira na absolutnem skepticizmu. Toda v času tega pisanja sem imel resnično zelo malo mističnih izkušenj, kakor je razvidno tudi iz mojih zapisov. Dejstvo je, da sem bil daleč, zelo daleč od stopnje celo Magistra Templja. Tako nisem mogel primerno razumeti te Knjige; kako bi jo potem sploh lahko učinkovito razglašal ? Le bežno se mi je dozdevalo, da mora vsebovati mojo besedo; stopnja Magusa se mi je zdela nezamisljivo iznad mene. Pravtako, če povem po pravici, so mi skrivnosti te stopnje nedoumljive in strašne iznad vsake ekspresije; proces te inicijacije je trajal leta in je vseboval najizrednejše mistične izkušnje - sicer iznad vseh dosedanjih zapisov človeka-zgolj kot incident v tej zastrašujoči procesiji.
"Enačba" je predstavitev resnice z besedo.

57

Invoke me under my stars!
Love is the law, love under will.
Nor let the fools mistake love;
for there are love and love.
There is the dove,
and there is the serpent.
Choose ye well!
He, my prophet, hath chosen,
knowing the law of the fortress,
and the great mystery of the House of God.
All these old letters of my Book are aright; but צ *is not the Star.*
This also is secret:
my prophet shall reveal it to the wise.

57

"Invoke me etc.", to jemljem dobesedno. Glej Liber NU v zvezi s tem ritualom.
Ljubezen pod voljo - ne priložnostna poganska ljubezen ; niti ljubezen pod strahom, kot jo poznajo kristjani. Vendar ljubezen, magijsko usmerjena in uporabljena kot spiritualna formula. Norci (kar se ne nanaša na alef-norce. kajti III. 57, se glasi: "Prezirajte vse norce".) lahko narobe dojamejo ljubezen.
Ta ljubezen mora biti kačja ljubezen, obuditev kundalini. Nadaljnji misterij se nanaša na črko Peh in ni primeren za stopnje za katere je pisan ta komentar.

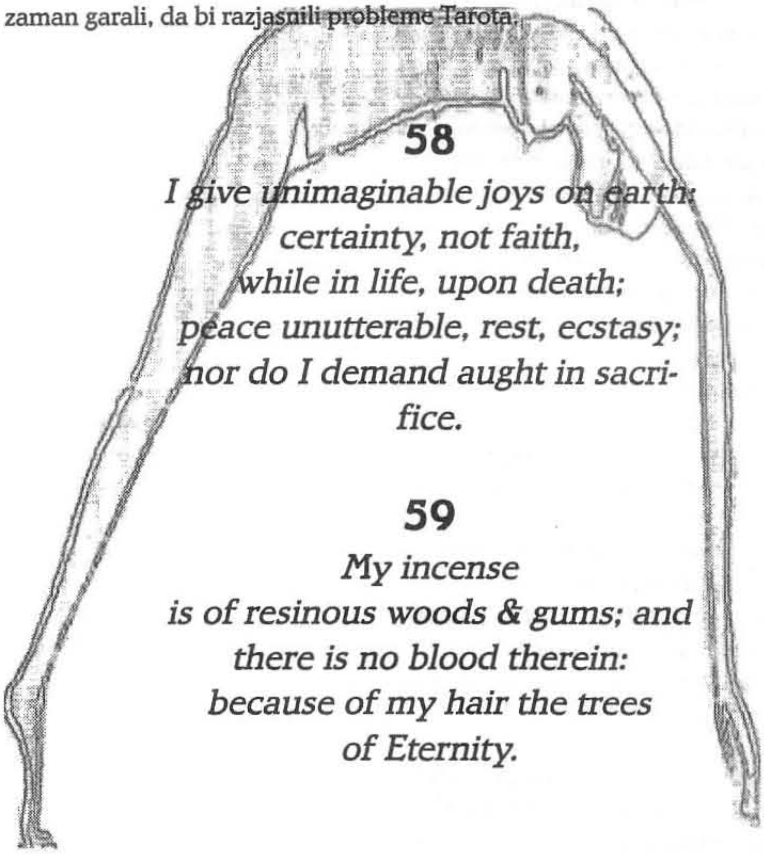
Zadnji odstavek se sklada s Tarot atribucijami, ki so podane v knjigi 777. Z eno skrivno izjemo.

"Ljubezen je zakon, ljubezen pod voljo", je interpretacija splošnega zakona volje, ki je v celoti obdelan v Knjigi Alef. Naj tu navedem ustrezen odlomek iz te knjige:

"To je jasna in končna rešitev filozofskega problema, ki zadeva usodo in svobodno voljo, namreč, da je tvoj lastni jaz, vseveden in vsemogočen, vzvišen v večnosti, ta, ki je prvi naznačil tok tvoje lastne orbite, tako da je to, kar te doleti po usojenosti, vsekakor nujen učinek tvoje lastne volje. Ti dve torej, ki sta kot gladiatorja naredila vojno v filozofiji za mnogo stoletij, sta združeni v eno z ljubeznijo pod voljo, ki je Zakon Teleme.

Sin moj, ne obstaja dilema, ki se ne bi razrešila v gotovosti in zanosu, ob dotiku palice našega Zakona, ki jo moraš uporabljati zelo vešče. Rasti neprestano v spoznavanju Zakona in se tako dovršuj. Glej, obstaja zmagoslavni sprevod za vsako zvezdo, prosto,

vsa nebesa ti ploskajo, ko greš, presegajoč vse v radosti in sijaju; in tvoja svetloba je kot svetilnik tistim, ki odeti v noč potujejo daleč.
Amoun!
Mislim, da ne bo nobene škode, če razkrijem skrivnost (Tzaddi) "modrim"; drugi bodo težko razumeli mojo razlago. Tzaddi je črka Cesarja, Adut IV, Heh pa je zvezda, Adut XVII. Oven in Vodnar sta tako zamenjana, obračajoč se okrog Rib, kakor se je zgodilo v primeru Adutov VIII in XI, Leva in Tehtnice, ki sta se obrnila okrog Device. To nedavno odkritje naredi Tarot mnogo bolj popolnejši, brezhiben in simetričen. To je eno od odkritij, ki dokazuje nadčloveško modrost avtorja te Knjige za tiste, ki so leta in leta zaman garali, da bi razjasnili probleme Tarota.

58

I give unimaginable joys on earth: certainty, not faith, while in life, upon death; peace unutterable, rest, ecstasy; nor do I demand aught in sacrifice.

59

My incense is of resinous woods & gums; and there is no blood therein: because of my hair the trees of Eternity.

58

To je milina naše Zvezdne Gospe. Te radosti so v principu (1) Vizija Lepote, v katerih lepota predstavlja stalnega prejemnika njene miline, vključno s spokojem in neizrekljivo radostjo; (2) Vizija Čudesa, v kateri je celoten misterij univerzuma stalno dojemljiv in častitljiv zaradi njegove bistroumnosti in modrosti. Prva se nanaša na Tiphereth, stopnjo Adepta; druga na Binah, stopnjo Magistra Templja. Gotovost glede smrti je dana z magijsko memorijo in različnimi izkušnjami, brez katerih je življenje nedoumljivo. "Neizrekljiv spokoj" je dan s transom v katerem je materija uničena; "počitek" potom tega, kar končno uravnovesi gibanje. "Ekstaza" se nanaša na trans, ki združuje vse to.
"Ničesar ne zahtevam za žrtev": ritual čaščenja je Samadi, vendar glej verz 61.

"zaradi" etc. Ta mistična fraza nedvoumno namiguje na meko dokončno spiritualno izkušnjo, povezano s poznavanjem Nuit. Zdi se verjetno, da Naša Gospa opisuje svoje lase kot "drevesa večnosti", zaradi drevesne strukture kozmosa. To je izkustvo iz vizije "zvezdne spužve". Tu sem dolžan pojasnilo, zato podajam razmeroma popolno poročilo te vizije:

Vizija zvezdne spužve

Obstaja vizija posebnega karakterja, ki je odigrala v mojem življenju vlogo kardinalne pomembnosti, na katero se venomer nanašam v svojih magijskih dnevnikih. Kakor mi je znano ne obstaja nikjer opis podobne vizije in presenečen sem bil, ko sem med prebiranjem svojih zapisov videl, da niti jaz nisem dal jasnega poročila o njej.Vzrok temu je očitno dejstvo, da je bila vedno tako nujen del mene samega in sem zato nezavedno smatral to kot samoumevno stvar, kakor smatramo za obče znano stvar, to da imamo en par pljuč in tega ne omenjamo neposredno, čeprav se pogosto sklicujemo na to.

Zelo pomembno je to vizijo najtemeljiteje opisati, upoštevajoč težave jezika in dejstvo, da pojav vsebuje logična nasprotja, ker je bila pogojenost zavesti drugačna kot pri običajnem zavedanju. Vizija je nastajala postopoma. Znova se je pojavljala ob mnogih priložnostih, tako da ne morem reči, kdaj bi jo lahko smatral za popolno. Kakorkoli že, začetek je v mojem spominu dovolj jasen. Umaknil sem se v kočo, ki gleda na jezero Pasquaney v New Hampshireu. Izgubil sem zavest o vsem, razen o celotnem vsemirju, v katerem so neštete svetle točke in dojel sem, da je to fizična predstavitev univerzuma v - kakor lahko to imenujem - njegovem bistvenem ustroju. Vzkliknil sem: "Ničnost z migotanjem!" Osredotočil sem se na to vizijo, nakar je prazen prostor, ki je bil glavni element te vizije, izgubil svojo pomembnost; prostor se je pojavil kot žareč, a brez pomešanja žarečih točk in zaključil sem svojo misel z vzklikom: "Toda kakšno migotanje"!

Naslednja faza te vizije je privedla do istovetnosti žarečih točk z zvezdami neba, idejami, dušami etc. Zaznal sem tudi, da je vsaka zvezda povezana z vsako drugo prek svetlobnega žarka. V svetu idej poseduje vsaka misel nujno relacijo z vsako drugo mislijo; Vsaka taka relacija je seveda misel po sebi, in vsak žarek je po sebi zvezda. Tu se pojavi prva logična težava. Videc je neposredno zaznaval neskončni niz. Potemtakem bi se zdelo logično, da je celoten prostor izpolnjen s homogenim svetlobnim žarom. Vendar ni tako. Prostor je čisto izpolnjen, toda monade, ki ga zapolnjujejo, so si med seboj popolnoma različne. Običajen bralec bo vzkliknil, da taka trditev kaže predvsem na mentalno zmedo, a stvar zahteva več kot le površno presojanje. Ne morem narediti več, kot da se pozovem na Uvod v matamatično vizijo B. Russella, kjer je zgornja postavka temeljito argumentirana, kot tudi nekatere naslednje trditve. Tedaj še nisem prebral te knjige, sedaj jo smatram za točen dokaz veljavnosti mističnega dosežka, čigar rezultati privedejo um kot je moj (čigar matematični trening je le najelementarnejše narave) do takojšnjega zavedanja nekih najglobjih in najvažnejših matematičnih resnic;

do pridobitve moči mišljenja, ki je normalnemu umu povsem tuja in je zelo redka lastnost največjih mislecov sveta.
Nadaljnja izdelava vizije pripelje do zavedanja visoko organizirane strukture univerzuma in do dejstva, da so nekatere zvezde večje in sijajnejše od drugih. Začek sem iskati prispodobe, da bi se lahko izrazil. Nekaj teh poskusov je omenjeno kasneje v tej pripombi. Pojavijo se tudi analogije z lastnostmi neskončnega niza. Bralec naj ne bo šokiran ob ideji števila, ki se ne poveča s prištevanjem ali množenjem niza neskončnih nizov, izmed katerih je vsak lahko dvakrat daljši od predhodnega in tako naprej. V zvezi s tem ni nikakršnega "mističnega slepila". Kakor prikaže Russell, je resnica take vrse bolj gotova kot večina obče sprejetih aksiomov; pravzaprav mnogo aksiomov, ki jih sprejema razum običajnega človeka, sploh ni resničnih. Toda, če hočemo te resnice ocenjevati, moramo izuriti um v mišljenju take vrste, ki na prvi pogled nima nič skupnega z razumskostjo.
Za trenutek bi stopil na stranpot, da bi pokazal kako ta vizija vodi direktno do razumevanja mehanizma določenih pojavov, ki so bili dosedaj zanemarjani in ob katerih se je zgolj skomigalo z rameni.
Primer št. 1: Zavedati sem se začel svojih lastnih miselnih procesov; mislil sem si, da je moja zavest vrhovni poveljnik vojske. Obstaja oddelek specialistov, ki so zadolženi za različne dele vojske, npr. inteligenčni urad, ki me obvešča o mojem okolju, nato svet, ki določa relativnost podatkov iz tega okolja - z malo napora sem si lahko zamislil ta svet med svojo debato; videl sem nekega generala, ki je postavil veto na nek sijajen predlog. Skoraj sem že dramatiziral sceno in posvetilo se mi je, da je v tem razlaga pojava "dvojne osebnosti": privid je bil zgolj naravna personifikacija notranjega konflikta, kakor tudi divjak pripisuje zavest kamenju in drevesom.
Primer št. 2: Ko sem bil na Montauku, sem dal spalno vrečo sušiti na sonce. Ko sem jo hotel vzeti, sem smeje pripomnil : "Čas za spanje, mojster vreča", kot bi ona bila majhen deček in jaz njegova pestunja. To je bilo čisto neresno, a zadela me je misel, da je po vsem tem vreča le del mene. Dve ideji prideta skupaj v živahnem naletu in dojel sem mašinerijo utvare, ˜loveka, ki se ima za skodelico.
Ta dva primera lahko nudita bralcu idejo, kako mistični dosežki mečejo luč na detajle funkcioniranja človeškega uma. Nadaljnja izdelava te vizije poudari istovetnost med svetom in umom. Iskanje analogije se še poglobi. Imel sem čuden vtis, da mi je stvar, ki jo opazujem, nekako jasna in domača. Končno mi je prišlo, da je analogija, ki jo iščem sam nervni sistem. Vzkliknil sem: "Um je nervni sistem", z vsem navdušenjem Arhimeda in šele kasneje sem doumel, ob čudnem izbruhu smeha zaradi moje naivnosti, da moje veliko odkritje velja za eno plitvino.
Od tega sem prišel do novega odkritja: spoznal sem zakaj so plitkosti neumne. Vzrok je ta, da one predstavljajo vsoto miselnih tokov izmed katerih je, vsak svoj čas, sijajen do potankosti. Plitvina ja kakor soproga po nekaj letih; ni izgubila nobenega izmed svojih šarmov; vendar si želimo neko čisto nevredno žensko. Čutil sem se sposobnega da znova izsledim poti misli, ki se končno srečujejo na plitvini. Pričel bi z nekaj preprostimi idejami in jih dovršil. Vsaka faza procesa je bila kakor radost mladega orla, ki plava iz višine v

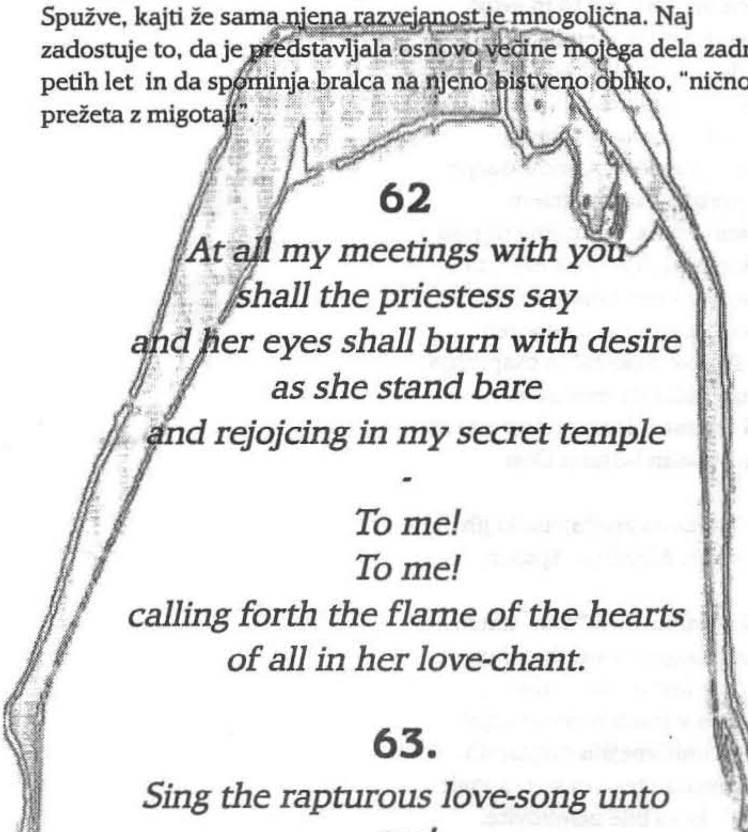
60

My number is 11
as all their numbers who are of us.
The Five Pointed Star,
with a Circle in the Middle,
& the circle is Red.
My colour is black to the blind,
but the blue and gold are seen
of the seeing.
Also I have a secret glory
for them that love me.

61

But to love me is better than all things:
if under the night - stars in the desert thou presently burnest mine
incense before me, invoking me with a pure heart,
and the Serpent flame therein,
thou shalt come a little to lie in my bosom.
For one kiss wilt thou then be willing to give all;
but whoso gives one particle of dust shall lose all in that hour.
Ye shall gather goods and store of women and spices;
ye shall wear rich jewels;
ye shall exceed the nations of the earth in splendour & pride;
but always in the love of me, and so shall ye come to my joy.
I charge you earnestly to come before me in a single robe,
and covered with a rich headdress.
I love you! I yearn to you!
Pale or purple, veiled or voluptuous,
I who am all pleasure and purple,
and drunkenness of the innermost sense, desire you.
Put on the wings, and arouse the coiled splendour within you: come
unto me!

višino v stalno rastoči sončni svetlobi ob zori, ki se dviguje čez purpuren rob obleke oceana; in ko se barvni žarki roza, zlati in zeleni združijo in se stopijo v okrogel sončni blišč, z zanosom, ki šokira dušo z nezamisljivo ekstazo, se zaganjajoča svetloba reorganizira v vsakdanjo idejo, ki je sprejeta brez pomislekov in je obravnavana z dolgočasno nezainteresiranostjo, ker je toliko časa dojemana kot naraven in nujen del naravnega reda. Najprej sem bil šokiran in mi je bilo mrzko odkritje, da se tak niz sijajnih raziskav izteče v vsakdanjost. A kmalu sem doumel, da to kar sem storil, pomeni zaživeti znova zmagoslavno kariero zavojujočega človeštva, in, da sem v svoji lastni osebi izkusil zaporedje krilatih zmag, ki so bile zapečatene z mirovno pogodbo, katere klavzula bi se lahko povezala z nekim tako banalnim izrazom kot je "lepota zavisi od oblike".
Zelo neprektično bi se bilo spuščati dalje v zadevo te vizije Zvezdne Spužve, kajti že sama njena razvejanost je mnogolična. Naj zadostuje to, da je predstavljala osnovo večine mojega dela zadnjih petih let in da spominja bralca na njeno bistveno obliko, "ničnost prežeta z migotaji".

62

At all my meetings with you
shall the priestess say
and her eyes shall burn with desire
as she stand bare
and rejojcing in my secret temple

-

To me!
To me!
calling forth the flame of the hearts
of all in her love-chant.

63.

Sing the rapturous love-song unto
me!
Burn to me perfumes!
Wear to me jewels!
Drink to me, for I love you!
I love you!

62

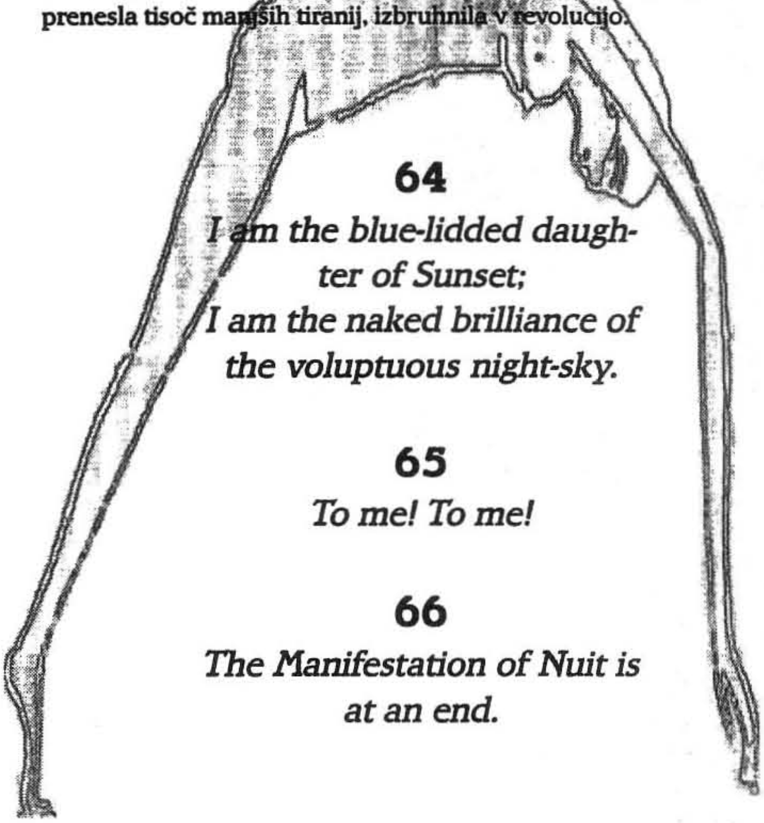
Neposvečeni zaznajo samo temo v noči, modri pa zlate zvezde in azurni obok.
V zvezi s to skrito slavo ni pomembno diskutirati na tem mestu.

Izgubiti vse lahko pomeni nek skrajni mistični dosežek, in "drobec prahu" se lahko nanaša na ego kot središčni atom, Hadit, njeno dopolnilo. "Skrito svetišče" se pravtako nanaša na neko nesporočljivo znanje, ki ga je mogoče doseči z izkušnjo. Vendar je očitno, da Naša Gospa v svoji osebi misli na neko več ali manj odkrito obliko čaščenja primerno za laični svet. Z ustanovitvijo Zakona lahko postane kaj takega mogoče. Potrebno se je le znebiti občutka "krivde" z lažnim sramom in strahom pred naravo. Sicer pa je gnostična maša bila ustvarjena v ta namen. Glej Liber XV.

63

Vsa ta dejanja, ki vzburijo božansko v človeku, so primerna za ritual evokacije. Religija, kot jo razume podli puritanec, je čisto nasprotje vsega tega. Zdi se, da hoče on ubiti vse to in svojo dušo, s prepovedjo njenega izražanja. K vragu s temi prepovedmi ! Naj mi bo dovoljeno, da opogumim vse moške in ženske, saj so zvezde ! Torej ne pozabite tega svetega verza ! Prava religija je na nek določen način intoksikacija. Nekje drugje nam je povedano, da moramo omamljati najnotranjejše; vendar je po moje besedo "vino" potrebno vzeti v širšem pomenu besede dajanja duše navzven. Klima, pokrajina in rasa spreminjajo pogojenosti , a naj vsak moški in ženska najdeta sebi primerno omamo. Tako hašiš ustreza muslimanom, ker se ujema s suho vročino; opij je za Mongole in viski za uporen karakter in megleno, hladno klimo škotov. Seksualna ekspresija je pravtako odvisna od klime drugega, tako da moramo tolmačiti Zakon tako da bo ustrezal Sokratu, Jezusu, Burtonu ali Mariji Antonietti in Lambelli, kot tudi našim lastnim Don Juanom in Faustinam.
Z razširitvijo, v čast in slavo njim in njihovim značajem, ki jih smatramo za svoje pomočnike, Dionisus, Afrodita, Apolon; vino, ženska in pesem.
Omama, se pravi ekstaza, je ključ do realnosti. V " Oja˜anem Zanosu" je razloženo da obstajajo trije bogovi katerih naloga je, da privedejo dušo do uresničenja njene lastne slave: Dioniz, Afrodita in Apolon. Stari predniki, tako v visokih civilizacijah, kot tudi v Grčiji in Egiptu, tako v najprimitivnejših divjaštvih, kot med buri in papuanci, so se vsi zavedali tega in so iz svojih religioznih obredov ustvarjali "orgije", ki so bile učinkovite. Puritanska nemarnost, zgrešujoč bistvo stvari, je ponižala besedo "orgije" v goli razvrat. To je zgodba o lisici, ki je izgubila svoj rep. Če nečesa nisi zmožen, imenuj to za nemogoče, ali, če je očitno nesmiselna, jo imej za zlo !
Kritiki so tisti, ki negirajo poezijo, ljudje brez možnosti za ekstazo in brez volje, ki luninemu siju pravijo misticizem in ki magiki pravijo utvara. Skopljeni stari mački, evnuhi in psihopati so ti, ki se pretvarjajo, da jim je ljubezen mrzka, ter preganjajo svobodne ženske in može. Prepovedovanje je v nekih suženjskih družbah šlo tako daleč, da je raba vina celo zakonsko prepovedana !
Hočem poudariti da nas Zakon Teleme dokončno opogumlja, da

kot nujen religiozen akt, "pijemo sladka vina in vina ki se penijo". Katerikoli svobodnjak, ki živi v družbi, kjer je to prepovedano, ima dve izbiri pred seboj: upor ali emigracijo. Skrivanje nestrinjanja s prepovedmi ni svoboda. To še poglablja sužnost in hipokrizijo, kakor tudi uničuje spoštovanje zakonitosti. Brez strahu : dve leti po tem, ko je bila vodka prepovedana, je Rusija, ki je potrpežljivo prenesla tisoč manjših tiranij, izbruhnila v revolucijo.

64

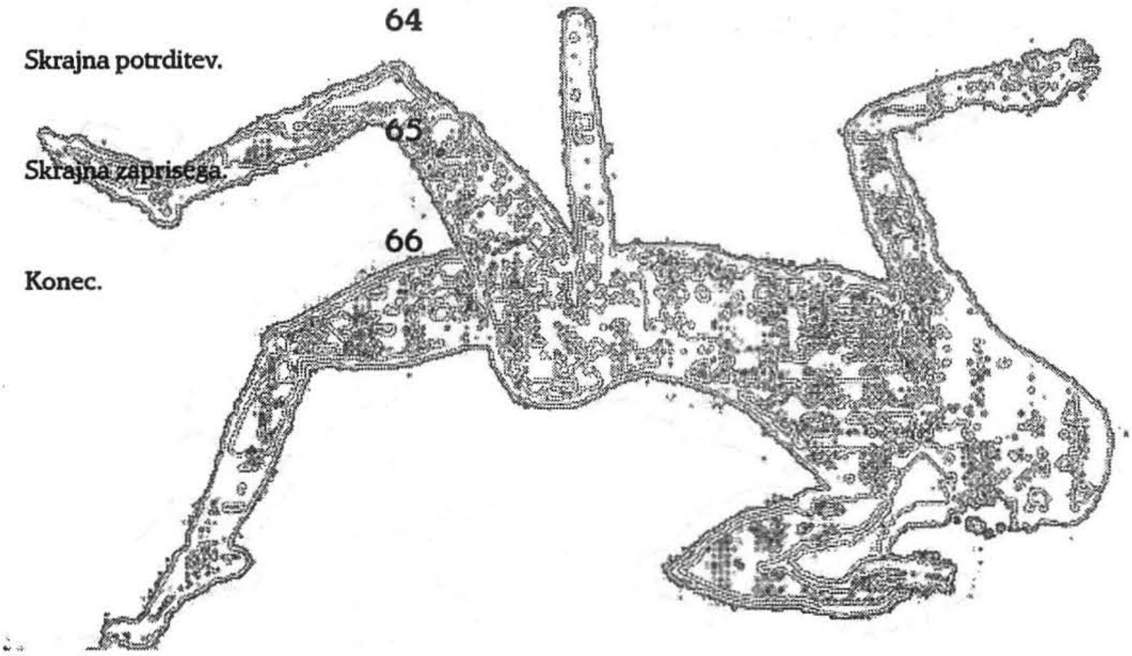
I am the blue-lidded daughter of Sunset;
I am the naked brilliance of the voluptuous night-sky.

65

To me! To me!

66

The Manifestation of Nuit is at an end.

64

Skrajna potrditev.

65

Skrajna zaprisega.

66

Konec.

GRIMORIA SANCTISSIMA MAGICA:

POSVEČENA INTERPRETACIJA OBREDNE MAGIKE

(F. PERDURABO)

2

Vzvišeno zabavno je učencu magijske literature, ki ni ravno neumen - in redki so taki! - zabeležiti nevedneževo kritiko naperjeno proti trdnjavi njegove znanosti. Resnično, ko otroštvo vkorenini v nas literarno vero v Biblijo in poleg tega še stvarno vero v Alf Laylah wa Laylah (Tisoč in ena noč), nas lahko ozdravi le adolescenca; a vse prevečkrat smo v tem trenutku podvrženi naglici in energiji svitajoče se možatosti, da bi mogli grobo in hitro preobrniti obe klasični deli in ju opazovati iz enakega nivoja in sicer le kot zanimiva dokumenta folklore in antropologije in nič več.

Tudi ko z globokim in podrobnim študijem besedila spoznamo, da Biblija lahko opusti kabalistično arkano vesoljnega področja in pomembnosti, smo ponavadi prepočasni, da bi priložili podobno okrepčilo k priročniku, pa čeprav smo prav mi srečni lastniki Burtonove izdaje.

Moja dolžnost je potemtakem le še enkrat dvigniti Al Laylah wa Laylah na pravo mesto.

Nisem odgovoren za zanikanje objektivne resničnosti magijskih fenomenov, če pa se pojavijo iluzije, so vsaj tako resnične, kot mnoga nerazjasnjena dejstva vsakdana; in če sledimo Herbertu Spencerju, so vsaj dokaz nekega procesa.

To dejstvo je naš temelj. Kakšna je razlaga moje iluzije videnja duha v trikotniku umetnosti?

Vsak kvaziintelektualec, vsak poznavalec psihologije bo odgovoril: "Vzrok tiči v tvojih možganih."

Angleške otroke učijo, da vesolje leži v neskončnem prostoru, Hindujske otroke, v akaši, kar je ista stvar.

Tisti Evropejci, ki so se malo bolj poglobili v Fichteja, so se naučili, da je pojav vesolja stvarjenje Ega; Hindujski guruji učijo, da je z akašo mišljena Chitakaša. Ta je postavljena na položaj tretjega očesa - v možgane. Predpostavljajoč več dimenzij vesolja, lahko odsimuliramo to dejstvo v stvarnosti; vendar ni razloga, da bi si delali preveč problemov.

Na splošno velja, da so čutne zaznave produkt sprememb v živčnih celicah in skozi to gledišče si ne moremo kaj, da ne bi priznali, da so iluzije pravtako kot "stvarnost" le del razreda pojavov odvisnih od možganskih sprememb.

Magijski pojavi spadajo v posebne podrazrede, ker so pač prisiljeni in je njihov razlog serija "realnih" pojavov, ki jim pravimo operacije obredne magije.

To so:

(1) vid

krog, kvadrat, trikotnik, vaze, svetilke, obleke, oprema itd.

(2) zvok

prizivanja

(3) vonj

dišave

(4) okus

sakramenti

(5) dotik

kot pod (1)

(6) mišljenje

kombinacija vseh teh in premišljevanje o njihovi pomembnosti.

Ti nenavadni vtisi (1-5) naredijo nenavadne spremembe v možganih; zato je njihov efekt (6) nenavadne vrste. Njegova projekcija nazaj v navidezno fenomenalen svet je zatorej nenavadna.

V tem tiči stvarnost operacij in učinkov obredne magije, in trdim, da je opravičilo dobro, toliko kot efekti kažejo samo na te pojave, ki se zgodijo magu samemu: pojav duha, njegov pogovor, mogoči šoki zaradi nepredvidnosti in podobno, celo ekstaza na eni strani in smrt ali norost na drugi.

Ali lahko kakšen efekt opisan v naši knjigi Goetia dosežemo, in če ga, ali lahko racionalno razložimo okoliščine?

Lahko in bomo.

Duhovi Goetie so deli človeških možganov.

Njihovi pečati torej predstavljajo (Spencerjeva projekcija kocke) metodo stimulacije ali regulacije teh ročno določenih mest (skozi oko).

Božja imena so vibracije z namenom vzpostaviti:

a) splošno kontrolo možganov (vzpostaviti delovanje odvisno od podzavesti),

b) podrobno kontrolo možganov (rang in tip duha),

c) kontrolo posameznega dela (ime duha).

Dišave pomagajo z vonjem. Navadno bo dišava vplivala na velik prostor; vendar obstaja predpis, ki dišavi priredi črko abecede in omogoča s pomočjo kabalistične formule črkovati ime duha.

Ni mi potrebno začeti novih diskusij o teh točkah, saj bo pameten bralec, lahko sam zapolnil vrzel.

Če je tako, potem porečem skupaj s Solomonom: "Duh Cimieries uči logiko." kar mislim, da pomeni: "Tiste dele mojih možganov, ki služijo logičnim sposobnostim, lahko stimuliram in razvijem s procesom, ki se mu reče Prizivanje Cimieriesa."

To je čisto materialistično racionalna izjava, neodvisna od vsake objektivne hierarhije nasploh. Filozofija nima kaj pripomniti in znanost lahko samo začasno ovrže sodbo, čakajoč na temeljito in načrtno raziskovanje navedenih dejstev.

Na žalost se ne moremo ustaviti pri tem. Solomon nam obljublja, da bomo (1) dobili informacije, (2) uničili svoje sovražnike, (3) razumeli glasove narave, (4) našli zaklade, (5) zdravili bolezni itd. Izbral sem pet naključnih moči, upoštevaje prostor, ki mi prepoveduje razložiti vse.

(1) Potegnemo dejstva iz podzavesti.

(2) Tu pridemo do zanimivega dejstva. Nenavaden je kontrast med plemenitimi nameni in očitno nizkotnimi namerami magijskih ritualov. Zadnje so preobleka za vzvišene resnice. "Uničili svoje sovražnike" se uresničuje kot dozdevna dualnost, vzbujanje usmiljenja.

(Ah! Mr. Waite, svet Magije je ogledalo, kdor v njem vidi umazanijo je umazan)

(3) Skrben naravoslovec bo dobro razumel glasove živali, ki jih je dolgo preučeval. Celo otrok pozna razliko med mačjim mijavkanjem in predenjem. Sposobnost se lahko izredno izboljša.

(5) Nenormalna stanja telesa se lahko popravijo in vpleteno tkivo se pozdravi, pod vplivom tokov, ki tečejo iz možganov.

Tako o ostalih pojavih. Ni nobenega takega efekta, ki bi bil resnično in nujno čudežen.

Naša obredna magika torej razpade na več manjših, čeprav seveda empiričnih, psiholoških eksperimentov. Kdor jih bo izvajal razumno, se mu ni treba bati rezultata.

Imam vse zdravje, zaklade in logiko, ki jih potrebujem; nimam časa za zapravljanje.

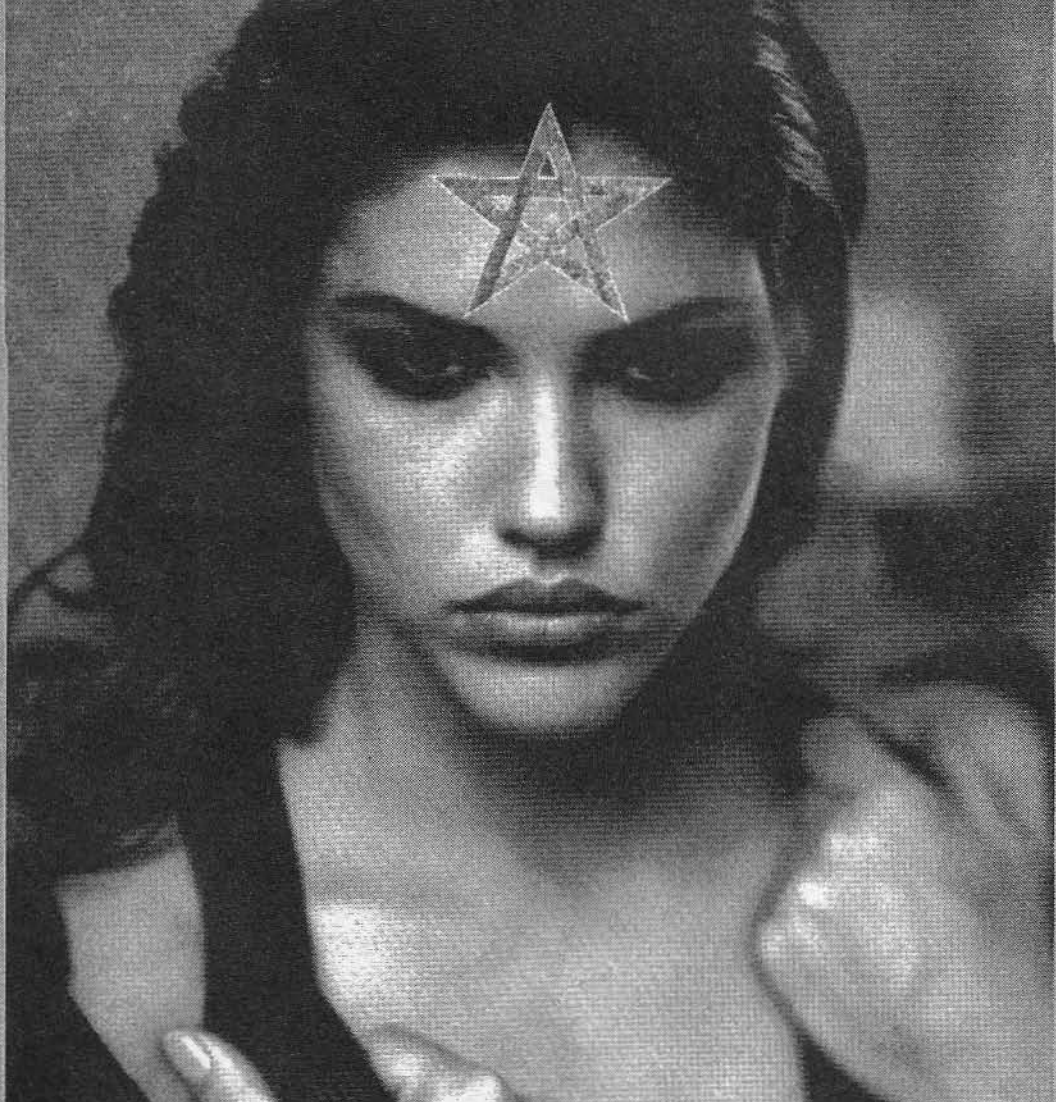
"Na poti je lev." Za mene so te vaje nepotrebne, kljub temu jih v dobro ostalih, manj srečnih, dajem v svet, skupaj s to razlago in opravičilom za njih.

Upam, da bo razlaga omogočila vsem študentom, ki doslej z otroško objektivnostjo v njihovem pogledu na vprašanja, niso dosegli nobenega rezultata, da bodo uspeli. Da bo opravičilo pustilo vtis na naše prezirljive znanstvenike, da mora raziskovanje bacilov dati mesto žezlu (baculum), majhno velikemu - kako velikemu človek razume, ko poistoveti čarobno palico z Mahalingamom, po katerem navzgor je Brahma letel s hitrostjo 84.000 yojan na sekundo 84.000 mahakalp, in Višnu navzdol, 84.000 crocev yoyan na sekundo 84.000 crorev, in vendar ni nihče dosegel konca.

Jaz sem ga.

Hiša Boleskine,
Foyers, N.B.

GNOSIS

3

MANIFEST ČAROVNIŠTVA

(WITCHCRAFT)

Izdal Witchcraft, 15. junij, 1950 E.V., 4000 L(eto)
B(abalon)
John Whiteside Parsons (1914 - 1952)

NOX

Razkroj doma in družine,
zmeda težav morale in obnašanja,
frustracija individualne potrebe po ljubezni,
samoizrazu in svobodi,
imanenca popolne destrukcije

-

vse to nakazuje potrebo
po temeljni analizi in spremembi
individualnih in socialnih vrednot.

Vsa prizadevanja ekonomskih, političnih in socialnih gibanj,
znanstvenih in intelektualnih razlag ter krščanskih cerkva,
da bi se soočili ter razrešili obstoječe težave,
predstavljajo najznamenitejše neuspehe.

Ni zadosti zgolj izpostavljati nastale težave
in jih celo kritizirati.

Individualna in socialna rešitev
mora biti
preprosta in učinkovita.

Dobro premišljena analiza
s strani filozofov in raziskovalcev
socialnih razmer
je pokazala, da

OBSTAJA LE ENA SILA ZADOSTNE MOČI

za razrešitev nastalih težav in realizacijo potrebnih sprememb
-

SILA NOVE RELIGIJE.

Nove v smislu
osvoboditve človeka suženjskih pretvez,
zadržkov, frustracij in lažne morale,
v katere se je zapletel,
ter v smislu pomoči
pri doseganju svobode, samoizraza in

ZMOŽNOSTI LJUBITI TER BITI LJUBLJEN,

kar so njegove
najosnovnejše in najvitalnejše potrebe.

Neuspehi krščanske religije,
psevdo-religij in državnih kultov,
ki onemogočajo napredek
s posnemanjem in inverzijo,
so človeku odtujili korenine in dušo
ter ga pustili brez duhovne in religiozne sile,
ki bi mu omogočile

RAZUMEVANJE NASTALIH TEŽAV, SOOČANJE Z NJIMI IN NAVSEZADNJE TUDI NJIHOVO RAZREŠEVANJE.

MI, WITCHCRAFT, SMO PRAVA RELIGIJA.

V NAŠIH SVETIŠČIH HRANIMO PRI ŽIVLJENJU LUČ RESNIČNE RELIGIJE:
VESELJE,
SREČO,
LJUBEZEN IN SVOBODO ZA ČLOVEŠTVO.

ČLOVEK SI JE V PRETEKLI ZGODOVINI
PRIZADEJAL Z GROZNIMI STVARMI,
STVARMI, KI JIH NISMO MOGLI PREPREČITI.

A ČLOVEK JE TAKŠNE IZKUŠNJE POTREBOVAL,
SAJ NI BIL PRIPRAVLJEN NA NAŠE RESNICE.

SOOČENI S KLEVETAMI, MUČENJI IN SMRTJO
SMO OHRANJALI NAŠE POGLEDE DO TRENUTKA,
KO SE JE NOVI AEON ZAČEL,
KO NAS JE ČLOVEK PRIPRAVLJEN SPREJETI.

TA ČAS JE TU.

ČLOVEK JE KONČNO DOKAZAL
JALOVOST
LAŽNIH RELIGIJ, LAŽNE MORALE IN LAŽNIH VREDNOT.

Spoznal je svojo potrebo po
ljubezni in svobodi
ter je končno pripravljen na
besedo moči,
ki ga bo osvobodila.

V naših svetiščih posedujemo
velike skrivnosti življenja, ljubezni in moči,
ki lahko obnovijo človeštvo.

Ena teh skrivnosti bo kaj kmalu dozorela
za razodetje svetu,
medtem, ko ostale hranimo za tiste,
ki jim napredek v razumevanju
omogoča sprejemanje in uporabo teh resnic.

V našem imenu so nas
sramotili, klevetali in preganjali.

Toda človek se mora
zazreti vase in se nato ozreti na izvržene maske,
ki so pokazatelj njegove notranje trohnobe.

Mi smo religija narave in človeka, kakršen je v svojem resničnem jazu.

Na voljo smo mu pri
obračunavanju z lažnimi bogovi in verovanji,
ter mu skušamo pomagati
pri doseganju znanja in moči
njegovi resnični in veličastni biti.

In sedaj

VABIMO

vsakega moškega in vsako žensko,

da se nam pridruži pri študiju naših učenj,
se udeleži našega dela in doseganja ciljev,
da nam pomaga s tem,
da nam dopušča, da mu pomagamo.

V prvih korakih našega delovanja
ponujamo
inštrukcije o zakonih jastva in narave ljubezni, ter odnosov
človeka s samim seboj in univerzumom.

Poučujemo
o pristnosti in delovanju religije, morale, magike in čarovništva.

Nadalje ga učimo
o osnovnih aspektih narave,
tehnikah in učinkih praks,
ki bodo pripomogle
pri doseganju svobode, moči in ljubezni.

TA POT JE NA RAZPOLAGO VSAKOMUR.

V NADALJNEM ŠTUDIJU ZA IZBRANE UČENCE
PONUJAMO INŠTRUKCIJE,
KI VODIJO K POGLABLJANJU RAZUMEVANJA IN UPORABE OSNOVNIH
SKRIVNOSTI MOČI,
TEMELJNE NARAVE RESNIČNOSTI,
SPREMEMBE IN ILUZIJE,
KOT TUDI KLJUČE, KI VODIJO K OZAVEŠČANJU
VELIKEGA SVETA,
Z IMENOM

VEČNOST.

POSEDUJEMO SKRIVNOSTI
ALKEMIJE, MAGIKE, METAFIZIKE,
JOGE IN OKULTNE ZNANOSTI
TER RAZUMEVANJE
SKRAJNE NARAVE STVARI
IN JIH HKRATI PONUJAMO TISTIM,
KI SO JIH SPOSOBNI SPREJETI.

TO JE EDINA MOŽNOST POGUMU, SVOBODI IN LJUBEZNI.

ZAVOLJO TEGA RAZGLAŠAMO IN VABIMO
VSE ČLOVEŠTVO K TEJ VELIKI AVANTURI.

V IMENU

Babalon

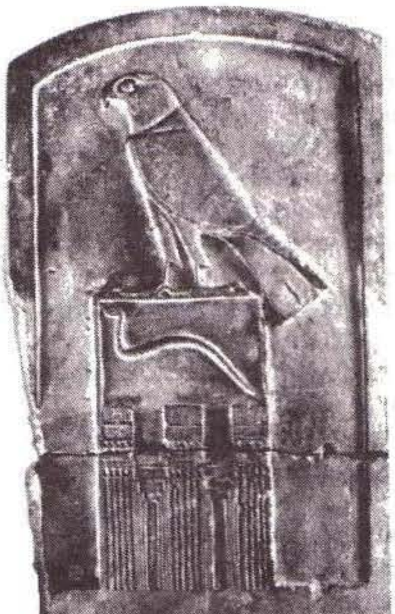

4

RITUAL

INVOKACIJA HORUSA

Ritaul naj se izvede pred odprtim oknom na V. ali S, brez kadila. Soba naj bo napolnjena z dragulji, toda nosijo naj se samo diamanti. Meč, neposvečen, 44 biserov. Stoj. Žareča dnevna svetloba ob 12:30. Zaklenjena vrata. Bele halje. Bose noge. Bodi zelo glasen. Sobota. Uporabi znak Apofisa in Tifona.
Priprava. Manjši odzivni Pentagram. Manjši odzivni Heksagram. Plamteči meč.
Abrahadabra kliči kot prej.

IZPOVED

Tu sem, (*magijski moto in stopnja Operaterja*) v prisotnosti tvoji, nepripravljen in ne da bi te klical, kajti ti si povsod, o gospod Horus!
Pred teboj ponižno izpovedujem omalovaževanje do tebe.
Kako naj se dovolj ponižam pred teboj? Ti, ki si močan in nezavojevan Gospod univerzuma: kajti sem le iskra tvojega neizrekljivega sijaja.
Kako naj se ti približam? Toda ti si vsepovsod.
Milostno si me dopustil poklicati k sebi, k tej veščini eksorcizma, da mi dovoliš biti tvoj služabnik, tvoj adept. O žareči, o sonce slave, poklical si me: zakaj ne bi pohitel v tvojo prisotnost?
Z neumitimi rokami zato prihajam k tebi in objokujem svojo blodnjo pred teboj: toda ti že veš.
Da sem storil zlo.
Če te sramotijo, zakaj bi te zapustil? Toda ti si maščevalec: vse je s teboj.
Upogibam svoj tilnik pred teboj in kot je bil tvoj meč nekoč na njem, tako sedaj v tvojih sem rokah. Če hočeš udari, prizanesi mi, če hočeš, toda sprejmi me takšnega kot sem.
Moje zaupanje je v tebi: naj zbegan bom?
Ta ritual veščine; ta štirideset in štirikratna invokacija, ta krvna žrtev, tega ne razumem.
Dovolj je, če ubogam tvoj odlok. Če bo tvoj ukaz objavljen za mojo večno bridkost, ker je vse v tebi in od tebe. Dovolj je, če zgorim v neznosnem sijaju tvoje prisotnosti.
Dovolj. Obračam se k tvoji obljubi.
Negotove so besede: temne so poti: vendar v tvojih besedah in poteh je luč. Sedaj, tako kot vedno stopam na pot teme, morda lahko tako dosežem luč.
Pozdravljen bodi.

α

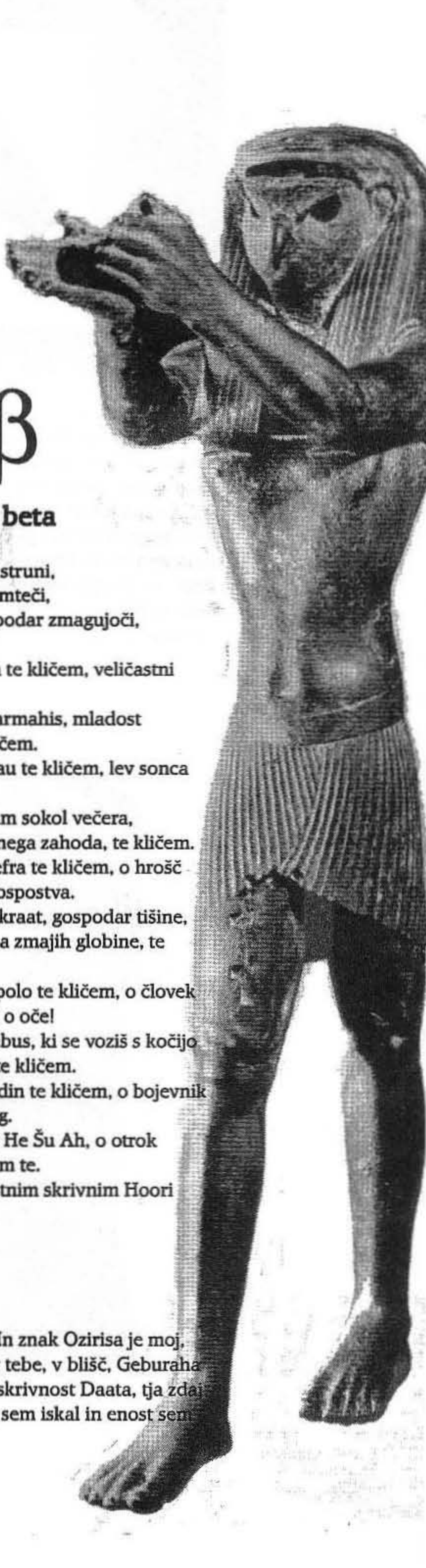
I alfa

Udari, udari po glavni struni,
izvleci, izvleci meč plamteči,
okronani otrok, zmagoslavni gospod,
Horus maščevalec.
I. O ti, sokoljeglavi! Tebe, tebe kličem.
(ob vsakem 'tebe kličem' se izvede znak
Apofisa in Tifona)
A. Ti edini:. Tebe, tebe kličem.
2. O ti, čigar predpasnik je iz bleščeče beline,
bolj bel kot čelo jutra. Tebe, tebe kličem.
B. O ti, ki si oblikoval svojega očeta in napravil
plodno svojo mater. Tebe, tebe kličem.
3. O ti, čigar oblačilo je iz zlatega sijaja, z
azurnimi progami neba. Tebe, tebe kličem.
C. Ti, ki si maščeval grozo smrti in ki si
pokončal Tifona! Ti, ki si dvignil svoje roke
in zmaji smrti so bili kot prah. Ti, ki si dvignil
svojo glavo in krokodil Nila je
bil ponižan pred teboj! Tebe, tebe kličem.
4. O ti, čigar nemis prekriva univerzum z nočjo,
modrino neprepustno. Tebe, tebe kličem.
D. Ti, ki v barki Rajevi potuješ na krmilu
bivajoč, na barki Afteta in Sakteta. Tebe, tebe
kličem.
5. Ti, ki nosiš palico dvojne moči. Tebe, tebe
kličem.
E. Ti, okrog katerega prisotnosti je razlita tema
modre luči. Neizmerljiv sijaj skrajnega
etra, neprepotovana nezamisljiva brezmejnost
univerzuma. Ti, ki osredotočaš vseh
trideset etirov v eno motno sfero ognja. Tebe,
tebe kličem.
6. Ti, ki nosiš vrtnico ter križ življenja in luči.
Tebe, tebe kličem.
Petice glas,
šestice glas,
enajst glasov je,
ABRAHADABRA.

β

II beta

Udari, udari po glavni struni,
izvleci, izvleci meč plamteči,
okronani otrok in gospodar zmagujoči,
Horus maščevalec.
1. S tvojim imenom Ra te kličem, veličastni
sokol sonca.
2. S tvojim imenom Harmahis, mladost
bleščečega jutra, te kličem.
3. S tvojim imenom Mau te kličem, lev sonca
opoldanskega.
4. S tvojim imenom Tum sokol večera,
temnordeči blišč sončnega zahoda, te kličem.
5. Z imenom tvojim Kefra te kličem, o hrošč
skritega polnočnega gospostva.
A. Z imenom Heru-pa-kraat, gospodar tišine,
čudoviti otrok stoječ na zmajih globine, te
kličem.
B. S tvojim imenom Apolo te kličem, o človek
moči in blišča. O poet, o oče!
C. S tvojim imenom Febus, ki se voziš s kočijo
svojo po nebu Zeusa, te kličem.
D. S tvojim imenom Odin te kličem, o bojevnik
severa, ti obnovitelj sag.
E. Z imenom tvojim Je He Šu Ah, o otrok
plamteče zvezde, kličem te.
F. Z imenom tvojim lastnim skrivnim Hoori
kličem te.
Imen je pet,
imen je šest,
enajst jih je imen,
ABRAHADABRA.
Glej! V sredini stojim. In znak Ozirisa je moj,
oči moje so uperjene v tebe, v blišč, Geburaha
v veličastje Heseda, v skrivnost Daata, tja zdaj
vzdignem svoje oči, to sem iskal in enost sem
iskal: poslušaj me.

γ

III gama

1. Imam človeško glavo in moj pogled je oster kot sokolov. S svojo glavo te kličem.
A. Edini zaplojeni sin svojega očeta in matere sem. S telesom svojim te kličem.
2. Okoli mene dijamanti sijejo čisti in blesteče beli. Z njihovo jasnostjo te kličem.
B. Moj je obrnjen rdeč trikotnik. Od nikogar podan znak, razen od tebe, o gospodar, z naprstnikom te kličem.
3. Oblačilo moje je belo, šivano z zlatom, bleščeči abai, ki nosim ga, s haljo svojo, kličem te.
C. Apofisa in Tifona moj je znak. Z znakom svojim jaz te kličem.
4. Moj turban je bel in zlat in modra moč globokega zraka je moja. S krono svojo jaz te kličem.
D. Po biserov verigi mi plujejo prsti, tako za tabo tečem, veličastni v svojem vozilu.
S prsti svojimi te kličem.
5. Nosim palico dvojne moči v glasu mojstra ABRAHADABRA! Z besedo jaz te kličem.
E. Valovi glasbe moji temno modri so pesem, ki apisana je davno, da te pokličem.
dari, udari po glavni struni,
vleci, izvleci meč plamteči,
kronani otrok in gospodar zmagujoči
orus maščevalec.
pesmijo te kličem.
V roki moji je tvoj meč maščevanja, naj udari
b ukazu tvojem. Z mečem te kličem.
etice glas,
estice glas,
ajst glasov je,
RAHADABRA.

δ

IV delta

(Ponoviš prvi del v prvi osebi. Torej začneš: "Imam glavo sokola ABRAHADABRA," in končaš z:"Nosim vrtnico ter križ življenja in luči! ABRAHADABRA!" Stoječ v znaku naj se invokacija zaključi-:.)

I. Imam glavo sokla. ABRAHADABRA.
(ob vsakem 'ABRAHADABRA' naj se izvede znak Apofisa in Tifona)
A. Sem edini zaplojeni otrok, svojega očeta Ozirisa in svoje matere Izide. On ki je bil ubit, ona ki me je nosila v svoji maternici, hiteč pred grozo vode
ABRAHADABRA
2. Moj predpasnik je iz bleščeče beline, bolj bel kot čelo jutra. ABRAHADABRA.
B. Oblikoval sem svojega očeta in napravil plodno svojo mater. ABRAHADABRA.
3. Moje oblačilo je iz zlatega sijaja, z azurnimi progami neba. ABRAHADABRA.
C. Maščeval sem grozo smrti in pokončal Tifona! Dvignil sem svoje roke in
zmaji smrti so bili kot prah. Dvignil sem svojo glavo in krokodil Nila je
bil ponižan pred menoj! ABRAHADABRA.
4. Moj nemis z nočjo prekriva univerzum, modrino neprepustno. ABRAHADABRA.
D. V barki Rajevi potujem na krmilu bivajoč, na barki Afteta in Sakteta.
ABRAHADABRA.
5. Nosim palico dvojne moči.
ABRAHADABRA.
E. Okrog moje prisotnosti je razlita tema modre luči. Neizmerljiv sijaj skrajnega
etra, neprepotovana, nezamisljiva brezmejnost univerzuma. Osredotočam vseh
trideset etirov v eno motno sfero ognja.
ABRAHADABRA.
6. Nosim vrtnico in križ življenja in luči.
ABRAHADABRA.)

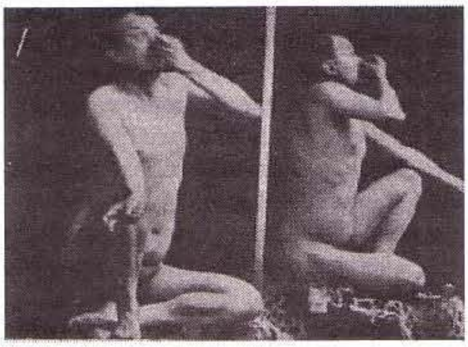
Zato pravim: pridi in prebivaj v meni, tako da vsak duh nebesnega svoda, etra, zemlje, podzemlja, suhih tal, vode, vrtinčastega zraku in plamtečega ognja, da vsak urok in šiba silnega boga bodo meni pokorni.
ABRAHADABRA.
Caščenje: impromptu.

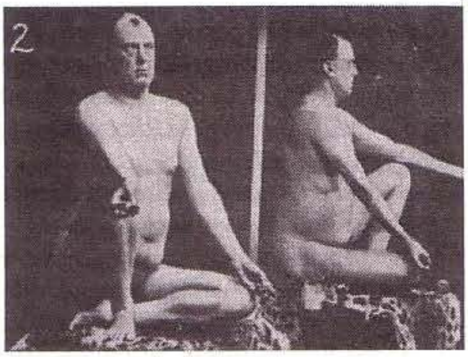

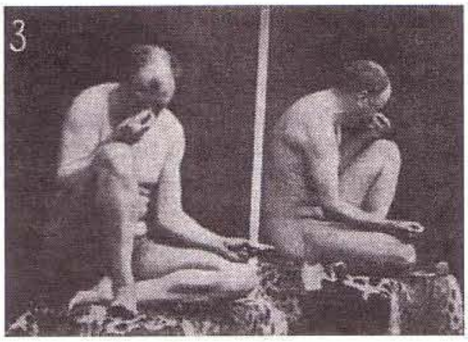
5

(NADALJEVANJE)

GIMNOZOFIJA

15.

JAZ, TI, ON. TRI je popolnejša ENICA, kot ONA sama. Mar ni vsak pravi Bog Troedin? Ker je Eden pač Nobeden!
Sveti Duh Člověkov, je tisto, kar nam omogoča, da se združujemo in poistovečamo z vsem in čemerkoli; in kaj takega, kot JAZ, ni mogoče definirati. Pravtako spoznanje ni možno brez identifikacije in združitve, namreč, subjekta in objekta naše znanosti. To je postulat gimnozofije, ki je bil v filozofiji (sc. teoriji kibernetike) vedno "manjkajoči člen" in v religiji (sc. praksi kibernetike) Glavni Steber Templja.

16.

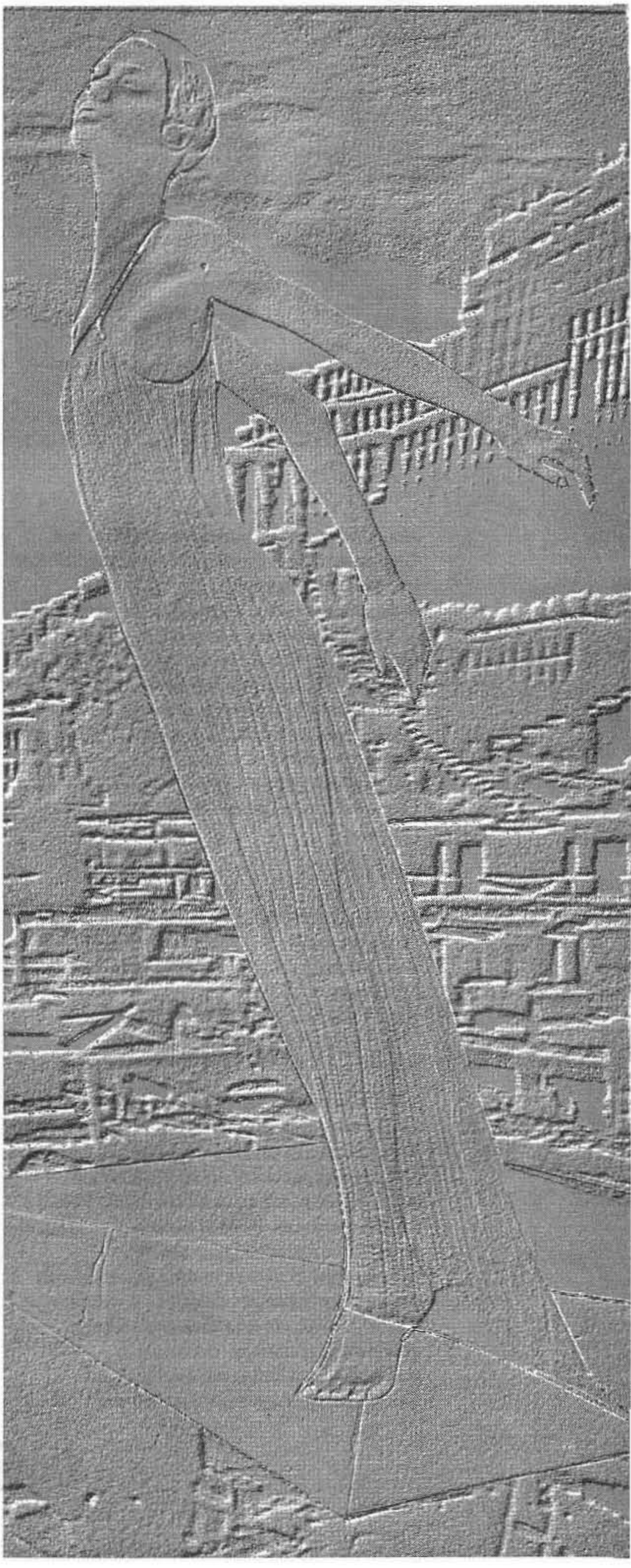
BISTVO GIMNOZOFIJE, končno:
Sedi pri miru!
Nehaj misliti!
Pojdi ven!
(Brez komentarja!)

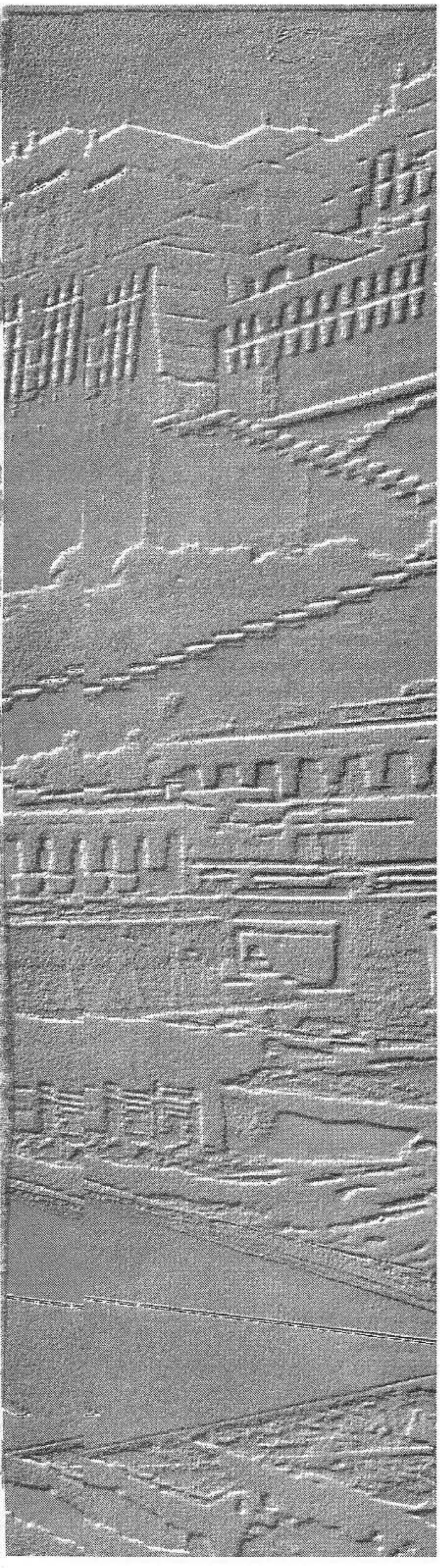
17.

FROJD ali NEVARNOSTI MISTICIZMA.
Domovina gimnozofa je en OTOK, izbran, utrjen in pognojen z vojno mašinerijo; kakor ga je v posvetni literaturi opisal Aldous Huxley v svoji, zdaj že klasični, modernistični UTOPIJI s taistim naslovom. Pravzaprav sem v tej mali knjigi prvič zaslutil možnost in obvezo Gimnozofije, ki mora v bodoče postati glaven predmet v gimnazijah, če ne že v osnovni šoli. Kakor je Frojd samo za "odrasle", tako je gimnozofija (samo) za nedorasle in odraščajoče, za pubertetnike; da bi jim omogočila sijajen vstop v svet "odraslih", skozi

praznovanje Vode in Ognja in igro Leva in Orla. Frojd je bil preveč paranoičen, da bi uvidel dejanske nevarnosti misticizma; Nietzsche se je vsaj trudil v tej smeri vsled svoje hipohondrije, na način higiene.
Problem znanosti, katere glavni argument je SOLVITUR AMBULANDO, je velik kakor samo Neskončno Brezno med Idealnim in Realnim; tako je z vsako znanostjo, ki si je zadala religiozni cilj v neskončnosti in se tako zavezala večnemu nastajanju ter bitju v skladu z vso stvarnostjo, celo in predvsem tisto, ki se je ne da zamisliti. Kakor piše v eni izmed najsvetejših knjig starine: To kar se da imenovati, ni TAO! In spet drugje: Vidno je merilo nevidnega. In pa: Kakor zgoraj, tako spodaj!
Lasten argument avtorja teh vrstic, poleg vseh intelektualnih špekulacij in raznovrstne mistične prakse, ni nič drugega kot njegov lasten spomin iz otroštva, ki ga je obudil spontano ob branju Huxleyevega Otoka. Dolgo časa pred puberteto je bil njegov najljubši šport prakticiranje metode svobodnih asociacij ali introspekcije v smislu vrtenja kolesa in filma nazaj, neke vrste retrogradne kontemplacije. Kakor se sliši komplicirano in učeno, pa je vendar za otroka to nekaj tako samo po sebi umevnega in logičnega in resničnega, kot je lajanje za psa.
Na tej točki intelektualne ali spiritualne kulture tudi Huxley kot antropolog prepoznava bistveni problem vzgoje in edukacije otrok, kakor tudi "odraslih"; nakar iz tega izvede svojo utopično in tragično teorijo naše civilizacije, kakor tudi civilizacije nasploh; v tipično modernistični maniri, kot sifilizacije in arterioskleroze kulture.
V tej empiriji Otočanov sta etika in fizika nerazdružljivo povezani. Konec koncev so Otočani zgolj parabola in Otok zgolj utopija, neke vrste Purgatorij. To je tudi edina prava domovina gimnozofov, namreč to "sončno mesto", ki je Nikjer, se pravi v Breznu Neskončnosti, Zvezdno Nebo.
Zvezdno Nebo - Telo naše Boginje in Gospodarice, Lepotice in Cesarice - je kakor ena spužva, ki vsrkava našo Vrlino navkljub sili in duhu Teže, pretvarjajoč ga v delotvoren in ustvarjalen LIBIDO.

"Če dvignem glavo, sva jaz in moja Nuit eno."

18.

FREUD IN MONOMETALIZEM.
Pragmatiki v edukaciji, da bi ga socializirali in civilizirali, otroku vzamejo Bližino Zvezd in vse njegove sanje pretopijo v neko maskoto SUPER-EGA. Gimnozof lahko to veliko laž razkrinka samo potom lastne neustrašne prakse, ko doživi in spozna, da introverzija preide spontano v ekstraverzijo in obratno, in da tako ZUNAJ kot NOTER ni nobenega Boga, razen njegovega lastnega in absolutnega najnotranjejšega bistva, ki je njegova Skrita Volja in vsepovsod prisotno Seme Svetlobe, ki tvori ves Kozmos in vse stvarstvo. Seveda, edini Bog v makrokozmosu je Sonce, Zvezda, to pa je vsak moški in vsaka ženska.
Pustimo Frojda z njegovim občutkom krivde in izvirnim grehom v njegovem močvirju, ki pa ni noben "seksualni misticizem", kakor nas hočejo prepričati njegovi judeži, temveč Brezno Znanja samega, ki je brezno med subjektom in objektom znanosti, ki naj bi ga bila zmožna premoščati samo "religija", seveda bodoča, prava, ki je pravtako znanost, saj vemo, ponovimo še enkrat, da spoznanje NI MOŽNO brez identifikacije in stapljanja, brez združitve, joge, bi rekli teozofi. In obratno, združitev in stopitev ni možna brez "spoznanja", česar so se bali celo teologi, ko so besedo "spolna združitev" ali koitus prevajali kot "spoznanje".
Zato, ker sta Znanje in Zavest v svoji naravi Zavist in Zmeda, en konglomerat predsodkov , kompleksov, superstícij ipd., smo mi izbrali Norost. Karkoli si že predstavljamo pod to mistično obljubo, o kateri vam ne moremo povedati ničesar gotovega, razen tega, da je Prvi Adut Gimnozofije, vedite, da to ni nič v primerjavi z Disciplino, ki nas šele čaka.

19.

STRAH.
Edina in največja nevarnost misticizma je strah. Greh pa je zgolj omejevanje in represija libida, kar je edino in največje odkritje psihoanalize. Prvi korak "iz grešnega življenja" je (pri)znanje Zakona Svobode, drugi pa organizacija in strukturalizacija Vede in Poti naše Gimnozofije (kakor tudi vsake "druge" znanosti in umetnosti). Super Ego ni noben Sistem (Znanosti!), temveč tisti "Neskončni Faktor", ki ga ni mogoče zamisliti niti spoznati, a moramo z njim vsekakor venomer računati, in to je tudi EGO.

20.

RATIO RATIOTINATIONIS.
Ta barbarski izraz bomo asociativno prevedli kot "Bog Bogov", zato, da nam ne bi dopuščal nobenega ugovora, temveč da bi nam s svojo zoprnostjo in fonetično zmedenostjo vedno vzbujal dvom v vsakega Boga, Stvar, Smisel, in vsak "zato-ker.. da bi se nikoli več ne pojavljal tu." Z njim bi radi upravičili tudi eno naših laži zgoraj, ko smo, navidezno, ne v resnici, Število postavili nad Obliko in Zvokom, ko smo razlagali Kabalistično Monado in Troedini Znak univerzalne komunikacije. Mnogi se še vedno trudijo abstrahirati Enega in ga ločiti od ostalih dveh, ne zavedajoč se, da je to Sizifov posel, pa čeprav se je z njim ukvarjal tudi veliki Platon in vsi njegovi (neo)platonisti.

Pitagora je rekel, da moramo Bogove ceniti in z njimi računati, torej nam je zdaj nemara bolj jasno, kaj je s tem mislil, kakor tudi, kaj mislimo gimnozofi s tem. Pa vendar bi bilo mnogo bolje in bolj fair, če bi na ameriškem dolarju pisalo, da "zaupamo v Zlato", ne v Boga, v Gold, ne v God, kar je bil tudi izvorni namen masonov, ko so gradili Novo Akropolo, namreč ateističen in Pitagorejski, ne teističen, kakor se je nato spervertiralo, v skladu z nazadnjaškimi silami, ki vselej zavirajo normalen razvoj moderne demokracije, ki je seveda liberalna in ateistična, kakor tudi naša Vesela Znanost.

"Vi ste zoper ljudstvo, moji izbranci."

21.

POLITIKA versus KIBERNETIKA.
Eksodus ali nelagodnost gimnozofa je sličen eksodusu pesnika v Platonovi Državi, katerega edina prava domovina je seveda Parnas, Olimp in Elizejske poljanje. To je ta OTOK ali UTOPIA gimnozofa in purgatorij "nevernih" duš. Vendar je samo skrito bistvo politike in religije KIBERNETIKA, ki pa ni dosti daleč od naše Vesele Znanosti, ki jo radi imenujemo tudi Ekonomija Libida. Kakor v Liberalizmu, je tudi v naši vedi SUPER SISTEM sam Človek, dočim so vsi ostali sistemi zgolj podsistemi, n.pr. družina, država, religija itd.. To je osišče, na kateri se vrti vsa ta Igra in jambor, ki omogoča naši ladji smer in gibanje. Naš Sistem je vmesni sistem ali svet med zunanjim ali makrosvetom in notranjim ali mikrosvetom, tako da je naslednji na dvaindvajseto potenco večji oz. manjši od prvega. To so t.i. supersistemi, ki so edini med seboj primerljivi in kompatibilni, dočim vsi ostali podsistemi, so podrejeni njim, kar je še posebej važno v etiki in politiki, kjer mora to spoznaje šele priti do izraza, da bi se presegli vsi etični in kibernetski problemi modernega sveta, ki se tako rad baha z napredkom, medtem ko njegovi zagovorniki vztrajno zagovarjajo moralo jamskega človeka, ki jo imenujejo človekoljubje.
Apopantoskakodaimonos! Predlagam žužkoljubje, žaboljubje, zrakoljubje, kamenoljubje itd. itd. itd. itd.
2.
ZAKON.
Vsa tragika človeškega življenja ima izvor v neumnosti nekaterih, da bi na silo kvadrirali krog z uvajanjem "umetnih" zakonov, ki niso in ne morejo biti Univerzalni Zakon, torej zakon Univerzuma, Narave, Kozmosa ipd.
Tista popularna popevka "Brez ljubezni mi živeti ni" bi se morala glasiti "Brez dobrega moralnega zakona mi živeti ni". Zakaj vendar ti pedantneži razlikujejo med moralo in etiko? Resnično, brez morale jim živeti ni.
Vsi moralni zakoni izvirajo iz morale jamskega človeka, ki "mu ni živeti brez posedovanja človeškega mesa". Koliko tisoč let je moralo preteči, da smo uzakonili Pravice Človeka, pa se še vedno zatirajo.
Liberalizem temelji na Človekovi Pravici, da si sam izbere kako bo živel in kaj bo počel in kako. S tem je bila odvzeta pravica Državi, da si lasti človekovo telo, in Cerkvi, da si lasti njegovo dušo. Tisti, ki tega ne morejo dojeti in še vedno vztrajajo na t.i. moralnem zakonu, kot nekakšnem amortizerju za prehod v Novi Eon, izhajajo, če že ne iz preprostega atavizma, pa vsaj iz STRAHU (kar je eno in isto), ki prevladuje nad njihovo perverzno domišljijo, tako da si pod Zakonom Svobode predstavljajo vsemogoče, razen tistega kar v svoji jasnosti in preprostosti dobesedno pomeni. Oni mislijo, da kar se ne prepove, se potem počne; tako dolgo so živeli v grehu svojega moralnega zakona in bojevali državljansko vojno v svojih suženjskih dušah.
Pitagorini Zlati Verzi so edini odgovor Mojzesovemu Dekalogu. In zakoni Magike ter gimnozofije edini presežek kategoričnega imperativa, tega Zakona Preštevilnih.

23.

CLAVICULA EVANGELII:
SEDEM je ključev, ki potrebuješ jih;
Teh je Osem v Enem, in eden v osmih.
PRVIČ: telo ti mora biti mirno, kakor togo truplo
V mrtvaški prt volje zavito.
Tako lahko boš abortiral
Misel-razburjajočo živčno deco.
DRUGIČ: ritem dihanja naj ti bo globok,
Lahkoten, počasen in pravilen;
Tako tvoja bit bo usklajena
Z omedlevico pacifiškega oceana.

TRETJIČ: življenje tvoje naj bo čisto in polno miru;
Narahlo migotajoče kakor palma v brezveterju.
ČETRTIČ: poveži svojo življenjsko voljo
Z neko ljubeznijo najglobljo.
PETIČ: misel božansko prosto vsake čutnosti
Naj ti miselno vsebino budno motri.
Pazi na misel vsako, ki se porodi;
In uro za uro stopnjuj svojo budnost!
Nato intenzivno in ostro obrni se navznoter
In ne izpusti niti atoma analize.
ŠESTIČ: nato na eno misel trdno se zapiči
Ter vsak piš vetra umiri!
In kakor plamen, navpičen in neomajen
Vzplamti svoje bitje v eno besedo!
SEDMIČ: utišaj ta zanos, podaljšaj svojo
Meditacijo, urno in močno, ubijajoč
Tudi Boga, če bi hotel odvrniti te
od izbranega dejanja.
KONČNO vse to v eno združi
Ko polnočni cvet se razcveti!
Obstaja enost. Celo v tem, sin moj,
Ne moreš pogrešiti, če obrzdaš to
Ekspresijo in uperiš pogled
V nezavedni izvor vzhičenja,
Odvračajoč ime, podobo, videz in stres
Celo te prevzvišene zavesti.
Prodri do srca! Tu te zapuščam:
Mojster si. Občudujem sijaj
Tvoj, ki tako daleč seže,
O Brat Srebrne Zvezde!

24.

DURI ZAKONA: TORA: TROA: THROUGH.
Velika Vrata v našem Telesu so oz. je ŠUŠUMNA, osrednji kanal v hrbtenici, ki POTEKA, SPROVAJA, VSTAJA - kar je zakon gimnozofije - KUNDALINI, da bi lahko našla Levja Kača, takšna ali drugačna, nacionalna ali racionalna, predpostavljajoč pač njen individualni karakter, prišla do izraza - da na nas bi padel plašč USPEHA in BLAGOSLOV, kakor škrlatno ogrinjalo Kraljice N.O.X....AH...AUMGN...(pisar je izginil, odšel na dopust v žveplene toplice. Op. Ed.)

25.

ZAKON VRAT
je Odprtost Vrat, torej svoboda, IRE, TAO, GO ON etc. etc. etc.... (Pisar še vedno na dopustu? Op. Ed.)

26.

ZAKON NI LJUBEZEN.

♀

(Dobili po telefaksu. Op. Ed.)
Pogled skozi ključavnico (VIDEO), skozi katero gledaš, ti, gleduh, videc, teoretik, in vidiš samo SVETLOBO, ki te požira.
(Sintaksa gre k hudiču. Op. Ed.)

27.

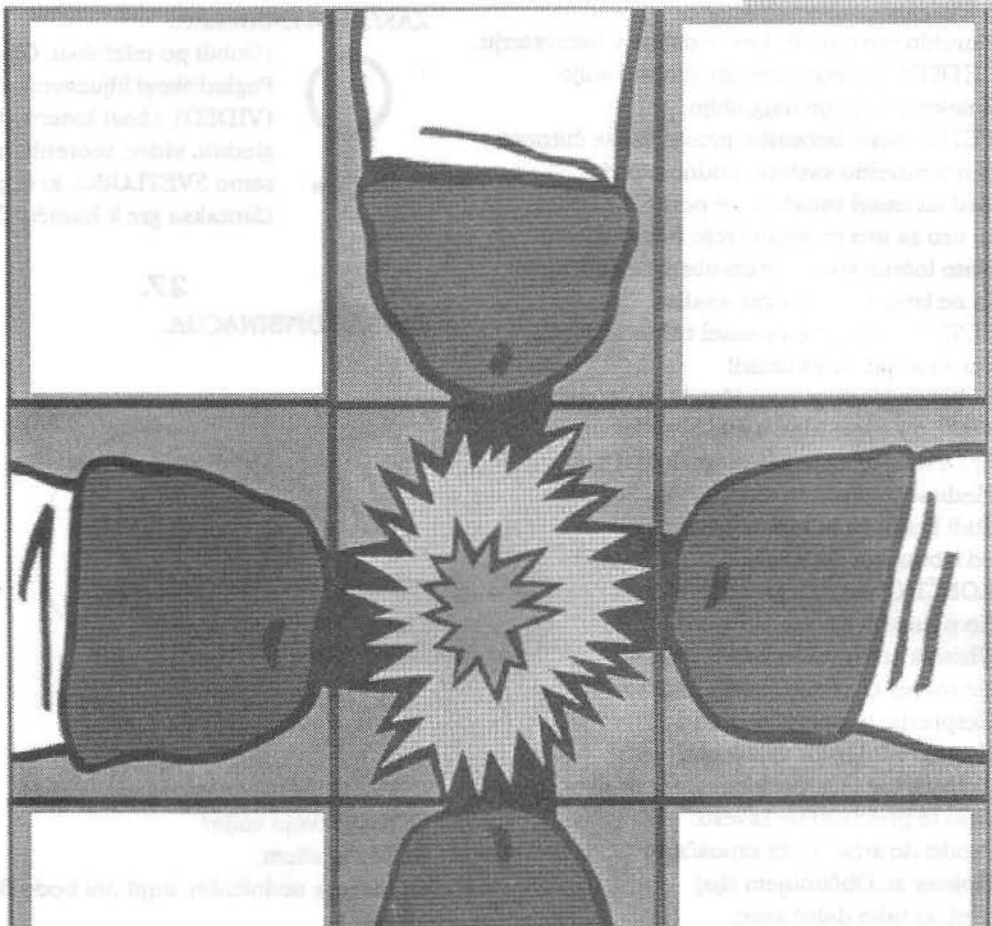
TAJNA KOMBINACIJA:

T	A	R	O
A	T	O	R
R	O	T	A
O	R	A	T

28.

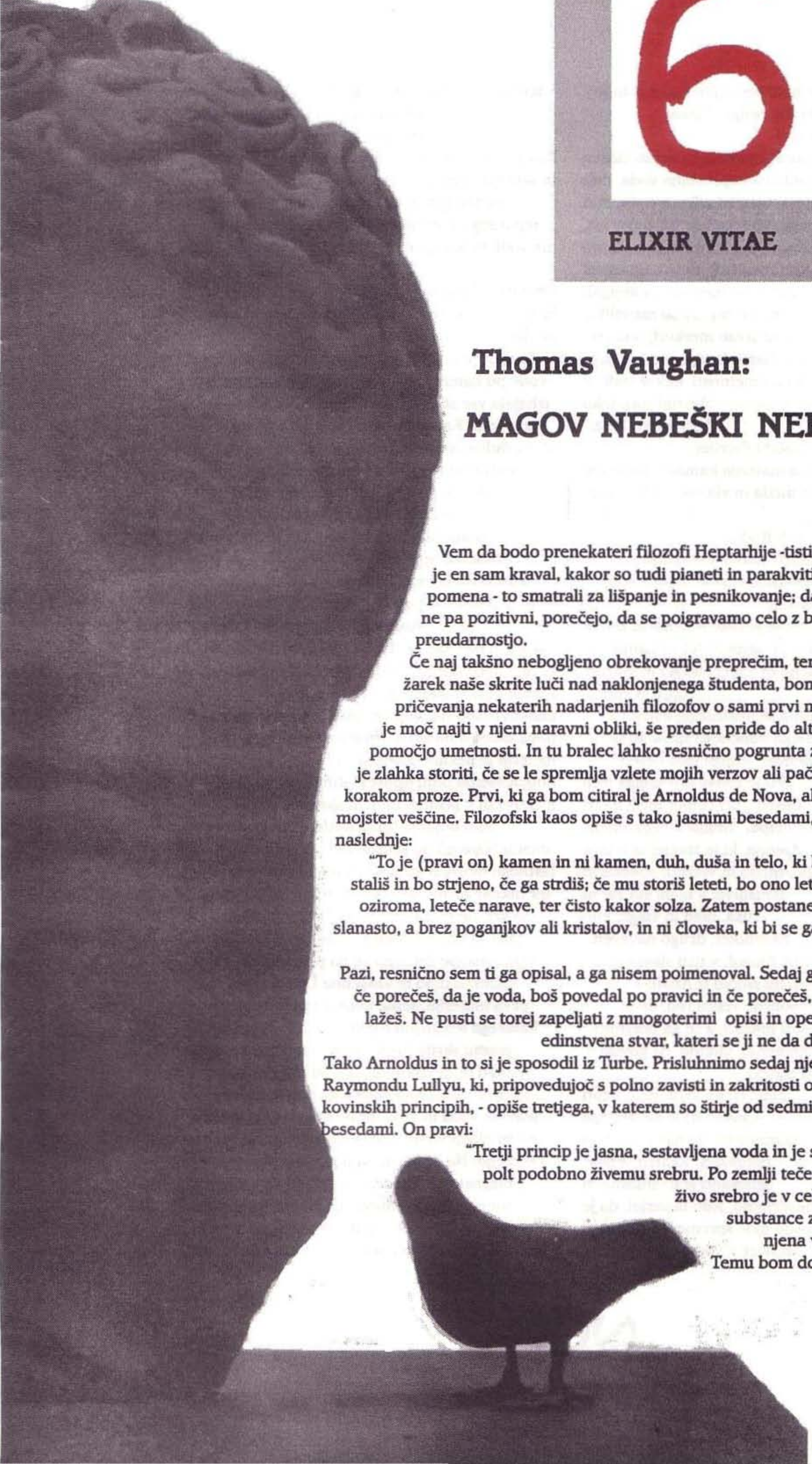
INTERLUDIJ
Q: Kaj je tvoja volja?
R: To da pišem.
Q: (Blagor nedolžnim, kajti oni bodo Boga gledali!)

(se nadaljuje)

6

ELIXIR VITAE

Thomas Vaughan:
MAGOV NEBEŠKI NERED

Vem da bodo prenekateri filozofi Heptarhije -tisti katerih učenje je en sam kraval, kakor so tudi pianeti in parakviti filozofskega pomena - to smatrali za lišpanje in pesnikovanje; da smo prikupni ne pa pozitivni, porečejo, da se poigravamo celo z bralčevo preudarnostjo.

Če naj takšno nebogljeno obrekovanje preprečim, ter pošljem kakšen žarek naše skrite luči nad naklonjenega študenta, bom sedaj navedel pričevanja nekaterih nadarjenih filozofov o sami prvi materiji, kakršno je moč najti v njeni naravni obliki, še preden pride do alteracije s pomočjo umetnosti. In tu bralec lahko resnično pogrunta za kaj se gre. To je zlahka storiti, če se le spremlja vzlete mojih verzov ali pač sledi resnejšim korakom proze. Prvi, ki ga bom citiral je Arnoldus de Nova, absolutno popoln mojster veščine. Filozofski kaos opiše s tako jasnimi besedami, kot so naslednje:

"To je (pravi on) kamen in ni kamen, duh, duša in telo, ki bo staljeno, če ga stališ in bo strjeno, če ga strdiš; če mu storiš leteti, bo ono letelo, saj je krilate, oziroma, leteče narave, ter čisto kakor solza. Zatem postane citronasto, tedaj slanasto, a brez poganjkov ali kristalov, in ni človeka, ki bi se ga upal dotakniti s svojim jezikom.

Pazi, resnično sem ti ga opisal, a ga nisem poimenoval. Sedaj ga poimenujem in če porečeš, da je voda, boš povedal po pravici in če porečeš, da ni voda, tedaj lažeš. Ne pusti se torej zapeljati z mnogoterimi opisi in operacijami, saj je to edinstvena stvar, kateri se ji ne da dodati nič tujega."

Tako Arnoldus in to si je sposodil iz Turbe. Prisluhnimo sedaj njegovemu učencu Raymondu Lullyu, ki, pripovedujoč s polno zavisti in zakritosti o sedmih kovinskih principih, - opiše tretjega, v katerem so štirje od sedmih, s temi besedami. On pravi:

"Tretji princip je jasna, sestavljena voda in je substanca, ki ima polt podobno živemu srebru. Po zemlji teče in se pretaka. To živo srebro je v celoti sestavljeno iz substance zraka in je zatorej njena vlaga zelo težka."

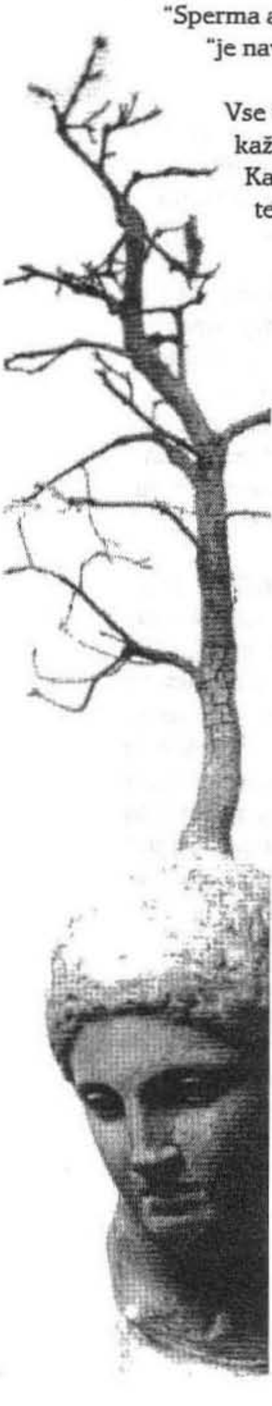
Temu bom dodal še Alberta

Velikega, saj je on stvar temeljito raziskal in je zelo dobro vedel koliko velja. V jasni slovenščini nam pove:

"Merkurij modrih mož je voden, mrzel in vlažen element. To je njihova neprestana voda, duh telesa, oljnata para, blagoslovljena voda, duh kreposti, voda modrijanov, filozofov kis, mineralna voda, rosa nebeške miline, deviško mleko, telesni merkurij; in še z mnogimi drugimi imeni je poimenovan v knjigah filozofov in vsa ta imena -čeprav so raznolika- pomenijo eno in isto stvar- merkurij namreč, modrih mož. Samo iz tega merkurija ja izvlečena vsa vrlina umetnosti, kakor tudi - v skladu z njegovo naravo - obe tinkturi, tako rdeča kakor bela."

S tem se strinja Rahadibi Perzijec:

"Sperma ali prva materija kamna", pravi on, "je navzven mrzla in vlažna, a navznoter topla in suha."

Vse to potrdi Rodian, ki je bil, kot kaže, eden izmed inštruktorjev Kandida kralja Perzije. Njegove so tele besede:

"Seme je belo in tekoče, zatem rdeče. To seme je leteči kamen, je zračno in leteče, mrzlo in vlažno, toplo in suho."

Temu se pridružuje avtor tistega odličnega spisa, ki se imenuje "knjiga treh besed".

"To je (pove on) knjiga treh besed", pri čemer misli na tri principe. "Knjiga Dragocenega Kamna, ki je zračno in leteče telo, mrzlo in vlažno, vodeno in izsušljivo; v njem sta žar in suša, hlad in vlaga, eno navznoter, drugo navzven."

Belus filozof, v tisti slavni in klasični sinodi iz Arisleja spreobrne vrstni red, da bi zakril prakso, a če ga pravilno dojamemo, vidimo, da govori o isti zadevi.

"Med vsemi velikimi filozofi (pove on) je največjega pomena to, da naš kamen ni nikakršen kamen; a med ignoranti je to smešno in neverjetno. Kdo bi verjel, da je vodo moč spremeniti v kamen in sicer v vodni kamen, saj s tem vendar nima nič skupnega. In vendar je v vsej resnici tako. Kajti ta neprestana voda je kamen, a medtem, ko je voda ni kamen."

Ravno v tem smislu obiluje starodavni Hermes in skorajda preveč razkrije.

"Vedite (pravi on) vi, ki ste otroci modrih: separacija starodavnih filozofov se je odvijala na vodi; to je separacija, ki razdeli vodo na štiri druge substance."

Obstaja zelo učen avtor, ki je o tem nekaj pisal in to bolj odkrito kot katerikoli od teh, ki smo jih dosedaj navedli.

"Kakor je bil svet (pravi on) ustvarjen iz tiste vode po kateri se je gibal božji duh in iz katere izhajajo vse stvari, tako nebeške kot tozemske, tako je ta Kaos ustvarjen iz določene vode, ki ni navadna voda; ni narejen iz rose ali zraka, ki prebiva po zemeljskih kotanjah ali umetno v posodah, kakor tudi ni iz morske vode, ni iz izvirov, votlin ali rek, temveč je ustvarjen iz določene mučene vode, ki je pretrpela določeno spremembo. Vidna je vsem, a je znana le redkim. Ta voda v sebi vsebuje vse kar je za popolnost dela potrebno, brez vsakršnih zunanjih dodatkov."

Lahko bi navedel še tisoč drugih avtorjev, a to bi bilo dolgočasno. Zaključil bom z enim izmed rosnih bratov, katerega pričanje je enakovredno najboljšim izmed teh, a je njegov nauk daleč odličnejši. Njegova razprava o prvi meteriji je nekam obsežna in če naj se izognem dolgočasenju bom opustil latinščino, ter podal njegov čut v jasni, natančni slovenščini.

"Sem boginja (pripoveduje on, govoreč v imenu Narave) po krasoti in izvlečkih znana, iz lastnega morja rojena, ki obsega celotno zemljo ter nikdar ne miruje. Iz svojih prsi točim mleko in kri: zavri ju dokler ne postaneta srebro in zlato. O najizvrstnejša stvar, iz katere vse na svetu nastaja; čeravno se na prvi pogled strup zazdiš, o ti, ki te krasi ime Leteči Orel. Ti si prva materija, seme nebeškega blagoslova v katerega telesu sta toplina in dež, ki sta kljub vsemu skrita pred izprijenimi zaradi tvojih navad in deviških oblačil, ki so posejana po vsem svetu. Tvoja starša sta sonce in luna, v tebi sta voda in vino, pravtako zlato in srebro na zemlje površini, da se umrljivi ljudje lahko radostijo. Na ta način nam gospod pošilja svoj blagoslov in modrost z dežjem in s sijajem sonca, večna je slava njegovega imena. Le pomisli, o človek,kaj nam vse Gospod daruje na ta način. Izmuči orla dokler ne zajoče, ter

naj bo lev oslabljen ter na smrt krvav. Kri tega leva spojena z orlovimi solzami je zaklad zemlje. Navada teh bitij je, da se goltata in ubijata druga drugo, a je temu navkljub njuna ljubezen obojestranska, saj prevzemata lastnosti in naravo salamandra, ki ozdravi vse bolezni ljudi, zveri in kovin, če le ostane v ognju brez vsakršne izgube. Potem, ko so starodavni filozofi popolnoma doumeli ta predmet, so v njem marljivo zasledovali središče najosrednejšega drevesa v zemeljskem paradižu, stopajoč vanj skozi pet prepirljivih vhodov. Prvi vhod je predstavljalo znanje o prvi materiji in tu se je pojavil prvi in to najgrenkejši izmed sporov. Drugi vhod je bila priprava potom katere se je to materijo tako pripravilo, da je bilo mogoče zadobiti pepel orla, ter kri leva. Ob tem vhodu divja sila oster boj, saj ustvarja vodo in kri ter spiritualno, svetlo telo. Tretji vhod je ogenj, ki pripelje

medicino do zrelosti. Četrti vhod je vhod multiplikacije in povečave, kjer sta potrebni proporcija in teža. Peti in zadnji vhod predstavlja projekcija. A najslavnejši, najbogatejši in najvišji je tisti, ki doseže četrti vhod, saj je s tem zadobil univerzalno medicino za vse bolezni. To je veliki znak knjige narave od katerega prihaja vsa njena abeceda. Peti vhod služi le za kovine.

Ta skrivnost, ki obstaja že od začetka sveta in od Adamovega stvarjenja, je med vsemi najstarodavnejša in je znanje, ki ga je Bog Vsemogočni - s svojo besedo - vdahnil v naravo; čudežna moč, blaženi ogenj življenja, prozorni rubin in rdeče zlato modrih mož, ter božanski blagoslov tega življenja. A ta skrivnost je zaradi zlobe in izprijenosti človeštva dana le redkim, čeravno živi in se giblje vsakodnevno pred očmi vsega sveta, kot je razvidno iz naslednje parabole:

"Sem starodaven zmaj, povsod prisoten in nikakor za posedovati. Moja voda in moj ogenj se talita in stapljata. Iz mojega telesa boš pritegnil zelenega in rdečega leva, a če me ne poznaš v popolnosti boš - z mojim ognjem - uničil svojih pet čutov. Najpogubnejši, hiter strup izhaja iz mojih nosnic ; ta je bil usoda mnogih. Razdruži zatorej gosto od redkega na umeten način, če se ne raduješ v skrajnem uboštvu. Dajem ti sposobnosti tako moškega kot ženske, in moči tako z neba kakor z zemlje. Skrivnosti moje umetnosti naj se izvaja velikodušno in s polno poguma, če hočeš, da ukrotim moč ognja; mnogi so pri tem poskusu izgubili tako svoje delo kot tudi substanco. Sem jajce narave znano le modrim, ki so pobožni in skromni in ki iz mene ustvarijo svet v malem. S strani Vsemogočnega Boga sem namenjem ljudem, a - čeprav me mnogi snubijo -sem znan le redkim, da lahko ti odrešijo ubožne z mojimi zakladi, ter ne mislijo na minljivo zlato. Filozofi mi pravijo Merkurij: moj družabnik je filozofsko zlato. Sem starodaven zmaj, ki biva povsod na zemlji. Sem oče in mati, svež in starosten, šibak a vendar najmočnejši. Življenje in smrt, vidno in nevidno, trdo in mehko, spuščam se na zemljo in k nebu dvigujem, najvišji in najnižji, lahak in težak. Neredko je v meni naravni red preobrnjen - v barvi, številu, teži in meri. Vsebujem luč narave; sem temačen in svetel; izhajam iz zemlje in se spuščam z neba; sem dobro znan, a vendar pravi niče; vse barve ter vse kovine so v meni s sončevimi žarki obsijane. Sem sončev tvor, najplemenitejša očiščena zemlja, s katero lahko preobrneš baker, železo, kositer in svinec v čisto zlato."

Tako sedaj gospodje vidite pota filozofov: oni hvalijo skrivnostno vodo, jaz pa obožujem Hijantine solze. V tem ugajanju ni zgolj poezija, saj je moja ljubimka zelo filozofska in v svoji ljubezni pravi platonik. In če le pomislim koliko tekmecev si bom nakopal s svojo razpravo. Vsak bralec bo podlegel in kakšna nesmiselna zadevica ji lahko stre srce. Ta ljubezen je resnično čista sreča, a jaz ji bom zaupal in da je ne bi kdo v zmoti imel za katero od prej omenjenih stvari,bom v resnici povedal kdo je ona.

Ona ni nobena izmed znanih voda, pač pa skrivnostna, spermatična vlaga ali raje Venera, ki obdaja to vlago. Zatorej si ne predstavljajte, da je nekakšna kruta, flegmatična, redka voda, kajti ona je mastna, debela, težka, sluzasta vlaga. A da ne bi pomislili da sem postal ljubosumen, ter da vam nočem zaupati svoje ljubice, naj spregovori v mojem imenu Arnold de Villa Nova, prisluhnite mu:

"Nadalje vam povem (pravi on), da nikakor ne bi mogli najti - kakor tudi filozofi pred nami niso uspeli najti - ničesar, kar bi ostalo v ognju razen mastne vlage. Vodno vlago bomo zlahka videli izhlapeti in zemljo ostati za tem; ti delci se torej ločijo ker njihova sestava ni naravna. A če imamo v mislih vlage, ki se le stežka ločijo od tistih delov, ki so njihove naravne sestavine, vidimo, da takšnih ni - razen v primeru mastnih, lepljivih vlag."

Kakšni skopi antimoni dohtarji - ki svoje filozofsko kesanje ustvarjajo s kamnom - bi pričakovali, da bom stvar izpovedal naravnost in jih ne bom mučil s temi ugankami, ter tako zalival njihovega ponosa. Takšnim povem da je to Voda Srebra, ki so jo nekateri imenovali Voda Meseca; a to je merkurij Sonca in delno Saturna, saj je ekstrahirana iz teh treh kovin, ter ne bi mogla biti ustvarjena brez njih.Sedaj lahko uganko razvozlajo, ter mi povejo za kaj se gre: za resnico, če jo le lahko razumejo. Odkritemu in skromnemu bralcu lahko povem kaj drugega in mislim, da mi bo odpuščeno. Raymund Lully- človek, ki je bival v osrčju

narave in je nedvomno razumel velik del božanske volje- me najresneje obvezuje, da ne bi onečaščal teh naukov. Tako pove:

"Prisežem ti pri moji duši, da si preklet, če boš razodel te stvari. Kajti vsaka dobra stvar izhaja iz Boga in obstaja le zaradi njega. Zatorej boš shranil in čuval tisto, kar naj gospod razodene, in videl boš da je pravično molčati o stvareh katerih odkritje pripada njegovi časti. Kajti, če bi z nekaj besedami razodel tisto kar je Gospod ustvarjal dolgo časa, bi bil ob dnevu poslednje sodbe obsojen kot izdajalec gospodovega veličastja in ti tvoja izdaja ne bi bila odpuščena. Kajti razodetje takih stvari pripada Bogu in ne človeku."

Tako je rekel modri Raymund. Kar se mene tiče sem vedno spoštoval mage in njihovo filozofijo, ki je tako racionalna kot majestična in se ne zadržuje le na opazkah, pač pa na dejanjih, in spoštoval sem tiste, ki potrjujejo modrost in moč stvarnika. Ko sem se še nerodno sprehajal po njihovih knjigah in jih nisem razumel, sem jim verjel. Čas je poplačal moje zaupanje in nagradil mojo vero z znanjem. Medtem sem pretrpel mnoga trpka ponižanja in to od tistih, ki so imeli od učenosti le svoje halje, ter nekaj besed za svoje nesmisle. A ti me niso premaknili; s špartansko potrpežljivostjo sem obvezoval svoje rane, ter nazadnje spoznal, da je narava magična in ne peripatetična. Nimam torej razloga, da ne bi v spiritualnih stvareh zaupal tistim, ki so bili tako pravoverni in pobožni celo v naravnih misterijih. Verjamem Raymundu in v skladu s tem verovanjem mislim na svojo odrešitev. Ne bom razkrival, da ne bi bil obsojen. A če te to ne bo zadovoljilo - kdorkoli si že - naj ti šepnem besedo na uho, ki jo potem razglasi z vrha svoje hiše. Mar veš kako in odkod je prišla tista sperma ali seme, ki jo ljudje, pogrešajoč pravi izraz, imenujejo prva materija? Določen iluminat - in svojčas član tistega društva, ki se mu nekateri nalepotičeni hinavci smejejo, piše tako:

"Bog, (pravi on) nepredstavljivo dober in nepredstavljivo velik, je iz ničesar ustvaril nekaj; a to nekaj je bila ena stvar - v kateri so vse stvari vsebovane: tako zemeljska kot nebeška bitja."

Ta nekaj je bil določene vrste oblak ali temina, ki je bila kondenzirana v vodo in ta voda je tista ena stvar v kateri je vse vsebovano. A moje vprašanje se glasi: kaj je bil tisti nič iz katerega je bil ustvarjen prvi oblačnati Kaos oziroma tisto nekaj? Mi lahko poveš? Utegne biti, da si mnenja, da je to zgolj nič? Resnično je *nihil quo ad nos* - nič nam znanega. Je nič, kot Dioniz pravi: je nič od tega kar je bilo ustvarjeno ali od stvari ki so, in nič od tega čemur ti praviš nič- to je, od stvari, ki jih ni -v tvojem praznem, destruktivnem smislu.

Toda z vašim dovoljenjem, to je resnična stvar o kateri ne morem trditi ničesar. To je tista transcendentalna esenca katere teologija je negativna in je bila poznana primitivni cerkvi, a je izgubljena v naših dneh. To je tisti nič Kornelija Agripe in v tem niču je, ko je bil utrujen od človeških stvari - mislim človeških v znanosti - naposled počil. "Poznati nič pomeni najsrečneje živeti." Prav zares je tako, kajti poznati ta nič pomeni večno živeti. Uči se tedaj, če hočeš razumeti tisti magijski aksiom: "vidno je bilo ustvarjeno iz nevidnega", saj je vse vidno prišlo od nevidnega Boga; saj je on tisti izvor odkoder tečejo vse stvari in stvarjenje je bilo čudovito rojstvo oziroma porod. Ta deviška voda ali kaos je bila druga podoba samega boga in - če smem tako reči - dete blažene trojice. Kateri dohtar je potem ta, ki je primeren položiti svoje roke tja kamor sam Bog polaga svojega duha ko ustvarja? In resnično lahko preberemo: "Duh gospodov se je gibal po obličju voda."

Mar je mogoče pričakovati, da bom jaz sedaj onečastil ta misterij pred vsemi, da ga bom razglasil in izjokal kot ostali izjočejo ostrige? Resnično, te misli, in še nekatere, ki jih za nič na svetu ne bo videlo pero, so mi skoraj zamerile najdražje prijatelje, katerim sem ne glede na karkoli dolžan boljšo zadostitev. Če bi skrivnost le bežno poznal, kot je to primer pri večini ljudi, bi bržkone ne bil tako previden; toda bil sem poučen o vseh skrivnih okoliščinah v zvezi z njo in ki jih le peščica na zemlji razume. Ne govorim, da bi se s tem bahal, temveč pripovedujem resnico, ki jo moja zavest dobro pozna. Naj te torej, bralec, poprosim za tvojo potrpežljivost, saj bom to razkritje prepustil bogu, ki te bo - če bo takšna njegova blažena volja - pozval in rekel:

"Tukaj je in tako ga ustvarjam."

Vsega tega ne bi povedal v svojo obrambo, če - me ne bi napadli in mi- nekako - očitali v obraz da bom vsak hip razodel vse kar vem, saj naš čas opreza za sanjarijami in razodetji kar se le da. Dovolj sem sedaj obravnaval predmet in če

ti ni usojeno, da ga prepoznaš po vsem kar je tu napisano, tedaj še vedno ne moreš biti zapeljan od mojih besed, saj sem se namenoma izognil vsem izrazom, ki bi utegnili povzročiti da ga v zmoti zamenjaš za kakšne navadne soli, kamne ali minerale. Obenem pa ti svetujem da se pazi vsakršnih rastlin ali živali: njih (ali njihovim delom) se izogni. To pravim ker so nekatere ignorantne, umazane kokoši mnenja, da je človekova kri ta resnični predmet o katerem gre beseda.
Namreč, jojmene, ali je mar človeška kri v zemljinem drobovju da bi se iz nje delale kovine? Ali pa je bil svet in vse kar spada poleg, bilo narejeno iz krvi? Pravgotovo ne. Prva materija je obstajala pred človekom in vsemi ostalimi bitji, saj je mati vseh teh. Oni so bili ustvarjeni iz prve materije in ne obratno. Bodi torej previden: naj te nihče ne zapelje. Nemogoče je zreducirati katerikoli delec do prve materije ali semena brez našega merkurija; in četudi je že tako zreduciran še vedno ni univerzalen, temveč le določen spermij svoje vrste in ni sposoben delovati razen v skladu s tistimi, ki veljajo za to vrsto. Kajti bog ga je zapečatil z določeno idejo. Pusti jih pri miru, tiste, ki prakticirajo s človeško krvjo, ob njihovih kemijskih štedilnikih in atanorjih ali kot je Sendivogij rekel: *in fornaculis mirabilibus*. Nazadnje bodo obžalovali svojo napako in brez vrečevine obsedeli v pepelu svojih kompozicij. Toda jaz sem opravil. Sedaj bom spregovoril nekaj o izdelavi in načinih izdelave, da bo proces filozofov glede te stvari bolje dojet. Vedeti moraš da pozna narava dva ekstrema in srednjo substanco med tema, ki smo jo drugje poimenovali osrednja narava. Dober primer predstavlja samo stvarjenje. Prvi ekstrem je bil tisti oblak ali temina, o katerem smo govorili prej. Nekateri mu pravijo daljnja materija in nevidni kaos, a zelo neprimerno, saj ni neviden. Navzven je to hebrejski Ain Soph, ki je istoveten s tisto orfično nočjo:

"O noč, ti črna dojilja zlatih zvezd."

Iz te teme so prišle vse stvari na tem svetu, kot iz svojega izvora ali od svoje maternice. Odtod tista misel vseh slavnih poetov in filozofov - da" so vse stvari nastale iz teme". Srednja substanca je voda v katero je tista noč ali tema bila kondenzirana in bitja ustvarjena iz vode predstavljajo drug ekstrem. A točneje povedano, se magi ne bi zadovoljili s tem drugim ekstremom, ker se narava ne ustavi tu. Človek - pravijo oni - je v svojem naravnem stanju srednja stvaritev odkoder se mora prikloniti enemu od ekstremov- bodisi korupciji, kot v primeru večine ljudi, ti namreč umro in razpadejo v svojih grobovih, ali pač k spiritualnemu poveličanemu stanju kakor Enoh ali Elija, ki sta bila prestavljena. In to je - pravijo - pravi ekstrem saj zatem ni več alteracije. Razmišljajoč torej o vzroku človekove pokvarljivosti, so magi zaključili, da se ta nahaja v kaosu samem, saj, saj je celo ta bil pokvarjen in preklet ob padcu človeka. A raziskujoč stvari podrobneje so odkrili, da je narava skozi svoje veke le zmešala kaos z blagim žarom. Delov ni ločila med sabo in jih očistila vsakega posebej, pač pa so čisti in nečisti deli sperme ostali skupaj v vseh njenih delih in ta domači sovražnik, ki je naposled prevladal, je povzročil smrt sestave. Tako so to modro zbrali, da bi oskrbeli rastline, živali ali minerale, saj je zdravilstvo bila čista norost in celo ta je vsebovala lastne nečistosti in bolezni, ter je pogrešala neko medicino, da jo ta prečisti. Tako so se odločili - imevši brez dvoma boga za svoje vodilo - prakticirati na samem kaosu. Tega so odprli, očistili, združili kar so bili pred tem ločili, ter nahranili z dvojnim ognjem, gostim in redkim, dokler ga niso privedli do nesmrtnega ekstrema, ter ga proizvedli v spiritualno nebeško telo. To je bilo njihovo zdravljenje in takšna njihova čarovnija. V tej izvedbi so uzrli podobo tistega obraza, ki jo Zoroaster imenuje pred-obstoječe obličje triade. Dobro so vedeli kaj pomeni *secundea*, ki v sebi vsebuje vse stvari po naravni maniri, kakor bog vsebuje vse stvari v sebi na spiritualen način. Vedeli so, da je življenje vseh stvari tu spodaj gost ogenj, ali ogenj ujet in vstavljen v določeno nevnetljivo, zračno vlago. Nadalje so odkrili, da ta vlaga izvira iz nebes in na ta način je nebo opisano v orakljih: "ogenj, derivacija ognja", in "ognju hrana". Z eno besedo: s svojimi očmi so videli, da je narava moški in ženska, kot v primeru kabalistov, ki pravijo: določen ogenj globoko rdeče barve, ki deluje na najdebelejši, težki, pohotni vodi, ki je navznoter tudi ogenj, a je navzven zelo hladna. Potom tega izvajanja jim je bilo razodeto, da je sam bog-ogenj s skladu s tistim eksimidijem iz Turbe:

"Začetek vseh stvari", pravi on, "je določena narava, ki je večna in neskončna, ki varuje in

greje vse stvari."
V resnici hoče povedati to, da je življenje - ki ni nič drugega kot luč - izšlo iz boga in se prilagodilo kaosu, ki ga Zoroaster imenuje "izvor izvirov in vseh izvirov, maternica, ki vsebuje vse stvari". Izkušnja nam daje vedeti, da vsi živimo ne le potom svoje lastne toplote, pač pa nas ohranja tudi zunanja univerzalna toplina, ki je življenje velikega sveta.
A pravtako veliki svet ne živi v celoti le s pomočjo tistega ognja, ki ga je bog zaklenil v njegove dele, pač pa ga ogreva tudi okolna, pritočna toplina božanstva. Kajti iznad neba je bog kot neskončno goreči svet luči in ognja, tako, da gleda na vse kar je ustvaril in vse to stoji na njegovi toplini in luči, kakor tu na zemlji stoji človek pod sončevim ognjem.
Pravim torej, da se bog narave udeležuje v neprestani kuhi in to ne le da bi ustvarjal, pač pa da bi ohranjal kar je bilo ustvarjenega; njegov duh in toplina namreč strneta kar je redkega, zredčita kar je pregrobega, poživljata mrtve dele in negujeta hladno. Nedvoumno obstaja določena operacija, katere metoda je pomembna in daleč skrivnostnejša od ostalih; tisti, ki jo hočejo uporabljati, jo morajo proučiti.
Kar se mene tiče sem povedal vse kar sem imel namen povedati in čeprav se moja knjiga utegne zdeti mnogim brezplodna, ker je ne bodo razumeli, se bo mogoče vendar našel nekdo tistega duha, da jo bo dojel. "Prostorni plamen prostornega uma", je rekel veliki kaldejec. A ker ne te ne bom pustil brez vsakega zadoščenja, ti svetujem, da vzameš luno neba, ki je srednje narave, ter jo postaviš tako, da bo vsak njen del istočasno v dveh elementih. Ta dva elementa morata pravtako biti enakomerno prisotna v telesu, ne eden oddaljenejši od drugega in ne drugi bližji od prvega. Pri odrejanju teh dveh je potrebno imeti v mislih dvojno geometrijo - naravno in umetno. A več ne smem povedati.
Prava talilna peč je preprosta školjka, zlahka jo poneseš v eni roki. Steklo je eno in edino, a nekateri filozofi so uporabljali dve in tako lahko postopaš tudi sam. Kar se tiče samega dela to sploh ni težavno. Dama lahko bere Arkadijo in istočasno prisostvuje tej filozofiji, ne da bi jo to preveč motilo. Po mojem mnenju so ženske primernejše za to, saj so za ta namen čednejše in potrpežljivejše glede na to, da so navajene na skromno kemijo in ostale ozaljšane dišave. Kar se tiče učinkov te medicine, ne bom tu spregovoril ničesar. Kdor jih želi spoznati naj prebere Paracelzusova razodetja, razpravo, ki je brez primerjave in je resnično čudežna. Tu bom sedaj v celoti podal svoje mnenje o Hohenheimu. V njegovih ostalih delih sem našel mnogo lažnih procesov, še posebej tam kjer se dotakne kamna, a njegova doktrina je na splošno zelo razumna. Resnica je ta, da je njegova melanholija poznala malo preveč ponosa in na mnogih mestih je zgrešil namen, pozabljajoč pri tem kakšne kosti meče pred študente, saj je bil krmar Gualdacanara, ter je včasih zašel v svoj *Rio de la recriation*. A skoraj sem ti pozabil povedati najbistvenejše, in to je tisto, kar pri vsej umetnosti predstavlja največjo težavo - ogenj namreč. Ta je gost, zračen, krožen, svetel ogenj: filozofi mu pravijo njihovo sonce, in steklo mora biti v senci. Ta ne povzroča izparevanja materije, ne, niti njenega znojenja ne; prebavlja pa z mirno, predirno toploto. Je trajen in tako nazadnje izpremeni kaos ter ga razkroji. Njegova proporcija in sestava sta zelo natančni, a

najlažje ga je spoznati po tistem kar je povedano v "*sinodi*":

"Naj ptič ne leti pred ptičarjem."

Naj se umiri medtem, ko netiš ogenj in tako si lahko prepričan v svoj plen. Nazadnje ti moram povedati, da pravijo filozofi temu ognju njihova kopel, a to je kopel narave in ne umetna kopel: to namreč ni nikakršna voda, ampak določena subtilna, zmerna vlaga, ki obdaja steklo in hrani njihovo sonce oziroma ogenj. Z eno besedo - brez te kopeli ne more nastati nič na svetu. Da bi sedaj bolje razumel kolikšen ogenj je primeren za delo, pomisli na spočetje človeka ali kateregakoli drugega bitja. To ni kuhinjski ogenj ali vročina, ki deluje na spermo v maternici, ampak vlažna, naravna toplina, ki prihaja iz samega življenja matere. Pravtako je v našem primeru. Naša materija je karseda tenkočutna in nežna substanca kakor živalsko seme, saj je skoraj živa stvar. Toda ne, v resnici vsebuje le nizko stopnjo življenja, saj narava iz nje ustvarja nekatere živali. Iz tega razloga jo najmanjše nasilje uniči in prepreči vsakršno stvarjenje; če se pregreje le za nekaj minut se belo in rdeče žveplo v bistvu ne združita in ne koagulirata. Če je v nasprotnem primeru izpostavljena mrazu le za kakšne pol ure - potem, ko je delo že dodobra v teku - zopet ni za nobeno rabo. Govorim iz lastnih izkušenj, saj sem si -kot se temu reče - zaradi nekakšne malomarnosti dvakrat ali trikrat poveznil lonec na glavo in pričakoval nekaj, za kar sem vedel, da se ne more zgoditi. Narava se ne giblje v skladu s teorijami človeštva, pač pa v skladu z njihovimi dejanji in pravgotovo ne moreta pamet in razum delati čudežev brez pomoči para rok. Bodi torej gotov, da boš prepoznal ta ogenj in ga tudi primerno uporabil. A naj ti ga zaradi tvoje varnosti še enkrat opišem. To je suh, parast, vlažen ogenj; ta obdaja steklo, ter je istočasno enak in neprestan. Je nemiren in nekateri so ga poimenovali beli filozofski premog. Sam po sebi je naraven, a njegova priprava je umetna. To je toplina mrtvega in zato mu nekateri pravijo njihov nenaravni, nekromantični ogenj. Ta ni del materije in tudi ni vzet iz nje, pač pa je zunanji ogenj in služi le, da premeša in ojača notranji potlačeni ogenj kaosa. A prisluhnimo sami naravi kakor jo je moč slišati v seriozni Mehungovi romanci.

"Po putrefakciji pride do generacije in to zaradi notranjega, nevnetljivega žvepla, ki zagreva oziroma zgošča mrzle in grobe dele živega srebra, ki ob tem toliko prestane, da je nazadnje združen z žveplom in tvori z njim eno telo. Vse to - ogenj, zrak in voda namreč - je vsebovano v eni posodi. V njihovi zemeljski posodi - to je v njihovem grobem telesu ali sestavi - jih vzamem ter pustim v talilnem lončku, kjer jih skuham, raztopim in sublimiram brez uporabe kladiva, klešč ali ognja; brez premoga, dima, ognja ali kopalne kadi ali talilnikov sofistov. Kajti posedujem svoj nebeški ogenj, ki vznemiri in premeša elementalnega, kakor tudi materija terja primerno obliko."

Narava je povsod ena in ista in tako pove isto zgodbo Madatanu, ki je v svoji nevednosti hotel proizvesti kamen brez disolucije. "Mar misliš", mu je rekla, "pojesti ostrige, školjke in vse ostalo? Mar ni potrebno, da jih pred tem odpre in pripravi najstarejši kuhar vseh planetov?" S tem se strinja odlični Flamel, ki govoreč o solarnem in lunarnem merkuriju - in o prestavitvi enega v drugega - uporabi naslednje besede:

"Vzemi jih torej", pravi on, "in neguj na ognju svojega talilnika. A to ne sme biti ogenj od premoga ali kakšnega lesa, ampak jasen, svetel ogenj, kakršno je samo sonce, katerega toplota ne sme nikdar biti prekomerna, ter mora vedno biti iste stopnje."

To bo dovolj in preveč: sama skrivnost po sebi ni velika, pač pa so takšne njene posledice, zaradi česar so jo filozofi zakrili. Tako bralec, sedaj ti je bil zunanji dejavnik najceloviteje in najverneje opisan.

V resnici gre za sila preprost in - če bi ga povedal naravnost - smešen misterij. A kljub vsemu so ravno s tem in ne brez tega, magi prodrli v kaos; pravgotovo ni nič novega da železen ključ lahko odpre zakladnico zlata. V tem univerzalnem subjektu so našli naravo vseh posameznih in to nam je povedano v naslednji maksimi:

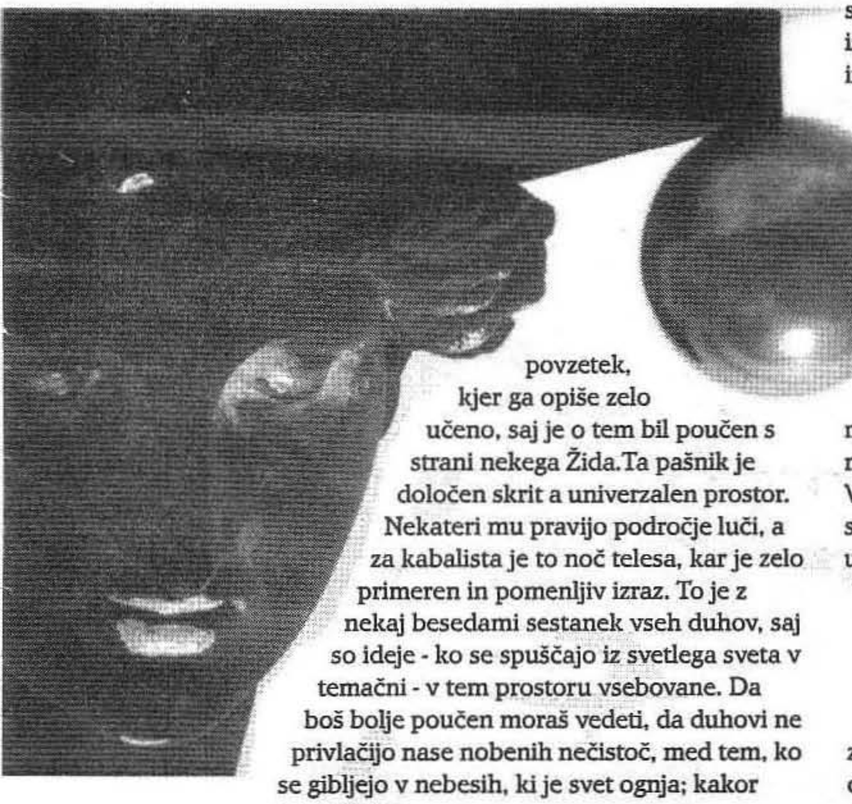
"Naj se tisti, ki niso domači s Prometejem zatečejo k Panu."

Ta Pan je njihov kaos ali merkurij, ki pojasni Prometeja - posamezna bitja namreč, ki jim pravimo ljudje. Pan se namreč spremeni v Prometeja, to je v razne vrste, živali rastline in minerale. Ti namreč izhajajo iz univerzalne narave ali prve materije in Pan vsebuje njihove lastnosti. Zato je Merkur imenovan njihov tolmač ali interpretator inferiornih in superiornih, kakor ga je tudi starodavni Orfej

prizival:

"Čuj me, o Merkurij, ti Jupitra sel, ti Majino dete, o tolmač vseh stvari." Kar zadeva rojstvo in kraj rojstva tega Merkurija, sem videl, da ga le malo filozofov omenja. Zoroaster ga omenja in to zelo obskurno s temi besedami, ko govori o Lyngih ali idejah: "Njihova množtva potujejo navzgor, dvigajoč se k tistim sijočim svetovom, kjer so tri višave, pod katerimi se nahaja glavni pašnik."

Ta pratum ali pašnik idej je prostor, ki je filozofom dobro znan; Flamel ga imenuje njihov vrt in gora sedmih kovin; glej njegov

povzetek, kjer ga opiše zelo učeno, saj je o tem bil poučen s strani nekega Žida.Ta pašnik je določen skrit a univerzalen prostor. Nekateri mu pravijo področje luči, a za kabalista je to noč telesa, kar je zelo primeren in pomenljiv izraz. To je z nekaj besedami sestanek vseh duhov, saj so ideje - ko se spuščajo iz svetlega sveta v temačni - v tem prostoru vsebovane. Da boš bolje poučen moraš vedeti, da duhovi ne privlačijo nase nobenih nečistoč, med tem, ko se gibljejo v nebesih, ki je svet ognja; kakor pravi Stelat:

"Vse kar je iznad lune je večno in dobro in tu ni skvaritve nebeških stvari."

Ko se duhovi spuste v elementalno maternico in se nastanijo v njenem kraljestvu pa so ravno nasprotno omadeževani z gobavostjo materije, saj tu kletev besni in vlada, a na nebu ni prevladujoča. Če naj s tem zaključimo, prisluhnimo občudovanja vrednemu Agripi. To je tisti na katerega ustnicah je dihala resnica in ni poznala drugega oraklja.

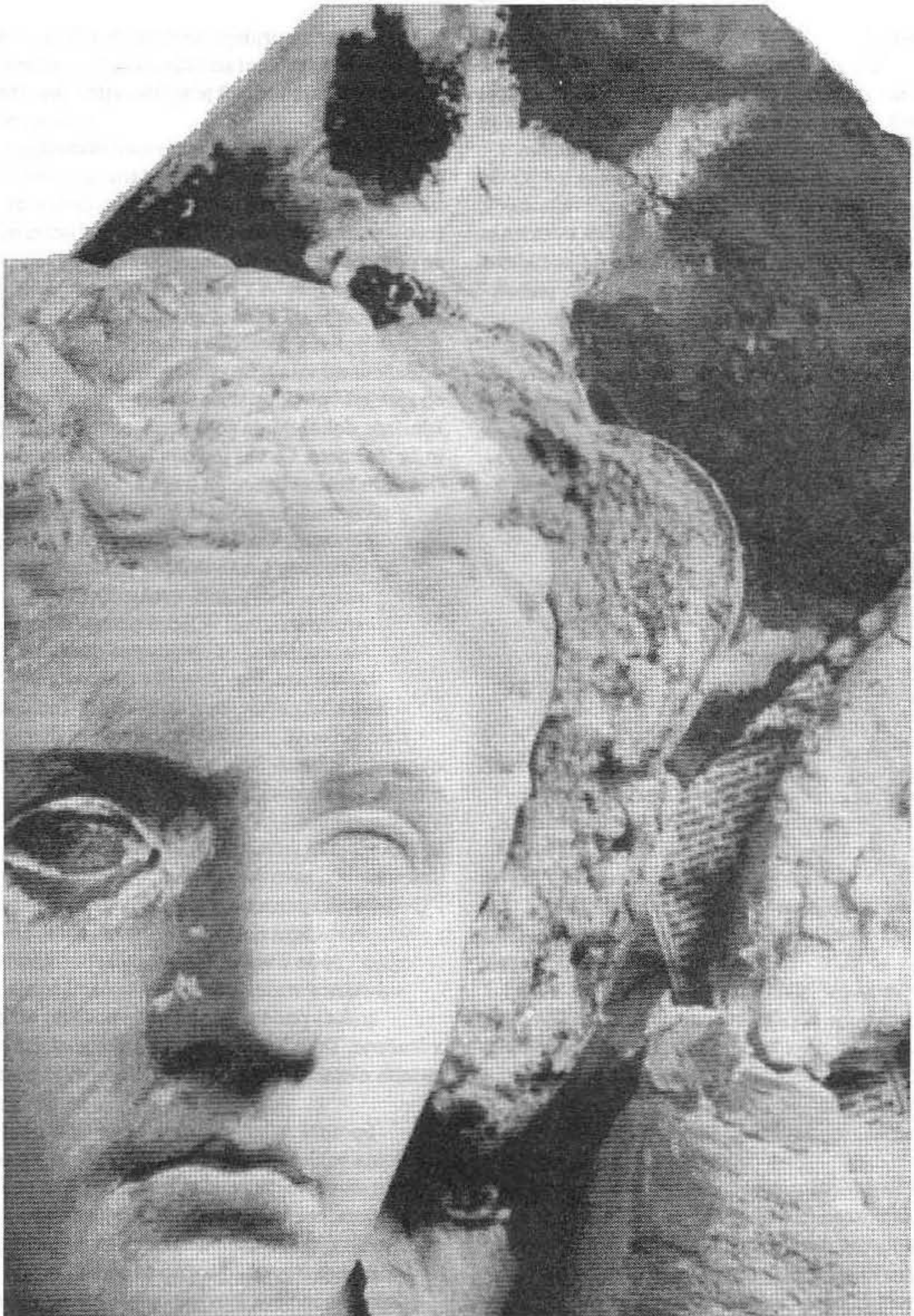
"Nebeške moči ali spiritualne esence, medtem, ko so vsebovane v sebi, ali preden so pridružene k materiji in poslane navzdol od očeta luči prek svetih inteligenc in nebes, dokler ne pridejo do lune - je njihov vpliv dober, kot na začetni stopnji. A ko so sprejete v pokvarjen predmet je njihov vpliv pravtako pokvarjen."

Tako on. Sedaj si astronomi domišljajo, da so si nekako domači z zvezdami; pravtako besedičijo naravni filozofi; neveden človek bi resnično zlahka pomislil, da so bili na nebu in se pomenkovali - kot Lucijanov Menepij - s samim Jupitrom. A v resnici niso ti ljudje nič več orli kot je bil Sančo; njihove muhe so kot njegovi poleti s preprogo in kar se le da oddaljeni od višav. Le vprašajte jih kje in kako so sprejeti vplivi, prisilite jih naj z resnično izkušnjo dokažejo da so ti prisotni v elementih in že jih imate. Če vas je volja lahko zaupate štirim kotom figure ali trem krakom silogizma: to so vsi dokazi, ki jih utegnejo ponuditi. Vsa čast magom tedaj, katerih umetnost lahko dokaže te stvari, ter nam vplive položi v roke. Bodi tvoj študij spoznati njihovo področje luči, ter vstopiti med njegove zaklade, saj boš tedaj lahko govoril z duhovi in razumel naravo nevidnih stvari. Tedaj se ti bo prikazal univerzalni subjekt in dve mineralni spermi - bela in rdeča - o katerih moram še spregovoriti preden zaključim.

V Pitagorični sinodi, ki je vsebovala sedemdeset filozofov, ki so bili vsi mojstri umetnosti, je tako napisano:

"Gostota ali sperma ognja pade v zrak. Gostota ali spermatični del zraka - in v tem je sperma ognja - pade v vodo. Gostota ali spermatična substanca vode - in v tej sta spermi ognja in zraka - pade v zemljo in tu počijejo ter so združene. Tako je torej sama zemlja gostejša od ostalih elementov, saj je jasno vidna in je očesu zaznavna."

Spomni se kaj sem prej povedal o zemlji, kakšna velikanska sprejemnica je - kako gosti vse stvari, ne le zveri in rastline, pač pa tudi ponosne in sijajne ljudi. Ko jih smrt uniči ostanejo njihovi grobi deli tukaj in ne poznajo drugega doma. In točno ta zemlja zemlji je doktrina magov. Kovine - pravijo oni - in vse stvari se zlahka zreducira na snovi, iz katerih so narejene. In s tem povedo vso resnico: To je princip lasten Bogu in ki ga je najprej predal Adamu: "Prah si in v prah se povrneš." A da kdo od nas ne bi bil zapeljan, se mi zdi primerno, da vam povem, da obstajata dve redukciji. Prva je nasilna in destruktivna, ki

reducira telesa do njihovih ekstremov in je resnično smrt ali kalcinacija navadnega kemika. Druga je vitalna in generativna, ki razgradi telesa do njihove sperme ali osrednje narave, iz katere jih je narava naredila; narava namreč ne izdela teles nemudoma iz elementov, pač pa iz sperme, ki jo izvleče iz elementov. Naj to pojasnim s primerom. Jajce je sperma ali srednja narava iz katere pride piščanec in vlaga tega jajca je lepljiva in muljasta; je voda in ni voda, saj naj bi takšna sperma tudi bila. Predstavljajmo si, da bi doktor Premog - nek prepirljivec pač - imel na umu nekaj proizvesti iz tega jajca; nedvomno bi ga najprej destiliral in to na ognju, ki bi upepelil še kokoš, ki je jajce znesla. Tedaj bi caput mortuum kalciniral in tako proizvedel svoj nič. Tu lahko predvsem opazite, da so telesa nič drugega kot koagulirana sperma in da tisti, ki uniči telo, posledično uniči tudi spermo. Reducirati torej telesa v zemljo in vodo - kot smo pokazali v primeru jajca - pomeni reducirati jih v ekstreme onstran njihove sperme, kajti elementi niso sperma, pač pa je sperma sestava, ki jo tvorijo elementi in vsebuje v sebi vse kar je potrebno za oblikovanje telesa. Bodi torej premišljen preden destiliraš in razčetveriš katerokoli telo, saj potem, ko si enkrat ločil njihove elemente, ne moreš več ustvarjati, razen če si sposoben narediti spermo iz teh elementov. A to je človeku nemogoče storiti: to je v moči boga in narave. Deluj torej ti, ki hočeš biti moder, da boš odkril naš merkurij: tako boš sposoben zvesti vse stvari na njihov osnovni spermatični kaos. A izogibaj se kuharski destrukciji. Ta doktrina ti bo prihranila ničevo delo destilacije, če si le zapomniš tole resnico, da se spermiji ne proizvajajo s separacijo, pač pa s kompozicijo elementov in proizvesti telo v spermo ne pomeni destilacije, pač pa proces spreminjanja celote v eno gosto vodo pri čemer se zadržijo vsi njeni deli v njihovi naravni uniji.

Naposled se lahko povrnem k mojemu prejšnjemu citiranju sinode. Ko so vsi ti vplivi elementov združeni v eno maso, tvorijo našo spermo ali zemljo, ki je zemlja in ni zemlja. Vzemi jo, če jo poznaš, ter loči njene esence, ne z nasiljem, pač pa z naravno putrefakcijo, ki lahko povzroči naravno disolucijo sestave. Tu boš našel čudežno belo vodo, ki je vpliv meseca, ki je mati našega kaosa. Ta vlada dvema elementoma: zemlji in vodi. Potem se pojavi sperma ali pritok sonca, ki je njegov oče. To je hiter, nebeški ogenj, ki je vgrajen v redko, oljnato, zračno vlago. Ta je negorljiva, saj je sama ogenj in se z ognjem hrani in več časa kot v ognju ostane, bolj njena slava s tem raste. To sta dve mineralni spermi- moška in ženska. Če ju postaviš obe na njuno kristalno osnovo dobiš filozofovega letečega ogenj-zmaja, ki ob prvem pogledu sonca izdahne tak strup, da ne more nič stati pred njegovim obličjem. Ne vem kaj bi ti še povedal, razen če - kot je manira nekaterih avtorjev - ne navedem še flegmatičnega opisa celotnega procesa, kar je mogoče storiti z dvema besedama. Gre se za neprestano kuho, kjer se leteče esence dvigajo in spuščajo, dokler se nazadnje ne ustalijo v skladu s tisto odlično *prosopopoejo* kamna:

Mrtev nisem, čeprav je moj duh odšel
- se povrne, saj je hkrati tu in tam,
življenja obilo imam, že sem brez njega isti hip.

Več kot bi pravičnež mogel sem prestal,
tri so čisto moje duše bile, a sta dve
odšli, še tretja kmalu pojde.

"Kar sem napisal, sem napisal." In sedaj mi dovolite, da se ozrem okoli sebe. Mar ni nobene pudraste spletke ali obrekovanja? Kaj je z Aristotlom in kaj z Galenom? Kje so pisarji in farizeji, prepirljivci tega sveta? Če prestanejo vse to in temu tudi verjamejo, bom celo pomislil, da je pogovor v glavnem pri kraju in zapojem:

" Odhaja devičin znak, Saturna kraljestvo prihaja."

A naj pride kar ima za priti, še enkrat sem spregovoril zaradi resnice in bom zastran nje za konec zopet spregovoril. Drugod sem ta predmet imenoval "nebeška smola" in srednja narava. Filozofi ji pravijo častitljiva narava, a med vsemi domišljavci nisem srečal enega, ki bi mi hotel veleti zakaj. Poslušaj me torej, ko ti pravim, da se ne lotevaj tega posla brez spoštljivosti kot kakšen napihnjen, nemaren dohtar, pač pa z manj drznosti in več previdnosti. Ta kaos je iz štirih elementov, ki so po sebi nasprotujočih si narav, a božja modrost

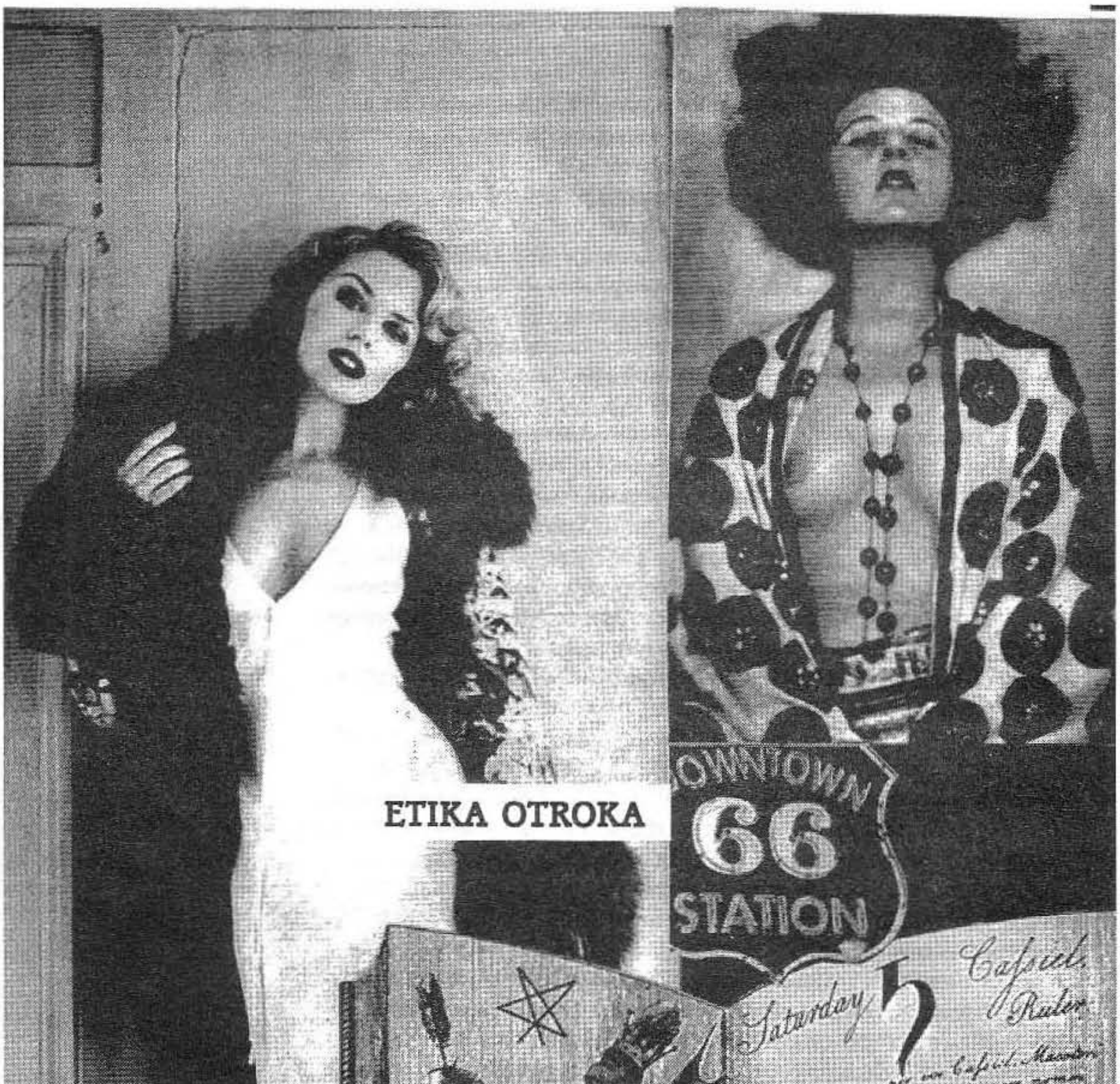
jih je tako razporedila, da jih njihov vrstni red pomirja. Zrak in zemlja sta naprimer nasprotnika, saj je eden topel in vlažen, druga pa je mrzla in suha. Da bi ju bog spravil med seboj, je med njiju postavil vodo, ki je osrednje narave, oziroma povprečnega značaja med dvema ekstremoma. Voda je namreč hladna in vlažna; in vkolikor je hladna je deležna zemljine narave, ki je hladna in suha, toda vkolikor je vlažna je deležna zračne narave, ki je topla in vlažna. Tako se torej zrak in zemlja, ki sta nasprotnika, strinjata in objemata v vodi, kot osrednji naravi, ki je deležna njunih značilnosti, ter pomirja njune ekstreme. A to še ni vse, kajti čeravno voda kot tretji prijatelj pomirja dva elementa, se sama bojuje s četrtim - z ognjem namreč. Ogenj je topel in suh, a voda hladna in vlažna, kar predstavlja očitno nasprotje. Da bi preprečil nerazpoloženje teh dveh, je bog med njiju postavil zrak, ki je topel in vlažen in se razume zaradi topline z ognjem, ki je topel in suh, ter z vodo zaradi vlage, ki je vlažna in hladna. Tako sta s posredovanjem zraka druga dva ekstrema pomirjena ter sprijateljena. Tako torej vidite - kot sem vam že na začetku povedal - da so nasprotujoči si elementi združeni s tisto razporeditvijo in sestavo, kakršno jim je namenil modri bog. Sedaj mi ponudite priložnost, da vam povem da je ta sporazum oziroma prijateljstvo le delno; to je šibka ljubezen, hladna in boječa. Ti principi se namreč skladajo v eni lastnosti, ter razhajajo v dveh, kot lahko sami premislite. Potrebni so torej močnejšega in sposobnejšega medijatorja, da potrdi in ohrani njihovo šibko združbo, kajti od te je odvisna neskončnost in božanskost bitja. Ta blagoslovljeni cement in balzam je duh živega boga, ki so mu nekateri ignorantni pisuni nadeli ime kvintisenca. Kajti točno ta duh je - takorekoč - v kaosu in, po pravici povedano, je ogenj njegov prestol, v ogenj se je namreč namestil, kot vam je bilo drugje razloženo. Iz tega razloga so magi poimenovali prvo materijo njihova častitljiva narava in njihov blagoslovljeni kamen. In bodimo pošteni - kaj pa vi menite? Mar ni tako? Ta blagoslovljeni duh jača in izpopolnjuje tisto šibko dispozicijo, ki jo elementi morajo enotiti in bratiti, saj bog deluje z naravo in ne zoper njo, ter jih nazadnje privede do določene prekrasne podobe. In če me sedaj vprašate kje je duša ali - kot jo učenjaki zlorabljajo - forma, ves ta čas? Kaj ta počne? Na to odgovorim, da je podrejena in poslušna volji boga, kot bi morala biti vsa božja pomagala, pričakujoč izpopolnitev njenega telesa. Bog je namreč ta, ki jo združi s telesom in telo z njo. Duša in telo sta delo boga - oba, brez razlike. Duša namreč ni izumitelj njene hiše, ker tisto kar lahko ustvari telo, ga lahko tudi pozdravi in zadrži smrt; a duša tega ne more; takšni sta moč in milost boga. Z eno besedo: če porečemo, da je duša ustvarila telo ker se nahaja v telesu, je isto kot reči, da je dragulj ustvaril sobo, ker se pač nahaja v njej ali pa da je sonce ustvarilo svet, ker se nahaja v njem in časti vsak njegov del. Naučite se torej razlikovati med dejavniki in njihovimi instrumenti, kajti če pripišete bitju tisto kar pripada stvarniku, se sami privedete v nevarnost peklenskega ognja. Kajti bog je ljubosumen bog in ne bo dal svoje slave drugemu. Svetoval bom torej svojim dohtarjem - teologom kot tudi fizikom - naj ne bodo tako nagli v svojih cenzurah, niti ne tako učeni v svojih razpravah, kot so bili nekateri profesorji fizike, ki sem jih imel čast spoznati in ki so popravljali in podcenjevali ostale brate, ko pa so v resnici oni bili karseda sramotno nevedni. Ne deset in ne dvanajst let izkušenj z mamili in raznimi zvarki ni dovolj, da se človek zbliža s skrivnostmi gospodovega stvarjenja. "Vzemi tisto tam in ustvari svet", ter " Vzemi malo tega in onega in naredi pilulo ali klistir" sta dva čisto različna recepta. Posvetujmo se torej z našimi stališči preden nabrusimo svoje jezike in ne govorimo kot le

tedaj, ko smo gotovi v svoje razumevanje. Poznal sem gospoda, ki je bil seznanjen s filozofom adeptom, ki ga je sprejel zelo kurtoazno, ter ga povabil v pogovor, kjer se je ta gospod zelo dobro odrezal pri prejemanju svojih prvih inštrukcij. A ko je pogovor prešel s teme, ki jo je moj prijatelj poznal in je mag omenil ter uvedel v pogovor veliko kolo narave, se je ta gospod postavil po robu, ter roteč vse njemu znane avtoritete, ki so mu v svoji zmoti ustrezale, zavzel do tega plemenitega gospoda karseda hrupno, neokusno in tekmovalno stališče. Zanimiv prizor je bil to, ter vreden potrpljenja, saj je bilo zanimivo opazovati s koliko občudovanja vrednim potrpljenjem ga je mag sprejel. In ta zmotnež je naposled zaključil, da tu mora biti besede o svincu ali živemu srebru, ter da sta eden ali drug tista subjekta na katerih narava deluje. Na to je *adeptus* odgovoril: "Gospod, utegne biti, da je to v tem trenutku res, a če odslej srečam naravo še kdaj zaposleno s tistimi starimi elementi, kjer sem jo včasih videval zelo zavzeto, bom ob najinem naslednjem srečanju ovrgel vaše mnenje." To je bilo vse kar je rekel, naredil pa je bil še malenkost več. Njuno naslednje srečanje se je imelo zgoditi ob grških kalendah, saj ga zatem ni bilo več mogoče srečati ne glede na nešteta moledovanja. Tako jezični blebetavi ljudje kot je bil ta gospod, ki se zatečejo k vsakemu doktorju za mnenje, ter sledijo kot španjeli vsakemu ptičku, niso primerni za to, da se seznanijo s skrivnostjo. To morajo biti resni, molčeči možje, ki so zvesti umetnosti ter svojim učiteljem. Venomer bi morali imeti v mislih Zenonovo misel: "Narava" je rekel, "nam je dala dve ušesi in le en jezik, da bi lahko poslušali, ter manj govorili." Naj torej ne bo moža, ki je pripravljen kar takoj bruhniti ven svojo lastno sramoto in nevednost. Naj najprej pomisli na svoje znanje, ter predvsem na svojo prakso. če si noče z nekaj nasilnimi brcami domišljati, da bo sodil naravi v svoji treznosti.
Če sklenem: če ti je znana prva materija, tedaj vedi zagotovo, da ti je znano tudi svetišče narave. Le vrata te ločujejo od njenih zakladov. Ta se zagotovo morajo odpreti. In če te sedaj tvoja želja kliče k praksi, dobro premisli s samim seboj kakšne vrste človek si in kaj želiš storiti, kajti to je velikega pomena. Pri sebi si sklenil sodelovati z duhom živega boga, ter mu služiti v njegovem delu ustvarjanja. Naj bo torej tvoja skrb, da mu ne boš onemogočal dela, kajti če tvoja toplota presega naravno proporcijo, si s tem razvnel gnev vlažnih narav in te se bodo postavile zoper osrednji ogenj in ta zoper nje; v kaosu bo prišlo do grozovite ločitve. in sladki duh spokoja, prava, večna kvintisenca se bo poslovila od elementov pustivši pri tem tebe in nje v zmedi. In pravtako se on ne bo posvetil tej stvari, dokler se ta nahaja v tvojih nasilnih, uničevalskih rokah. Bodi torej pozoren, če se nočeš srečati z diablom, saj je njegov namen že od začetka ta, da skuša naravo spraviti v protislovje, da bi jo lahko popolnoma izpridil, ter jo uničil. "Ne prikloni se njegovim načrtom." Ne dvomim, da se bodo temu mnogi smejali, a kar se moje duše tiče, ne govorim drugega kot le tisto kar mi je znano iz lastne izkušnje, zatorej mi verjemite. Kar pa se ostalega tiče, sem vedno hotel zakopati te stvari v tišino, ali pa jih le bežno omeniti. A spregovoril sem tako odprto in jasno iz naklonjenosti do nekaterih, ki zaslužijo mnogo več. Res je, da sem imel nekoč namen predstaviti svetu večje delo, kakor sem obljubil v svoji *Antropozofiji*, a od tedaj sem se s tem svetom seznanil in našel sem ga podlega in nevrednega, tako bom ostal v meni ljubi samoti, hrup mi nič ne pomeni. Ni mi do nikogaršnjega aplavza. Če bo volja mojega boga da me pozove zastran časti njegovega imena, bom v tem smislu zopet pisal, saj me sodbe ljudi ni strah.

A do tedaj se naj tu zgodi konec.

ETIKA OTROKA
OWNTOWN
66
STATION
Saturday
Cassiel

7

ŠKRLATNA ŽENSKA

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.
"Vsak moški in vsaka ženska je zvezda."

(Liber AL; I:3)

Spreminjanje staroeonskega mišljenja in obračanje v novoeonsko je povezano z veliko mero zmede. V otroštvu je večina nas morala trpeti in se soočati z vzgojo po staroeonski miselnosti, zato je bilo nekaterim izmed nas zelo težko spremeniti navade preteklosti in dovoliti našim resničnim jazom, da zasijejo skoznje. Posebno v primerih mnogih novoeonskih žensk lahko vidimo v tem spreminjanu veliko težav in to zaradi dejstva, da je bil minuli Ozirisov eon, eon umirajočega Boga, ubitega in ponovno vstajajočega od mrtvih, patriarhalna doba oziroma doba moške dominacije.
To, da je minuli paternalistični eon natančno ustrezal moškim seksualnim reakcijam, ni dosti pripomoglo k razumevanju drugačnega funkcioniranja žensk. Ženske so še vedno producirale, ohranjale in vzgajale raso, kar je bila njihova funkcija od vekomaj, preprečene pa so bile v sodelovanju v vladi, v umetniških in kreativnih delih raznih vrst, v ekonomiji, skratka, v kateremkoli poslu, ki je veljal za tradicionalno moški poklic. Tudi če so ženske bile sposobne za ta področja dela, so bile z običaji in moško dominantnostjo prisiljene svojo inteligenco in svoje sposobnosti uporabljati za družinske zadeve in vzgojo otrok. Le redke ženske so se izognile tem vezem; tu in tam kakšna kraljica, pa igralke, pevke in kurtizane. Moški so si v družbi zunaj doma lastili vso moč in akcijo, ženske po celem svetu pa so bile zreducirane na status sužnjev in lastnine. Morale so se podrediti zaradi potomstva. Morale so se prilagoditi, zato da bi preživele.
Danes še vedno trpimo psihološke posledice teh starih drž; kljub temu, da se ženske postopoma zavedajo svojih resničnih nravi, to prebujanje prinaša s seboj dosti zmede in

nezadovoljstva, čeprav se ženske borijo, da bi postale Zvezde, kar vsaka že je, v svoji pomembnosti enaka moškim, toda z drugačnim obnašanjem in z drugačno točko gledišča. Poglejmo, če lahko razčistimo z nekaj staroeonskimi miti, ki zadevajo ženske in se preusmerimo k novim pogledom, bolj ustreznim novi dobi.

Najprej se ozrimo na klasifikacijo, ki jo omenja Crowley. Ženske je razdelil na tri tipe: Izis, Oziris in Horus tip.

IZIS ŽENSKA je predvsem mati; za partnerja si izbere moškega, ki je pravtako zainteresiran za vzgojo otrok kot je ona. Če ženska te vrste sebe ne pozna dovolj dobro in izbere napačnega moža, lahko konča tako, da sama vzgaja otroke v zrelost. To je velik problem te dobe; število žensk, ki so otrokom oče in mati hkrati, je vedno večje. Mnenje moških o tem problemu je pravtako konfuzno in to zaradi dejstva, da je to eon Otroka in da ta otrok doslej še ni odrasel. Neodgovornost je eno od razpoznavnih znamenj otrok. Izis ženska bo hotela biti materinska tudi do moškega, ki jo bo pritegnil, lahko pa poskuša biti materinska tudi do prijateljev in znancev. Polna je dobrih nasvetov, sočutja, prijaznosti... Kakšna je bila vaša mati do vas?

Naslednji, OZIRIS TIP ženske, daje prednost delu s svojim moškim v njegovih prizadevanjih in v njegovem poklicu. Njena volja je centrirana v njegovi volji in otroci so zanjo sekundarnega pomena. Lahko so dobrodošli kot pomoč k moževemu delu ali kot prispevek k njegovemu ponosu v dosežku. Ta vrsta ženske je na moč koristna moškemu, ki ima visoke ambicije v svojem delu.

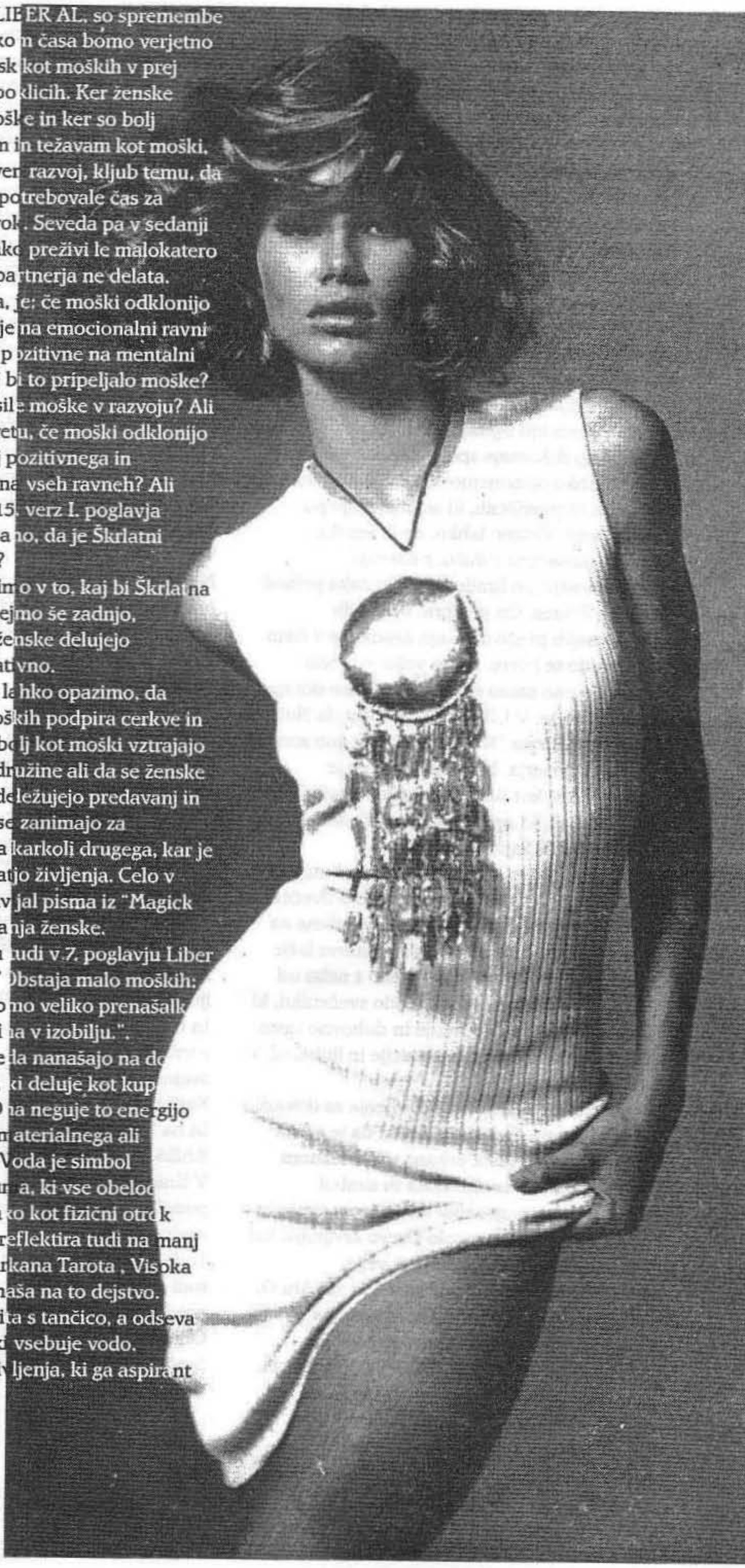
Lahko mu pomaga s svojo intuicijo ali z razumevanjem psihologije, če je razvila to sposobnost. Ona je žena, zaupnica, voljna pomočnica ali karkoli drugega, kar njen moški potrebuje za dosego svojih ambicij. Ta vrsta ženske je razločno vidna na primer med soprogami profesionalcev in politikov. Velika večina moških daje prednost tej vrsti žensk, saj je to razumljivo, kajti taki moški smatrajo, da je njihovo delo dovolj za oba in da lahko ženska ostane njegova asistentka in pomočnica. Če pa se ona ne pozna dobro in kasneje ugotovi, da bi rada sama izpolnila neke svoje ambicije, lahko vzklijejo težave.

Zadnji, HORUS TIP ženske, je ženska novega eona, ki prav zdaj prihaja na vidno mesto, bolj kot kdajkoli prej v znani zgodovini rase. Ona je tista, ki lahko izzove moškega v njegovem lastnem polju. Je kreativna, lahko je umetnica ali pisateljica, dirigentka velikega orkestra, skladateljica, raziskovalka, odvetnica, sodnica, poslanka. Lahko se, in pogosto se, odlikuje na področjih, ki so bila v preteklosti izključno moška. Zdaj in tukaj lahko vidimo profesionalne ženske, te, ki so v poslu zaradi sebe, in spet pevke in igralke, ki so prevladovale v preteklosti. V naši zgodovini je nekaj žensk tega tipa: npr. George Sand, sestre Bronte, Kraljica Elizabeta I.,Kraljica Viktorija, itd. Toda zdaj je tu veliko več žensk te vrste, zdaj gre za pravo eksplozijo žensk, ki spoznavajo, da niso več ovirane s tradicijo pretekle dobe in z dominacijo moških. Moški je pogosto spremljevalec ženske tega tipa; neizogibno vidimo, da so bili spremljevalci Kraljice Viktorije in Kraljice Elizabete II.

precej v ozadju, medtem ko je bila Kraljica vladarica in voditeljica, ki sprejema ali zavrača njihove nasvete in pomoč. Taka zakulisna vloga je mnogim moškim nevšečna, ker sta moški ego in intelekt tako dolgo vladala. Potreben bi bil zelo nenavaden tip moškega, da bi se združil s Horus tipom ženske za dolgo časa.
Problem seveda ni nepremostljiv, kajti nič ne preprečuje moškemu izvrševanje njegove lastne volje. Toda on ne sme misliti, da lahko ženski tip Horusa dominira in v tej točki bi morda potreboval pomoč psihoanalize, da bi presegel svoj predsodek, da so moški najpomembnejše kreature na svetu.
Pogosto uspešna gospodinjsko-družinska skupnost je lahko vzpostavljena na ta način, da oba partnerja resnično izvršujeta svoji volji. Za gospodinjska opravila in vzgojo otrok lahko najameta zunanjo pomoč ali pa shajata brez nje in si domača opravila delita. Vsekakor v taki ureditvi ne bi smelo biti potrebe po odvisnosti ali superiornosti s strani enega ali drugega. To je dobra priložnost, da lahko ljubita brez zunanjih nagibov, da lahko ljubita svobodno in brez vezi. Tekom rasti noveg eona bomo verjetno videli veliko več tovrstnih partnerstev.
Prosim, imejte na umu to, da lahko katerakoli ženska igra vse te vloge v različnih fazah svojega življenja ali pa tudi kombinira dve ali več vlog v kateremkoli času. Lahko igra samo eno od teh celo življenje ali morda dve brez tretje v celi svoji inkarnaciji. Možnosti je dokaj malo. Vendar je ta klasifikacija tudi preenostavna kajti človeška narava je vedno bolj kompleksna kot je to katerakoli klasifikacija. A s tovrstnim orodjem vsaj razberemo nekogaršnje preference in mišljenje ter določimo, kako ga njegove reakcije na življenske dogodke predisponirajo za to ali ono vlogo. Morda se bo v mojem individualnem primeru nekaj konfuzije razrešilo na nek sprejemljiv način.
Nadalje analizirajmo naravne polarnosti moških in žensk aplicirane na fizični, emocionalni, mentalni in spiritualni ravni. Te polarnosti so stara okultna (skrita) tradicija in njihovo omenjanje najdemo pri piscih kot so Rudolph Steiner, Dion Fortune, številni alkemisti in ostali. Namige na polarnosti najdemo tudi v Crowleyevih delih.
Na fizični ravni delujejo moški, govoreč na splošno, na pozitiven način. Moški so tisti, ki se vdajajo junaškim dejanjem merjenja moči enega proti drugemu, ki se spuščajo v vojne, ki rušijo gore in jih ponovno gradijo. Moškim je všeč graditi mesta in jih rušiti, konstruirati ceste, izumljati nove stroje, ki spremenijo vsakdanje življenje za vse čase. Moški raziskujejo nove svetove in področja izven tega sveta, ne glede na ceno za človeštvo. To so tipi nalog in del, ki jih razumejo moški in ki jih večinoma oni tudi izvršujejo. Moški radi spreminjajo zemeljsko obličje in pogosto poskušajo v svojih prizadevanjih presegati zakone narave.
Na drugi strani pa ženske na fizičnem nivoju običajno delujejo na negativen način. Zelo redko boste videli ženske zainteresirane za razkazovanje gole fizične moči druga drugi ali za bojevanje in vojno. Žensk običajno ne zanima spreminjanje zemeljskega obličja. Bolj jih zanima ohranjanje tega kar je na zemlji; ni jim mar za take spremembe, ki bi ogrožale njihova življenja ali življenja njihovega potomstva. Ženske rade gojijo in ohranjajo. To lahko ponazarja forma križa; ženske širijo silo bolj kot horizontalna linija in kot voda stremijo k izenačevanju. Moška sila pa je bolj kot vertikalna linija, z visokimi vrhovi in globokimi prepadi, z velikimi preobrati in spremembami.
Na naslednji ravni - emocionalni - ženske delujejo pozitivno, moški pa negativno. Ženska je tista, ki usmerja pozornost na odnose med ljudmi. Ona preživlja neskončne ure v diskutiranju z drugimi ženskami o emocionalnih reakcijah na dogodke v življenju. Ne boji se jokati ali izražati številne druge emocije. Sposobna je spustiti se v globine podzavesti (v pekel, skriti svet) in potegniti iz nezavednega tiste emocionalne reakcije, ki so vplivale nanjo. Tako je sposobna, poznavajoč in priznavajoč čustva in njihovo moč, ki jo imajo nad njo, osvojiti jih. Potom te simpatije z emocijami in svojih izkušenj z njimi, ki jih je razvila tekom življenja, lahko pogosto začuti razpoloženje v prostoru polnem ljudi, razpoloženje svojega partnerja ali svojih otrok in to brez ene izgovorjene besede. Brez besed bo vedela, zakaj ena oseba ne shaja z drugo in običajno bo obzirna do teh razlik v emocionalnih orientacijah. S tem znanjem lahko včasih uredi stvari tako, da v družbi, ki jo obkroža, prevlada harmonija.
Moški bo bolj verjetno želel delovati odporno misleč, da je nevreden sebe, če potoči solze ali izrazi globoko občutene emocije. Veliko bolj je

nagnjen k ignoriranju svojih emocionalnih reakcij na ljudi in njihovih nanj. Če mu stvari uidejo iz rok in si ne dovoli izraziti, kaj resnično čuti ob dogajanju, se lahko umakne v represijo in se pretvarja, da nikoli ni občutil take emocije, ki lahko ogroža njegov moški status. Represija lahko naraste v nevaren vpliv, kar ve vsak psiholog, in pogosto izbruhne v takšnem ali drugačnem nasilju. Lahko gre v ekstrem in stori zločin ali kakšno drugo asocialno dejanje. To verjetno pojasnjuje, zakaj se v ječah, bolnišnicah in norišnicah nahaja veliko več moških kot žensk.
Ali pa se moški, soočen s čustvenimi reakcijami, ki jih ne more dopustiti in se zato trudi pobegniti njihovim vplivom, umakne v intelektualni svet, kajti na tej ravni deluje pozitivno. Vendar se tudi tukaj med tistimi moškimi, ki ne upoštevajo svojih emocionalnih narav, pojavljajo mnoga popačenja intelektualnega mišljenja.
Seveda obstajajo izjeme na zgoraj povedano, kot le-te obstajajo na vsako klasifikacijo. Če v natalnem horoskopu moškega dominirajo planeti v vodnih znamenjih, bo laže prepoznal in kontroliral svoja čustva. Globinski psihologi kot so C.G.Jung, Freud in drugi so porabili veliko energije prav za študij moči emocionalnih reakcij. Alkemijske in magikalne prakse zahtevajo od študenta, da usmeri pozornost na te sile. Če tega ne stori, kar se včasih dogaja, bo zdrvel naravnost v pogubo. Toda če hoče kontrolirati vplive emocij, mora najprej vedeti, kaj te emocije so, kaj mu povzročajo, kako kontrolirajo njegovo življenje in njegovo usodo.
Mnogo misli lahko šviga skozi um in se na koncu razgubijo v nič. Emocije so tiste, ki pomagajo kristalizirati misli v fenomene. To je zelo močan razlog, zakaj naj bi aspirant v študij okultne umetnosti šel skozi temeljito psihoanalizo. Če odklanja vedenje o izviru svojega bivanja, moči čustvenih reakcij, lahko trpi zaradi iluzij, obsesij in celo umre.
Pogosto je lahko ženska, ki je dobro informirana in modra v čustvenih zadevah, v veliko pomoč moškemu okultistu.
Ker ženska sprejema in razume emocionalne reakcije in občutke drugih ljudi, bo bolj verjetno doživljala ljudi kot individuume.
Pravtako je bolj verjetno, da bo moški postal v svojem poslu ali politiki diktator, ki bo ignoriral osnovne razlike med ljudmi, z namenom, da bi dosegel svojo lastno premoč ali nadvlado njegovega Ideala ali države. V preteklosti je veliko moških uživalo v tem, da so lahko bili v svojih domovih absolutni diktatorji, ki so pokazali zelo malo obzira za reakcije otrok in žena. Tudi danes se to še vedno dogaja z nesrečnimi posledicami za vse.
Na mentalni ravni moški običajno deluje na pozitiven način in ženska na negativen. Moški znajo uporabljati logiko, moč razuma in intelekt, da bi rešili določene življenjske probleme. Toda ker je ta nivo fenomenov tako lahek zanj, je nagnjen k mnenju , da je mentalno možno rešiti vse probleme, da njegove fizične in abstraktne znanosti lahko svetu samo koristijo. To, da še zdaleč niso dosegle tega, in da so postavile svet pred še večje probleme, s katerimi se je treba soočiti in jih rešiti, ter vodijo v rasne konflikte in osebne nesreče vsaj tako pogosto kot ne, postaja zdaj očitno.
Mnogi moški bi se radi ustavili na mentalni ravni in trdili, da ne obstaja nič drugega. Ta nivo in njegova posebna uporaba dokazujeta moškim njihovo superiornost nad ženskami. Nekateri moški se radi posmehujejo ženskim reakcijam, s katerimi so seznanjeni: pripravljeni so zagotoviti, da ženska ni logična, da razmišlja na način, ki je moškemu tuj in je zato inferiorno bitje. Toda Doba Razuma, ki je bila najbolj v vzponu v 18. in 19. stoletju, se izteka. Glede tega se lahko obrnemo na ostre prigovore v LIBER AL, posebno v II. poglavju, proti neuravnoteženi in ekskluzivni rabi razuma. 32. verz pravi:"Pravtako je razum laž; kajti obstaja dejavnik, ki je neskončen in neznan; in vse njihove besede so izkrivljene."
Po tradiciji so ženske negativne na mentalni ravni. Zanesle so se na emocionalno in duhovno raven, kjer delujejo pozitivno. Toda v novem eonu Teleme je ženski naloženo spremeniti svoj naraven način opazovanja življenjskih dogodkov in reagiranja nanje. V II. poglavju LIBER AL, v 11. verzu lahko beremo:" Ženska naj bo z mečem oborožena pred menoj." Meč se nanaša na intelekt, mentalni nivo, zrak. Danes vidimo, da se ženske učijo biti pozitivne na mentalnem nivoju. One izzivajo moške v tradicionalno njihovih intelektualnih poklicih: postajajo doktorice, odvetnice, sodnice, poslovne ženske in lahko delajo skoraj vse, kar so si moški lastili v preteklosti. Tudi če nobena od teh modernih

žensk nikoli ni videla LIBER AL, so spremembe vseeno učinkovite. Tekom časa bomo verjetno videli ravno toliko žensk kot moških v prej tradicionalno moških poklicih. Ker ženske številčno prekašajo moške in ker so bolj odporne proti boleznim in težavam kot moški, to niti ne bo tako težaven razvoj, kljub temu, da bodo nekatere ženske potrebovale čas za donositev in vzgojo otrok. Seveda pa v sedanji ekonomski situaciji lahko preživi le malokatero gospodinjstvo, če oba partnerja ne delata.
Vprašanje, ki se ponuja, je: če moški odklonijo pozitivno funkcioniranje na emocionalni ravni in če ženske postanejo pozitivne na mentalni ravni, v kakšen položaj bi to pripeljalo moške? Ali bodo ženske prekosile moške v razvoju? Ali bodo ženske vladale svetu, če moški odklonijo svojo rast in svoj razvoj pozitivnega in negativnega delovanja na vseh ravneh? Ali lahko tako razumemo 15. verz I. poglavja LIBER AL, kjer je zapisano, da je Škrlatni Ženski dana vsa oblast?
Toda preden se poglobimo v to, kaj bi Škrlatna Ženska lahko bila, poglejmo še zadnjo, spiritualno raven, kjer ženske delujejo pozitivno in moški negativno.
V vsakdanjem življenju lahko opazimo, da veliko več žensk kot moških podpira cerkve in dela za njih, da ženske bolj kot moški vztrajajo pri religiozni izobrazbi družine ali da se ženske številčneje kot moški udeležujejo predavanj in ustanavljanj skupin, ki se zanimajo za metafiziko, religijo ali za karkoli drugega, kar je povezano z duhovno platjo življenja. Celo v Telemi je Crowley naslavljal pisma iz "Magick without tears" na vprašanja ženske.
Ta fenomen je zaznaven tudi v 7. poglavju Liber VII , v 40. in 41. verzu :" Obstaja malo moških; zadosti jih je." " Imeli bomo veliko prenašalk kup (cup-bearers), in vina v izobilju.".
"Prenašalci kup" se seveda nanašajo na do znano službo svečenice, ki deluje kot kupa, bi prejela moški vpliv. Ona neguje to energijo in jo pripelje do rojstva materialnega ali nematerialnega otroka. Voda je simbol univerzalnega menstruuma, ki vse obelodani prinese ven iz globin. Tako kot fizični otrok lebdi v vodi , tako se to reflektira tudi na manj materialnih nivojih. II. arkana Tarota , Visoka Svečenica, Gimel, se nanaša na to dejstvo. Svečenica je delno prikrita s tančico, a odseva v vodi, in kupa je tista, ki vsebuje vodo.
Vsak nivo na Drevesu Življenja, ki ga aspirant

želi osvojiti, vsak korak navzgor je kakor moška sila. Sveti Angel Varuh deluje kot moška energija in zato mora aspirant delovati kot kupa, da bi prejel vpliv od zgoraj, od Mezle. Ženske so naravno usmerjene v tak način delovanja; toda moški, pozitivno delujoč na intelektualnem nivoju, si morajo neprestano prizadevati, da bi se naučili kot kupa sprejemati vpliv od zgoraj. Ruach ali intelektualna raven je raven, ki napeljuje aspiranta k projekciji lastnih energij, k delovanju na pozitiven način. Toda ta nivo ni zadnji in ob primernem času mora biti absolutno razumljen kot orodje, ki je v trenutku zavesti in intelektualnosti zgolj sredstvo Boga v nas. Ko pa aspirant prečka Brezno, mora biti opuščeno.

To polarno delovanje spolov v posameznih akcijah lahko opazujemo v različnih mitih, legendah in pravljicah, ki se pojavljajo po celem svetu. Vidimo lahko, da je ženska pogosto izenačena z dušo, z najvišjo spiritualnostjo. Je Kraljeva hči, ki čaka prihod Maga ali Princa. On je moral na svojih popotovanjih prečistiti svoje aspiracije v čisto ljubezen do te hčere. Svojo voljo je moral usmeriti v eno samo smer, da bi lahko dosegel združitev z njo. V LIBRU AL je formula Nuit klicanje aspiranta "K meni", ki jo vedno znova in znova izgovarja. Na nižjem nivoju je predstavljena kot Babalon, veliko morje, Binah, prvi fenomen, ki ga mora aspiranta asimilirati, če hoče doseči najvišje, Keter.

V lepoti poezije in rituala Gnostične Katoliške Maše so te polarnosti jasno razvidne. Svečenica predstavlja Nuit, ker je naravno pozitivna na duhovni ravni. Ona zaradi svoje narave lažje deluje kot kupa in prejme besedo z neba od Nuit. Potem prenese to sporočilo svečeniku, ki lahko na ta način napreduje in duhovno raste. Njen je torej ta glas čiste intuicije in ljubezni, ki je naš zakon.

Pomagajmo si z Drevesom Življenja za dokazilo tega delovanja. Opazimo lahko, da je edina čisto enospolna Tarot arkana nad breznom arkana Daleth, Venera, vrata in simbol ljubezni. Upoštevajte tudi to, da je na simbolu Venere lahko izrisano celo Drevo Življenja, kar za simbole ostalih planetov ne velja.

Za drugi dve karti nad Breznom, ki sta Atu O, Norec, in Atu I, Magus, ki se nanaša na Merkurja, dvospolnega boga, je značilna mešanica moškosti in ženskosti. Potem karta, ki vodi aspiranta navzgor do Tiphareta, centra celega Drevesa in Ruach-a ter centra, ki predstavlja Znanje in Konverzacijo s Svetim Angelom Varuhom, je Arkana Gimel, Luna in popolnoma ženski simbol.

Crowley v svojih dnevnikih in drugih spisih priznava, da je iniciacijo do Tipharetha dosegel s pomočjo moške sile, toda iniciacija od tam navzgor je bila odvisna izključno od pravilne uporabe ženske sile in aktualna Škrlatna Ženska je bila tista, ki mu je pomagala doseči Kether.

Dovolite mi citirati 3. in 90. poglavje iz Knjige Laži:

"Ostriga

Bratje A:.A:. so si eno z Materjo Otroka.
Množica je vredna časčenja Enega, kakor je tudi Eden vreden časčenja Množice. To je Njih Ljubezen; ustvarjanje-rojevanje je Blaženost Enega; občevanje-stapljanje je Blaženost Množice.
Vse, torej Njih preplet, je Blaženost.
Nič je onstran Blaženosti.
Moški se naslaja v združevanju z Žensko:
Ženska v ločitvi od Otroka.
Bratje A:.A:. so Ženske: Kandidati za A:.A:. so Moški."

"Zvezdna svetloba

Glej! Dolgo sem živel in potoval po vseh deželah, ki so pod gospostvom Sonca, in preplul morje od pola do pola.
Zdaj dvigujem glas in izjavljam, da je vse na zemlji ničevost, razen ljubezni dobre ženske, in sicer, dobre ženske LAYLAH. In izjavljam, da je tudi v nebesih vse ničevost (često sem namreč potoval po in se mudil v vseh nebesih), razen ljubezni NAŠE VLADARICE BABALON. In izjavljam, da je onstran nebes in zemlje ljubezen NAŠE GOSPODARICE NUIT.
In uvidevši, da sem star in v letih, ter da moje naravne moči pojenjajo, torej vstanem v svojem prestolu in prikličem KONEC.
Kajti jaz sem večna mladost in moč neizčrpna.
In na KONCU je ONA, ki je bila LAYLAH, in BABALON, in NUIT, ki biva..." ·

V Knigi laži je še veliko več povedanega o podobnih temah in je zelo priporočljiva za aspirantov študij.

Toda ali je vsaka zemeljska vsakdanja ženska tudi Visoka Svečenica ali Škrlatna Ženska ali predstavnica Babalon in Nuit?

Običajno vsakdanja ženska ni nič bolj Svečenica ali Škrlatna Ženska kot je moški, ki

ni nikoli skrbel za razvoj svojega magijskega in spiritualnega jaza, svečenik. Taka visoka služba zahteva od ženske rigorozne treninge, prav tako zahtevne kot so tisti, ki jih prestajajo moški.
Treba pa je povedati, da Svečenica Gnostične Katoliške Cerkve ne potrebuje takih treningov le v primeru, če je resnično virgo intacta, torej da ni nikoli imela spolnega odnosa z moškim. V nekaterih devicah je namreč posebna spiritualna kvaliteta, kajti one reflektirajo vpliv Mezle. Ko izgubijo deviškost, ta naravna čistost izgine in od takrat dalje mora biti svečenica popolnoma in v celoti predana svoji eni volji, ki je Znanje in Razgovor s svojim Svetim Angelom Varuhom, da bi lahko bila: "Devica čista in neomadeževana.".
Opis tega, kaj pomeni biti devica, ženskega ali moškega spola, je podan v Liber LXV v 9. in 10. verzu 5.poglavja. To so besede Svetega Angela Varuha pisarju Crowley-u:" A jaz sem žarel v tebi kot čist plamen brez olja. Opolnoči sem bil sijajnejši od meseca; podnevi sem daleč prekašal sonce; na stranskih ulicah tvojega bitja sem gorel in razblinjal utvaro.", "Zato si pred Menoj povsem čist; zato si Moja devica za vekomaj."
V LIBRU AL VEL LEGIS, v prvem poglavju, verzih 44 in 45 beremo :
"Za resnično voljo, nepomirjeno s ciljem, osvobojeno sle po rezultatu, je vsaka pot popolna."
" Popolno in Popolno sta eno Popolno in ne dvoje; ne, nobeno sta!".
Taka perfekcija, kot je opisana zgoraj, je lahko posvečena izpopolnitvi moških in žensk, ki se gibljejo po tej zemeljski obli. To ni lahek dosežek in vsekakor vključuje to, da ima vsak moški in vsaka ženska eno samo, zgoraj opisano Voljo.
Res je, da imajo ženske naravne predispozicije za pozitiven način delovanja na duhovni ravni, toda one, prav tako kot večina moških, niso razvijale svojih sposobnosti in naravnih lastnosti v vsaki instanci. Včasih negativne in nekontrolirane strasti in emocije prekrižajo pot razvoju, kot se to dogaja tudi moškim. Včasih življenske okoliščine otroštva v tem svetu fenomenov blokirajo njihove sposobnosti; včasih pretekla karma in njeni slabi rezultati zahtevajo svoj odkup ter prečiščenje. Veliko je razlogov, zakaj mnogo žensk ni sposobnih delovati kot Svečenica ali Škrlatna Ženska.

Pripomnim lahko še to, da je Crowley sprejel nekatere izmed svojih ljubimk v službo Škrlatne Ženske, nekaterih pa ne. Kakorkoli že, čeprav je Crowley rekel, da so nekatere ženske to res bile, služba Škrlatne Ženske daleč presega posamično inkarnacijo katerekoli ženske, ki je Crowleyu predstavljala to funkcijo za kratko obdobje. Ta služba je namreč izvedljiva za cel sedanji eon Horusa, ki bo trajal več kot 2000 let. Pravtako je služba Zveri delujoča za celo to dolgo obdobje.
Kako stroge so priprave za službo Škrlatne Ženske, ki je korak naprej od službe Svečenice, je jasno podano na različnih mestih v prvih dveh poglavjih Libra AL, še bolj ekzaktno pa v tretjem poglavju. Ti verzi so prav precizni:

43. "Škrlatna Žena naj se pazi! Če usmiljenje in sočutje in nežnost obiščejo njeno srce; če opusti moje delo, da bi se igračkala s starimi

sladkostmi, potem naj se ve za moje maščevanje. Sebi bom usmrtil njenega otroka: odtujil bom njeno srce: izobčil jo bom od ljudi : kakor uskočena in zaničevana vlačuga se bo plazila po temačnih vlažnih ulicah, in bo umrla premražena ter sestradana."

44. "Ampak naj se dvigne v ponosu. Naj mi sledi po moji poti. Naj počenja nespodobna dela! Naj ubije svoje srce! Naj bo razvpita in prešuštna! Naj bo pokrita z dragulji in razkošnimi oblačili ter naj bo brez sramu pred vsemi ljudmi!"

45. "Nato jo bom povzdignil do vrhuncev moči: iz nje bom porodil otroka mogočnejšega od vseh kraljev na zemlji. Izpolnil jo bom z radostjo: z mojo močjo bo doživljala in udarjala ob čaščenju Nu: dosegla bo Hadita."

Kdo govori? To je govor boga Heru-ra-Ha-ja, ki je bog dvojček, poznan v svojih dveh aspektih kot Hoor-pa-kraat in Ra-Hoor-Khut. V svojem imenu vsebuje referenci na Kether, Heru, in na Sonce, Ra, ali Tipharet. Številčna vrednost imena je 418, številka, ki je simbol Velikega Dela, dosežka Znanja in Razgovora s Svetim Angelom Varuhom.

Prvo izrekanje je strogo opozorilo glede tega, kako lahko ženska zgreši dosežek. To je verjetno zaradi dejstva , da je v preteklosti zelo malo žensk izpolnilo Veliko Delo, ker so bile absorbirane v zadeve in volje svojih moških. Tako se mora ženska danes izogibati predvsem starih sladkosti preteklosti, želji, da bi se prepustila in bila zgolj kupa, nedelujoča v svojo lastno dobrobit, ampak

sprejemajoča vse, kar ima njen moški v umu in delovanju za njeno korist ali karkoli drugega. Ko je enkrat na Poti Doseganja, se mora boriti zase na mnoge načine. Ne gre za to, da mora zdaj prezirati moške, daleč od tega, toda njen odnos z njimi je zelo spremenjen. Nič več ni zgolj žena ali priležnica, ti funkciji mora razširiti in doseči mora popolnost s svojimi lastnimi napori.
Inštrukcije za to so podane v verzu 44.
Ženske se morajo v novem eonu dvigniti v ponosu in biti popolne v doseganju najvišjih duhovnih stanj, kar je njihova pravica. Ne smejo si več dovoliti, da bi bile lastnina ali sužnje, predmet moških kapric. Razvijati in izpolnjevati morajo svoje lastne volje, tudi če so v fazi razvoja "Človeka zemlje". To je razvidno iz 1. poglavlja Liber AL ,41.verza, kjer Nuit zahteva, da moški ne ovirajo ali zavračajo žensk pri izvrševanju njihovih lastnih volja.
Ta drža se že kaže v vsakdanjem svetu, kjer nobena od žensk, delujočih za ženske pravice, še nikoli ni slišala za Liber AL vel Legis. Ta borba je pogosto trpka in konfuzna ter polna nevarnosti in težav, a ob pravem času zmaga mora biti dosežena. Če v človeških zadevah nihalo zaniha predaleč v eno smer, mora biti to kompenzirano z ravno tako velikim zamahom v drugo smer. To nihalo se je več kot 2000 let nagibalo v korist moških, zdaj pa , da bi se zadostilo ravnotežju, bo s strani žensk potrebno veliko težkega dela in predanosti ter zavedanja se nevarnosti za raso, v kateri je ravnotežje med spoloma porušeno.
Da bi ženska najprej izvršila svojo končno voljo in nato postala predana in deviška do svoje neskončne volje, ki je dosežek Znanja in Razgovora s svojim Svetim Angelom Varuhom, mora delovati po predpisanih inštrukcijah. V končni volji mora biti trenirana v neki smeri, da bi lahko izvršila svoje delo v svetu. To velja tudi za izpolnitev njene neskončne volje.
Absorbirati in izvajati mora naloge v jogi, magiki in ritualu, študirati kabalo in izpolniti ostale dolžnosti, ki so predpisane za Veliko Delo. Tako bo njen ponos lahko baziral na pošteno opravljenem delu in ne bo zgolj ponos lažnivih ego-manijakov, ki si lastijo dosežke, za katere niso v resnici nič naredili.
Nadalje mora "Slediti mi na mojih poteh". Kakšna pa je pot tega boga novega eona? Njegova pot je jasno nakazana v verzih tretjega poglavja Liber AL in kjer je to razumljeno, lahko ženska aktivira ukaze iz tega poglavja. A tukaj bodite pozorni na besedo "razumeti". Če ne bo razumela sebe, če ne bo imela pojma o svojem Svetem Angelu Varuhu, bo zagrešila veliko napako v poskusu sledenja Ra-Hoor-Khuit-u. Pomnite tudi to, da smo že ugotovili, da je ta bog Heru-Ra-Ha, bolj znan ali večkrat omenjen kor Ra-Hoor-Khuit, namestnik Svetega Angela Varuha na tej zemlji. On predstavlja ta visoki dosežek. Tako slediti njemu, pomeni na ta način dosegati. V tem spisu ni potrebno razširiti analize še na zapleten kabalistični pomen, toda študent bo našel nekaj teh notranjih pomenov zapisanih v Magikalnih in filozofskih komentarjih na Knjigo Zakona. Še vedno je dosti tega, kar Crowley in tisti, ki so se za njim lotili kabalističnega dela, niso odkrili, a tekom časa bo tudi to postalo jasno.
Ženska, ki bi dosegla funkcijo Škrlatne Ženske, mora "počenjati nespodobna dela". (Work the work of wickedness!) Trije w-ji v tem stavku (angleškem, op.p.) so pdčrtani, da bi razbrali njihov pomen. W je ekvivalenten 6, ki je številka Sonca. Razvrščujoč tri šestice dobimo 666, simbol Zveri. Število 666 je vsota vseh številk v magijskem kvadratu Sonca, ki ima šest navpičnih in šest vodoravnih vrst. 666 ni predvsem človek Crowley, to je sigil avatarja tega eona, Boga inkarniranega v Človeku. 666 predstavlja skrajni razvoj sfere Tipharetha, centra vsakega človeškega bitja in sfere, ki predstavlja Znanje in Razgovor s Svetim Angelom Varuhom. Jasno je torej, da nam ja v stavku postavljena zahteva po takem dosežku kot ga je dosegla Zver.
Nadalje, Škrlatna Ženska v Grščini šteje do 667, kar je 666+1, ki je enost. Enost se spet nanaša na Ra-Hoor-Khuita. To lahko preverimo v Liber AL, 3.poglavje, začetek 37. verza:

"Najskrajnejša Enost izkazana ..."

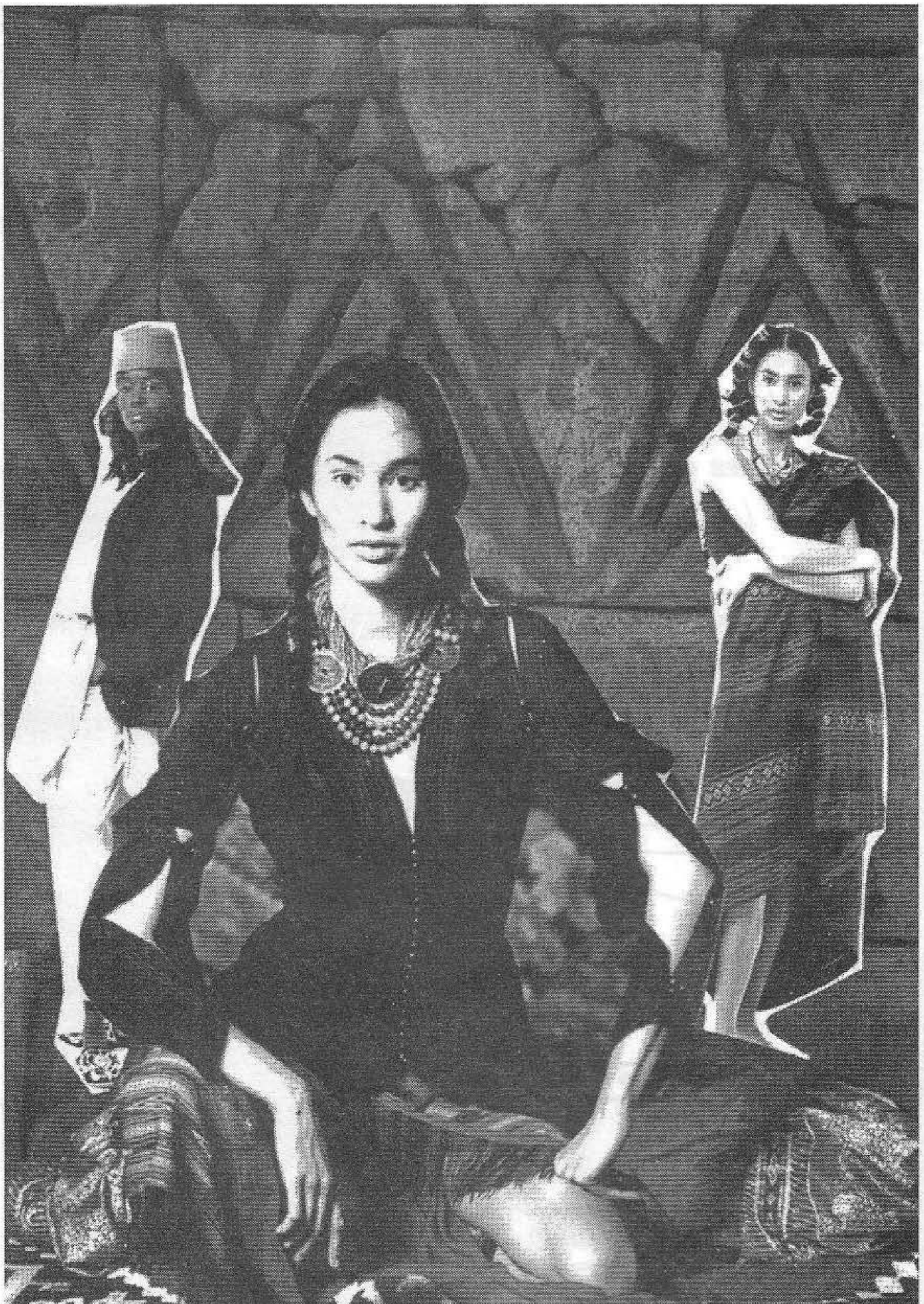
6	32	3	34	35	1
7	11	27	28	8	30
19	14	16	15	23	24
18	20	22	21	17	13
25	29	10	9	26	12
36	5	33	4	2	31

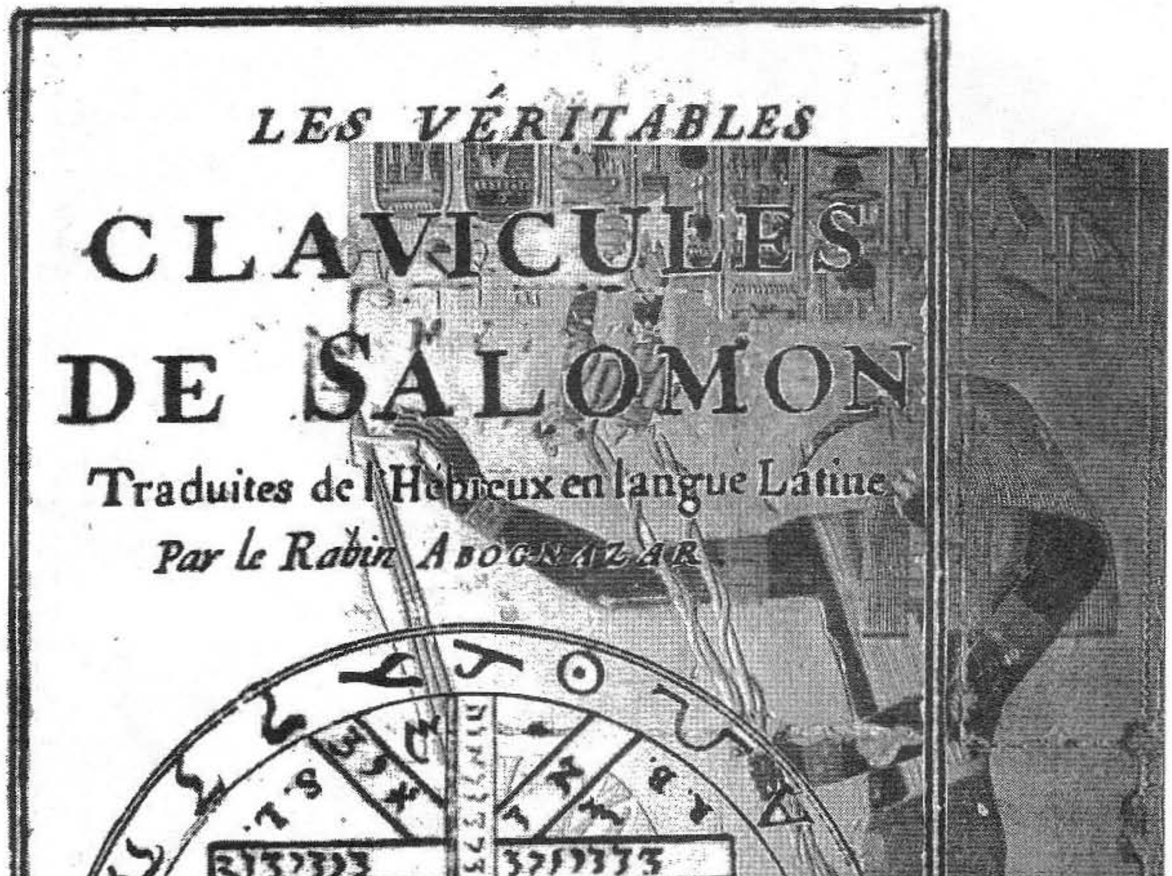
H KOKKINH GYNH = 667

Besedo "nespodobno" naj se razišče v slovarju. Ideja, da je karkoli lahko moralno slabo, kar je ena teh definicij, je bila odpravljena s samo Knjigo Zakona in nato komentirana v Crowleyevih Komentarjih. Vse je zakonito, če je v skladu z Resnično Voljo. A spomnite se, da je volja ena, da jih ni mnogo. In imejte na umu, da je čista in nedolžna!
Naslednji stavek nalaga ženski, odločeni za visoki dosežek, da ubije svoje srce. To pomeni, da ji ne smejo vladati čustva do kateregakoli moškega in da se ga ne sme oklepati. Da bi izpolnila to dolžnost, mora razviti intelekt, um in racionalnost. Ali naj bo moški izven njenega območja, ko bo to dovršila? Sploh ne! Gre le za to, da bo, kontrolirajoč svoje emocije in svojo ljubezen, obvladovala te moči s svojo voljo! Ali ni naš Zakon Ljubezen, vsklajena z Voljo?
Ko ima svoje emocije enkrat pod kontrolo, je lahko razvpita in prešuštna in resnična predstavnica Babalon.
Ker Nuit in Babalon ne delata razlik med stvarmi, jih tudi iniciirana ženska ne dela. Naj njeni ljubimci prihajajo in odhajajo kot jih je volja, ona ima situacijo pod kontrolo in se ne vznemirja preveč, ko odidejo. To je drža rafinirane in spiritualne kurtizane.
Dragulji in bogata oblačila se tudi lahko nanašajo na dosežke Škrlatne Ženske. Lahko je prava umetnica ali visoko razvita v intelektualni sferi, vsekakor pa mora dosegati visoko stopnjo razvoja svoje končne in neskončne volje. Dragulji in razkošna oblačila so znak tega. Ona je brez sramu pred vsemi ljudmi, zato ker ima ponos v sebi.
Ženska je pravtako zvezda kakor moški, in ni ji več treba prenašati moških krutosti.
Ženska lahko prebudi kundalini in se združi z Nuit pravtako kot moški. In končno, doseže lahko tudi Hadita. Če je bila označena kot votla zvezda in moški kot zvezda s centrom, lahko zdaj doseže center svoje zvezde, pravtako kot ga je dosegel moški. A to je verjetno dosežek prihodnosti, kajti nobena ženska do sedaj še ni kazala znakov izpolnitve tega. To je tudi razlog za domnevo, da funkcija Škrlatne Ženske še ni bila manifestirana v telesu ženske. Ta visoka služba je pravtako avatar Boginje kakor je ideja 666 avatar Boga.
45. verz je bolj obljuba ženski, ko bo izpolnila zadano, kot pa inštrukcija. Obljubljeni otrok je seveda bil hoten s strani Zveri, njenega partnerja, lahko mu rečemo tudi Mag, ali tisti, ki je dosegel najvišji koncept TiphaPetha. Ta otrok je lahko fizičen, lahko pa je tudi določeno delo, ki ga izvršita ta visoka oficirja Telemitskega eona. To je lahko celo kreacija ženske, združene z njenim lastnim Svetim Angelom Varuhom, se pravi ženske, ki je prečkala Brezno. Pomen "otroka" daleč presega zgolj fizičen nivo, čeprav se nanaša tudi nanj. Ta otrok lahko predstavlja tudi Telemo samo po sebi.
Škrlatna Ženska lahko nosi seme namena samega To Mega Theriona in ga rodi v življenja in srca ljudi, tudi če še nekaj stoletij ne bo manifestirana. Ali pa je, kot je mislil Crowley, Škrlatnih Žensk več. Ona naj bi bila, zaradi svoje ženskosti in zato, ker, kot kupa lažje sprejema vpliv najvišjega, kot nam je poznano v novem eonu, bolj voljna " ubogati mojega preroka".
Če je to res tako, moramo pogledati v originalno naravo moških. Oni preveč radi spreminjajo stvari okoli sebe, tako da bi ustrezale njihovim razvitim ali nerazvitim egom. Vedno so pripravljeni graditi nove sisteme, postavljati človeštvu nove zakone, celo do točke spreobračanja telemitskega namena, kot je bil objavljen v Liber AL. To se dogaja tudi danes po celem svetu med možmi z nekaj znanja, ki se izjavljajo za Telemite. Ženske niso take revizionistke.
V poglavjih iz Libra Aleph je kar nekaj stavkov, ki bi lahko bili ženskam odvratni. Možno je, da zato, ker Crowley ni prodrl v pomen teh verzov iz Libra AL, zato ker je bil moški in tudi zato, ker ni nikoli srečal popolnoma razvite Škrlatne Ženske, ni imel polnega razumevanja funkcije žensk v novem eonu Teleme? Mislim, da nam bo lahko samo prihodnost povedala to, kako se bodo ženske razvile do najvišjega dosežka, ki je enakovreden dosežku Zveri 666.

Ljubezen je zakon, ljubezen usklajena z voljo.

Soror Meral

LES VÉRITABLES
CLAVICULES
DE SALOMON
Traduites de l'Hébreux en langue Latine
Par le Rabin ABOGNAZAR

8

KABALA

KLJUČ KRALJA SALOMONA

Sedaj ti bom dal ključ kraljestva duhov.
Ta ključ je isti kakor tisti od skrivnosti števil Jetziraha.
Duhovom vlada naravna in univerzalna hierarhija stvari.
Trojica upravlja trojici skozi posredovanje trojice.
Obstajajo duhovi gornjega, spodnjega in srednjega sveta; če obrneš posvečeno lestev in če sestopiš namesto da bi se povzpel, boš odkril proti-hierarhijo lupin ali mrtvih duhov.
Vedi torej le, da pravnomočnosti neba, vrline in moči, niso osebe, temveč časti.
One so stopnje svete lestve, po katerih duhovi sestopajo in se vzpenjajo.
Michael, Gabriel, Raphael, in drugi, niso imena, temveč titule.

Prva izmed števil je enost.

Prva od božanskih koncepcij, imenovanih Sephiroth, je Keter ali Krona.
Prva kategorija duhov je Chaioth Ha-Qadesh ali inteligence božanskega Tetragramatona, katerega črke simbolizirajo skrivnostne živali iz Ezekialove prerokbe.
Njihovo kraljestvo je kraljestvo edinosti in sinteze. Odgovarjajo inteligenci.
Njihovi nasprotniki so Thamiel ali Dvoglavci, demoni upora in anarhije, katerih dve vodji, vedno v vojni med seboj, sta Satan in Moloch.

Drugo število je dve;

druga sefira je Chokmah ali Modrost
Duhovi modrosti so Auphanim, kar pomeni kolesa, kajti vse aktivnosti nebes so kakor ogromna kolesa, bleščeča od zvezd. Njihovo kraljestvo je kraljestvo harmonije. Odgovarjajo razumu. Za nasprotnike imajo Chaigidel, ali Lupine, ki se prijemajo za materijalne ali lažne pojavnosti. Njihov šef, ali bolje, vodja, kajti zli duhovi ne ubogajo nikogar, je Beelzebub, katerega ime označuje boga muh, ker muhe naskakujejo razpadajoča telesa.

Tretja številka je tri.

Tretja Sephira je Binah ali Razumevanje.
Duhovi Binah so Aralim, ali Silni. Njihovo kraljestvo je kreacija idej; odgovarjajo aktivnosti in energiji misli.
Za nasprotnike imajo Satariel, ali Skrivače, demone nesmisla in intelektualne inercije in misterija. Njihov šef je Lucifuge, napačno in s proti-frazo imenovan Lucifer (kakor so Eumenide, ki so Furije, v grščini imenovane Dobrohotne).

Četrta številka je štiri.

Četrta Sefira je Gedulah ali Chesed, Veličastnost ali Milost.
Duhovi Gedulah so Chaschmalim ali Bistri.
Njihovo kraljestvo je kraljestvo dobrodelnosti; odgovarjajo imaginaciji.
Njihovi nasprotniki so Gamchicoth ali Vznemirjevalci duš. Šef ali vodja teh demonov je Ashtaroth ali Astarta, nečista Venera sirijcev, ki si jo predstavljajo z glavo osla ali bika in z ženskimi prsmi.

Peto število je pet.

Peta Sephira je Geburah ali Pravičnost.
Duhovi Geburah so Seraphim, ali duhovi, ki žarijo z vnemo.
Njihovo je kraljestvo kaznovanja zločinov. Oni odgovarjajo sposobnosti primerjanja in izbire.
Njihovi nasprotniki so Golab ali Zažigalci, geniji besa in ščuvanja, katerih vodja je Asmodeus, ki ga kličejo tudi črni Samael.

Šesto število je šest.

Šesta Sephira je Tiphereth, Skrajna Lepota.
Duhovi Tipheretha so Malachim ali Kralji.
Njihovo je kraljestvo unioverzalne harmonije.
Odgovarjajo moči sodbe.
Za nasprotnike imajo Tagaririm, ali Prepirljivce, katerih vodja je Belphegor.

Sedmo število je sedem.

Sedma Sephira je Netzach, ali Zmagoslavje.
Duhovi Netzacha so Božji Elohim, se pravi, da so predstavniki Boga. Njihovo je kraljestvo napredka in življenja; njim odgovarja sensorium ali senzibilnost.
Za nasprotnike imajo Harab-Serapel, ali Krokarje smrti, ki jih vodi Baal.

Osmo število je osem.

Osma Sephira je Hod ali večni red in sijaj.
Duhovi Hoda so Beni-Elohim ali Božji sinovi.
Njihovo je kraljestvo reda; odgovarjajo notranjemu čutu.
Za nasprotnike imajo Samael ali Čarovnike, katerih vodja je Adramelech.

Deveta številka je devet.

Deveta Sephira je Jesod, ali temeljni princip ali princip temeljitosti.
Duhovi Jesoda so Cherubim ali Angeli, tiste moči, ki delajo zemljo plodno in ki jih v hebrejskem simbolizmu predstavljajo podobe bikov. Njihovo je kraljestvo plodovitosti.
Odgovarjajo resničnim idejam.
Za svoje nasprotnike imajo Gamaliel ali obscene, ki jim kraljuje Lilith, demon razvratnosti.

Deseta je številka deset.

Deseta Sephira je Malkuth, ali kraljestvo oblik.
Duhovi Malkutha so Ischim, ali Možati; oni so duše svetnikov, katerih šef je Mojzes
Njihovi nasprotniki so Zlobni, ki jim poveljuje

Nahema, demon nečistosti.
Zlobne simbolizira pet prekletih narodov, ki jih bo Joshua uničil.
Joshua, ali Jehoshua Odrešenik, je simbol Messiacha.
Njegovo ime sestavljajo črke božanskega tetragrama, spremenjenega v pentagram, z dodatkom črke Shin.
Vsaka črka tega pentagrama predstavlja moč dobrega, ki jo ogroža pet prekletih narodov.
Kajti resnična zgodovina božjega ljudstva je alegorična legenda človeštva.

Pet prekletih narodov je:
1. Amalekiti ali Agresorji
2. Geburim ali Nasilni
3.Raphain ali Strahopetci.
4. Nephilim ali Pohlepni.
5. Anakim ali Anarhisti.

Anarhisti so premagani z Jodom, ki je očetov skepter.
Nasilneže premaga Heh, ki je milina matere.
Strahopetne premaga Vau, ki je meč Michaelov, in pa generacija z naporom in bolečino zagotovljena.
Pohlepni so premagani z drugim Heh, ki je mukotrpno rojevanje materino.
Končno, agresorje porazi Shin, ki je ogenj gospodov in uravnovešajoči zakon pravičnosti.
Princi perverznih duhov so lažna božanstva, ki jih oni časte. Pekel tako nima druge uprave, kot ta fatalni zakon kaznovanja izvrnjenosti in popravljanja napake, kajti lažni bogovi obstajajo samo v lažnem prepričanju njihovih oboževalcev.
Baal, Belphegor, Moloch, Adramelech, so bili idoli Sirijcev; idoli brez duše, idoli, ki so zdaj uničeni in od katerih so ostala samo imena.
Pravi bog je premagal vse demone, kakor resnica premaga laž.
To je zdaj minilo, po ljudskem prepričanju, in Michaelove vojne proti Satanu simbolizirajo gibanje in progresijo duhov.
Hudič je vedno bog odrekanja in odpadništva.
Opravnomočene idolatrije so religije njihovega časa.
Upokojene idolatrije so superstjcije in skrunjenja.
Panteon fantomov, ki jih je deset po običaju, je nebo nevednežev.
Sprejemnica fantomov, katerih neumnost celo ne želi več vztrajati, je pekel.
Toda vse to obstaja le v vulgarni domišljiji.
Za modre je nebo skrajna razumnost in pekel norost. A razumeti je treba, da uporabljamo besedo Nebo v mističnem smislu, ki ga dajemo nasproti ideji pekla.
Da bi izklicali demone je dovolj omamiti se ali zblazneti; fantomi so vedno družabniki pijanosti in vrtoglavice.
Fosfor domišljije, ki se izneveri vsem kapricam preveč razburjenih in bolnih živcev, se napolni s pošastmi in nesmiselnimi vizijami.
Privide lahko doživimo tudi z zmešnjavo budnosti in spanja s stopnjevano uporabo narkotikov; a tako početje je zločin proti naravi.
Modrost odganja fantome in nas usposablja komunicirati z višjimi duhovi potom kontemplacije zakonov narave in študija svetih števil.
Zapomni si, o sin moj, Roboam, da je strah pred Adonajem samo začetek modrosti.
Drži in ohrani tiste, ki nimajo razumevanja, v strahu Adonaja, ki ti bo dal in zate ohranil mojo krono.
A nauči se sam premagovati strah z modrostjo in bodo duhovi sestopili z neba, da bi ti služili.
Jaz, Salomon, tvoj oče, kralj Izraela in Palmire, sem iskal in dobil zase v celoti sveti Chokmah, ki je modrost Adonaja.
In postal sem kralj duhov tako nebes kakor zemlje, gospodar prebivalcev zraka, in živih duš morja, kajti posedoval sem ključ od skritih vrat svetlobe.
Izvedel sem veličastne reči z vrlino Sheme Hamphorasch, in z dvaintridesetmi potmi Jetzirah.
Število, teža in velikost določajo obliko stvari; substanca je ena in Bog jo je ustvaril za večno.
Srečen je tisti, ki dojema črke in številke.
Črke izhajajo iz števil, in števila iz idej, in ideje iz sil, in sile iz Elohim. Sinteza Elohim je Shema.
Shema je ena, ima dva stolpa, tri moči, četverno obliko, njen odsev daje osem, in če pomnožiš s tri, boš dobil štiriindvajset prestolov modrosti.
Na vsakem prestolu počiva krona s tremi žarki, vsak žarek nosi ime, in vsako ime predstavlja absolutno idejo. Obstaja dvainsedemdeset imen na štiriindvajsetih kronah sheme.
Napiši ta imena na šestintrideset talismanov, dvoje na vsak talisman, na vsako stran po eno.

če bi
čebela
čeja ne
imela
bi bila
bela

ZA BOJ PROTI INTELEKTUALNI PROSTITUCIJI

✡ ✡ ✡

BESEDA ZAKONA JE
TELEMA

Razdeli te talismane v štiri serije po devet, v skladu s številom črk sheme.
Na prvo serijo vgraviraj črko Jod, ki jo simbolizira cvetoča Aaronova palica.
Na drugo črko He, ki jo simbolizira Josephova kupa.
Na tretjo črko Vau, ki jo simbolizira meč Davida, mojega očeta.
In na četrto serijo končni He, simboliziran z zlatim novcem.
Teh šestintrideset talismanov bo tvorilo knjigo, ki bo vsebovala vse skrivnosti narave.
In z njihovimi različnimi kombinacijami boš pripravil genije in angele govoriti.

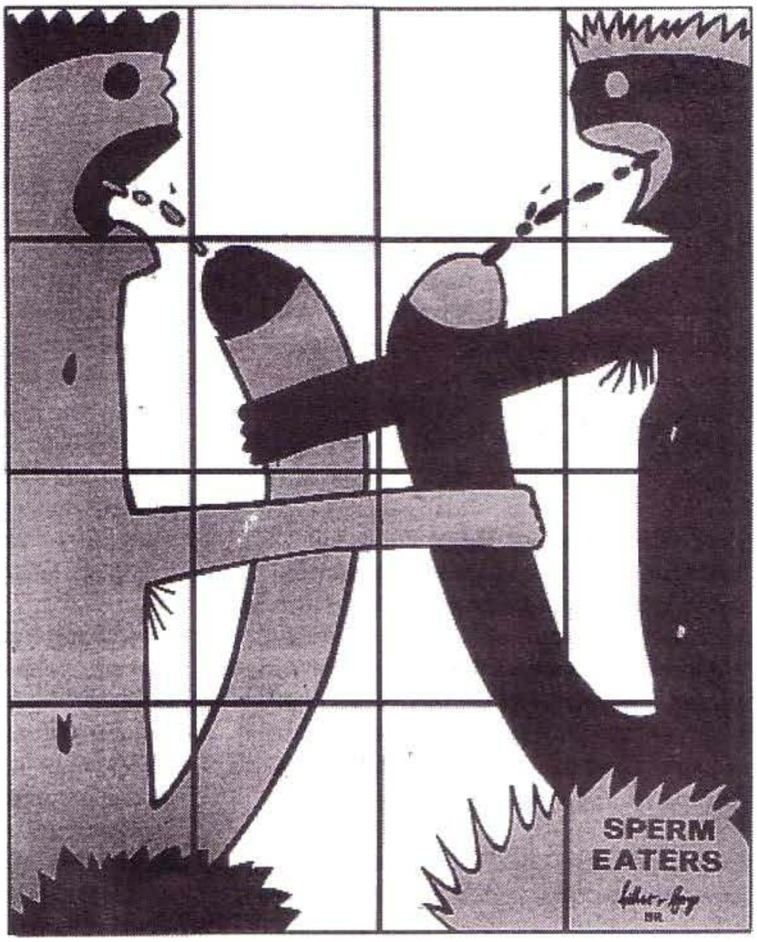
(Tu se konča fragmen.
Ključa Kralja Salomona.)

9

SEKSUALNA MAGIKA
(Pater Valter)

Peri tes paiderasteias

Zahod sonca. Roza žarki padajo poševno prek gozdne pokrajine in zarisujejo vzorce čarodejnosti na žametno jaso. Rdečkast žar osvetljuje marmorno pečino vseslavnega, otroka Arkadije, neizrekljivega Pana – Pan!
Io Pan! – pred katerim ležim vznak v svojih odpetih in prosto vihrajočih oblačilih, tako da rdeča Apolonova toplota žari na mojem živo drhtečem mesu, ko hrepenim skrajno pobožno spram vseslavnega in si ne upam pogledati dol na roza strelice skrilastega skalovja.
Ljubezen mojega srca je stopila ves hlad mojega telesa in topli slani izviri brizgajo iz mojih oči na tla – vidim zelene vijolice kako poganjajo iz tal.
Nato, v tej tišini zatona sonca, začutim brezglasna kopita, stopajoča po izglajeni trati; in še preden sem se zavedel, je urno in gibčno lasato telo objelo mojega, in strahovita magijska palica se je živo zarila v moje bitje, tako da so se stresla temelja duše. Na vratu sem začutil težko sapo ter neobrzdane poljube favna, in njegovi zobje so se zarili v moje meso

— silni valovi so vrgli najini telesi vznak, v atletski strasti, ki naju je združila z vsevišnjim Bogom "skritim v središču materije" — in življenje mojega nenavadnega ljubimca je zavrelo v moji notranjščini — bilo je kakor drdranje miriade nimf in faunov, satirov in driad — vzburkale so se vode življenja — padla sva vznak v vzhičenju — kakor v smrt — sopihaje mrmrajoč Pan! Pan! Io Pan! medtem, ko je marmorni sij s poslednjim žarkom sonca poslal še poslednji smehljaj na najini strti in spokojni telesi — na gomilo Priapove usmrtitve — perinde ad cadaver — ah! to je noč, to je smrt!

Gorje! sonce vendar ne zahaja, in nobene jase ni, temveč hrupna četrt srednjeevropske metropole. Ne moremo živeti, govoriti moramo; ne moremo ljubiti, secirati moramo. Ti ljudje zunaj niso ljubki božji otroci, temveč zli in neutrudni gnomi pekla, kreature, katerih življenje je predano brezčutnemu pohlepu po zlatu in nizkotni raboti blagajne, pulta in pa borze. Oni nas razumejo zgolj v toliko, da vedo, da smo srečni; zato nas sovražijo; kakor so pljuvali na Krista, ki so ga zapustili vsi razen Janeza, njegovega sladkobesednega katamita, tako danes lopov pljuva v obraz Oscarja Wildea, ko ga vodijo od sodišča v zapor. Bili ste preotročji, prevelik up človeštva, da bi ne razglasili svoj biserni evangelij sodrgi!

Zares! ne smemo peti himne Panu danes; pretvarjati se moramo, da smo germanski profesorji z ostrim znanstvenim interesom za ta nadvse znamenit pojav, ki je tako podoben blaznosti, in ki ga naša lastna popolna saniteta in sijaj (po možnosti z odtenkom nizkotnosti) naše diskretne in legalne strasti do naše po česnu zaudarjajoče gospodinje skriva pred našim popolnim dojemanjem.

Sveti Sir Richard Burton nas je informiral o vsem, kar je potrebno vedeti o stvari glede na njeno historično, geografsko in etnografsko razdelitev; in njegova Priapeia ter verzi Hermafrodita in Panormite tvorijo pomembno razlago njegovih dognanj. A razen redkih izjem v polpreteklosti (Wilde, Verlaine, Crowley) si nihče ni upal odkrito spregovoriti o skrajni zdravosti, sijajnem atletstvu in neizrekljivi spiritualnosti zanosa strasti med dvema moškima.

Najprej naj poudarim, da pod pederastijo mislim dejansko sodomijo, kakor jo definira srednjeevropski zakon(1) — immisio penis in corpus vivum.

> "Zadnjica dela življenje zlato, želja po njej pa bledo rumeno,
>
> ostalo je vse zgolj usnje in po lisičji rep."

Vse ostalo služi vsaj za predpripravo. Kritični opazovalec mojega zavzemanja mi je nedavno pripomnil, da je zaradi dejanske nesnage vsled izločevanja, ter nujnega čiščenja in pranja,njegova strast izplahnela, tako da je večji del kopulacije, ki bi se sicer dogodila, umanjkal. Vendar je med kratkim časom in "vso nočjo" en velik zaliv in tega zapolnjuje vazelin. To se pravtako nanaša na sodomijo. Če semen varno spravimo v usta ali zadnjico ljubljenega, je skušnjava v tem, da bi začeli spet znova. Če odmislimo malenkostno utrujenost, smo v isti poziciji kot prvič; izguba semena med nogami ali v rokah vzbudi sentiment gnusa, ki je za strast fatalen. Celo usta, kakor tudi vagina, ostanejo v nekakšnem priliznjenem in vlažnem stanju, potem ko so opravila svojo sveto dolžnost, in mi se ne obotavljamo v glasovanju za anus, kot vazo, v katero se parfum moškosti lahko vlije brez vzbujanja reakcije.(2)

Ko smo priplezali do te police, naj nadalje naredim razliko med dvema velikima razredoma sodomitov. Ulrich (eden od pogumnih in zavzetejših germanskih profesorjev) ju je pedantno poimenoval Urnisti in Uranodionisti; za prvega nimamo pogovornega sinonima, drugega pa mi imenujemo Bimetalisti. Ker je bil Ulrich sam urnist, je naravno spregledal ogromno vrzel, ki

loči ta dva razreda, in, ki je razlika med predajanjem in pa morbidnim hrepenenjem; med noro iluzijo, da ste Jezus Kristus ali Julij Cezar, in bistro zdravo odločitvijo, da se boste kosali po junaštvu s tema dvema odličnikoma v misticizmu in strategiji. Mi obžalujemo urniste, kakor obžalujemo tudi jetičnike in pijance; toda ne obžalujemo jih na nek poseben način, nič bolj kot poznavalec vin obžaluje pijanca bolj kot vsakega drugega obžalovanja vrednega človečnjaka. Nobeni nervni slabosti ne priznavamo njeno moč ogrožanja, ker je slučajno na istem nivoju, kakor eden izmed naših hobijev.

Vprašanje Bimetalizma nas pripelje do teme vzroka našega predajanja, z ozirom na to, da nismo (kakor si nekateri neumni Nemci domišljajo) kakor urnisti sužnji nekontrolirane paranoje, če uporabim do neke mere omalovaževan, a prikladen termin.

"Zakaj skratka (citira Gospod Mojzes Monometalist) vi, ki ljubite žensko, gospod, odhajate k dečkom in možem? Mar zgolj zaradi raznolikosti? Če ne, v čem je torej privlačnost?"

Naštel bom pogoje, in to z veseljem, ker mi bo to omogočilo tudi opravičiti pomenljivo frazo — spiritualnost Sodomije.
Glejte, ženska lahko nudi moškemu dva užitka, ki ju fant ne more, namreč:
a) užitek kunilingusa,
b) navadna kopulacija;
(oboje z ali pa brez "Rdeče in Bele Rože", t.j. menstruacije in belega toka).

Obema spoloma so običajno in očividno na razpolago vse oblike masturbacije, z roko, z usti, s prsmi, s konicami prstov itd.; nadalje aktivna sodomija, večina oblik sadizma in mazohizma, skoraj vse oblike koprofilije (slednje je tako simbolična stvar, da skoraj nima veze s spolnostjo). (3)

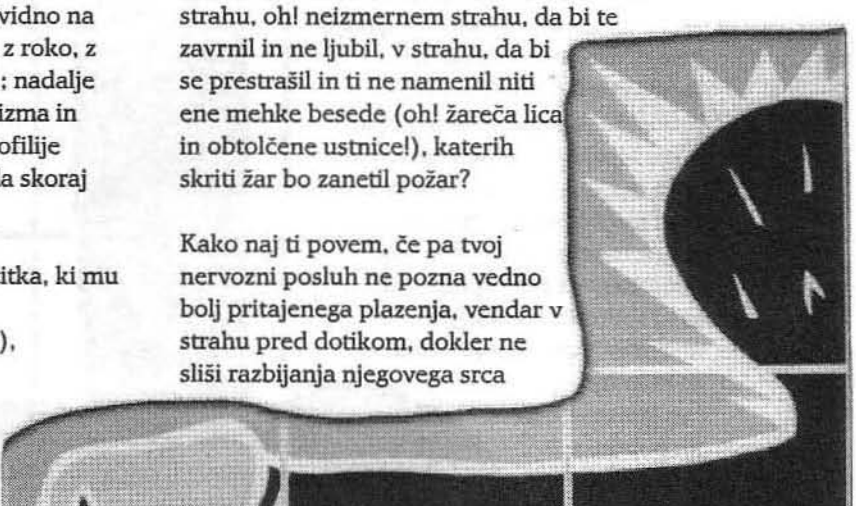
Moški lahko moškemu nudi dva užitka, ki mu jih ženska ne more, namreč:
a) pasivna sodomija (užitek patika),
b) irrumacija (užitek felatorja).
Ker je slednje malenkost, lahko zaključimo, da je prednost, v kolikor gre za bistvenejše in slavnejše prednosti, čeprav šibka, vendar za strani ženske. Skrajni užitek je lasten obema spoloma, razen kunilingizma (posebej med menstruacijo) na eni, in pasivne sodomije na drugi strani. Pri obeh gre za neke vrste mazohizem in če bi se morali dokončno odločiti, bi nam bilo zelo težko. Slava Stvarniku čigar preobilje nas sili v to izbiro; resnično! blagoslovljeno bodi za vekomaj Njegovo sveto ime in hvala v višavah njegovi ljubeči naklonjenosti do Človekovih Otrok!

Zakaj potem tako čislamo strast med moškima, če pa sta samo dva, izmed neštetih drugih užitkov, njej lastna? Zakaj, tvegajoč svojo in vsakogaršnjo svobodo, si tako prizadevamo za sramežljivimi poljubi nespametnih fantov, mnogokrat iz nižjih slojev, (4) ko pa nam je na razpolago skoraj vsaka zrela ženska (od brkatih in mišičastih trebušnih plesalk Španije z zategnjenimi nožnicami, ki ranijo otekli penis, do vseh vrst mehkih in rozastih devic s severa, vitkih udov in žametnega mesa, katerih užitek je kakor edinstven šibak cvetni list hiacinte), in to za sprejemljivo ceno?

Odgovoriti na to vprašanje pomeni priznati, da nismo boljši od divjakov; in odgovoriti na to je (vsled tega) isto kakor učiti psa pasjo latinščino!

O človek! kako naj se še naprej pogovarjam s tabo, ko pa še nisi legel na posteljo v pričakovanju in strahu pred nečim kar ne poznaš: trepetljave in jecljave puhle besede, ki hočejo biti konverzacija; ne moreš zatisniti očesa preden ne ugledaš svojega dragega in ga morda (oh, najhujše gorje!) ne preplašiš; v strahu, oh! neizmernem strahu, da bi te zavrnil in ne ljubil, v strahu, da bi se prestrašil in ti ne namenil niti ene mehke besede (oh! žareča lica in obtolčene ustnice!), katerih skriti žar bo zanetil požar?

Kako naj ti povem, če pa tvoj nervozni posluh ne pozna vedno bolj pritajenega plazenja, vendar v strahu pred dotikom, dokler ne sliši razbijanja njegovega srca

ter zastajanja njegovega daha? Kako naj ti povem; ko pa še nisi uslišal trepetavega stopala, ki te išče, in rok, ki so še vedno blizu tebe, a še bližje? Dokler ne začutiš drgetanja njegovega telesa; dokler njegov vroč dah ne vzplamti tvojih las! Zakaj niti ti niti jaz ne znava opisati tega urnega naskoka (v eni minuti ali eni uri?), ko se brez vsake besede okovi konverzacije zlomijo — si kdaj videl švicarsko gorsko vas z njenimi ozkogrudnimi žeparji, ki jo je zajel plaz, plaz elementarne sile, plaz Boga? Ne, ne spominjam se ničesar; vem le to, da sem se znašel gol v njegovem golem objemu in njegov ogromni ud je še vedno utripal ter udarjal v mojem krvavečem črevu, in svet je odplaval pred mojimi očmi.

To ti povem, človek, da je prvi poljub moškega z moškim več kot skrajno vešče izmanipuliran orgazem, ki ga je najpopolnejša in najstrastnejša kurtizana zmožna proizvesti. Se pravi, to ni telesen, temveč spiritualen užitek.

Ti rečem, ko hodim po od sonca izbledelih in izparjenih ulicah Mandeleya, kjer živi fant, ki ga ljubim, da se sami temelji duše pretresejo, ko ga zagledajo moje oči.

Nikoli nisem govoril z njim; dvomim, da bi se lahko pripravil do tega, da bi mu spregovoril. Sem se mar soočal s smrtjo v stotih obličjih in nikoli zatrepetal, da bi se potem strahoval (končno) pred neodobravanjem nubijskega sužnja? Čudno, prijatelj monometalist! Vendar resnično.

Vsled sodomije se tudi ne rojevajo otroci, da bi zameglili našo ljubezen z materialnimi in profanimi skrbmi. Močno ljubim svoje lastne otroke, kar se le da; toda oni so konkurenca moji ženi. Med mojim fantom in mano pa nič ne more intervenirati, razen počasnega koraka spremembe, kajti sodomiti so umrljivi, a to nesmrtno hrepenenje v njih, ki se imenuje paiderasteia -, to jih pobrati z Gospodarjem Vstajenja; in celo ko zarinem svoj ud v sarkofag, tega goltača mesa, v podeks svojega ljubimca, in ga iztaknem, se njegova moč prenovi, kakor orličeva, tako vem, da se bom takrat, ko me bo Požiralec mesa celega pogoltnil, znova rodil v vsej svoji moči, skozi blaženo vstajenje našega Gospoda Jezusa, ljubimca Janeza lepotca, v svet, kjer bo erectio penis pravilo, ne izjema, kjer, ljubi Bog, bomo vsi Sapfisti in Sodomiti, združeni vsak z vsakim v neizrekljivem sijaju skrajnega orgazma (ki je Sveti Duh), ki bo prebival v nas na vekomaj veke.

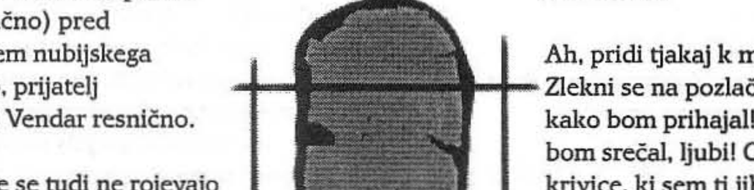
Te bom našel tam, moj izgubljeni prijatelj? Ko bom prešel skozi omedlevico smrti in začutil svež veter z Neba na svojem licu; te bom našel prvega, ki mi bo prišel naproti na teh Elizejskih jasah?

"V kakšnem eteričnem plesu?
Sredi kakšnih večnih tokov preobilja?"

te bom našel, sladki strežaj Salmakisa ali Terpsihore, Bakhusa ali Sabrine? Boš to ti tam na bregu rumenega mahu ob v-soncu-bleščavem potoku, ki se hrupno sprevrača dol od Božjega prestola? Boš to ti s svojimi nežnimi pajčevinastimi lasmi, ki jih sonce spremeni v aureolo, in zapeljivim obrazom, ki bo še vedno, kakor zmeraj, utelešeni edinstveni neskončni škrlatni poljub? Ali bodo to tvoje dolge bele dlani, ki bodo moje telo pregnetle po tvoji želji; in bo tvoj ta zvesti, nepogrešljivi ud, ki nikoli ne reče ne?

Ah, pridi tjakaj k meni, dragi! Zlekni se na pozlačeni okop in glej, kako bom prihajal! Bodi prvi, ki ga bom srečal, ljubi! Odpusti mi vse krivice, ki sem ti jih storil tu! Potrudil se bom, da ti bom dobra soproga, dragi, če mi boš še enkrat dal priložnost pridržati tvojo ljubezen!

V tvojih poljubih so moja nebesa, ki sem jih šel iskat v samostan. Vedno sem te ljubil; bila je zgolj deška nespamet; oprosti mi! Na zemlji mi ni dano več oklepati se te; rotim Boga, da bi bila Nebesa eno dolgo, dolgo življenje blaženosti, kakršne sva bila deležna midva

skupaj nekdaj na bregu tiste počasne reke, kjer sem pohajkoval (mnogokrat že prej) in klical, kakor ena izgubljena duša; kakor Milton, ki je objokoval svojega leporitnega Lycidasa: "Oh! ti prelomnik najdražjih obljub!" Gorje, niti vere niti Boga ne morem obsojati; strašen votel glas moje lastne strte duše mi je odgovoril: "Tvoja lastna neumnost, ti bedni izmed srečnih sinov človeka!" Ah! tolčem se po prsih – zaman – zaman!

Resnično, radost je bila to, kar sva si privoščila pod tistimi modro-sivimi hribi! Se spominjaš tistega viharnega dne, ko sva se zatekla pod skale in si zakurila ogenj iz vej praprotja in borovine? Kako si me na silo slekel – kajti bil sem prestrašen in ljubosumen in koketen – in si se me polastil, trikrat v tisti uri delirija!

Pri spominu na tisto votlino te rotim, bodi prvi, ki mi boš prišel nasproti na Elizejskih poljanah!

Žal mi je, da sem vletel z nečim, kar izgleda kakor osebna stvar, v esej germanskega tipa, toda dobri Bimetalist mi bo oprostil. Vedel bo, da je stari pesnik imel prav, ko je napisal:

"Sla moškega po ženski
Fantu nekaj časa služi.
Toda skrajno nadčloveška
Je sla po moškem moškega.
Naj le poskusi vino to!
Zgrabilo mu bo dušo in telo!
Enkrat in za vedno,
Karkoli ga bo že doletelo,
Na zlati cilj bo zavezal se
Z radostjo svoje trzave hrbtenice."

Vedel bo, da v ritualu sodomije, primerno izvedene, celo bolj kot v ritualih heteroseksualne strasti, leži velika skrivnost Vesolja, Ključ Bogovskih Vrtov.

Toda ne smem vas spreobračati; mnogo je poklicanih, a malo izbranih; sodomit se rodi, ne naredi; ne morete ustvariti svilastega sodomita iz kavarniškega natakarja; eden sodomit še ne pomeni škandala; pazite na dečke in bodo deklice pazile same nase; udari ko je orodje še vroče; ne ljubimkaj v naglici, a se ne umikaj, kadar se ti zazdi; bolje govno v roki, kot dva v grmovju; en trn ob pravem času vas odreši devetih drugih; en dober zasuk si zasluži naslednjega; bodi moder in bloden in neumno fukaj; v koru so boljši dečki, kot bodo iz njega izšli – tako ali tako v nek variete. Stilist je neposredni čudež Boga kot sodomita. Toda ne! ne smem vas spreobračati! V svetu nas je dovolj; izbrano telo idealistov, ki se bodo nekoč naučili civilnega vladanja; ljudi, ki so osvobojeni vseh grobih strasti, pesnikov in mistikov, povezanih v popolno prostozidarstvo stila in obnašanja, ladij (na nek način), ki so vrgle sidro v varen pristan; zmagovalcev, ki uživajo v mestih, ki so jih zavojevali in katerih prebivalci so presurovi in preneumni, da bi se zavedali, da so sužnji.

Resnično, mi smo prisrčna kompanija blaženih; svoja življenja preživljamo v sončnih vrtovih, kakor vi svoja v podzemnih kanalih; mi smo tako blaženi, da vas redkokdaj opazimo; in ko vas že o-pazimo, si mislimo: Bog, usmili se slepih in bednih sužnjev in jih izvleci ven v Svojo Svetlobo, Radost in Svobodo!

Zatorej Ga rotim (O Vseljubeči, Vsepresegajoči Bog), da bi ta esej padel (kakor seme na stranpot) v roke mladih in lepih, od sveta neomadeževanih, naj jim ga blagoslovi, da bodo lahko prebivali z nami v Nebesih, ki so TU in ZDAJ, in v tistih Vrtovih Vrtov, ki se jim je sicer možno približati samo skozi ozka in skrivna vrata Smrti.

OPOMBE:
Ta esej posvečam pokojnemu profesorju Antonu Sovretu, ki je večino svoje "oanične" tinte porabil zato, da bi (se) prepričeval, da Sokrat ni bil pederast, temveč pedofil; kajti on ni poznal modrosti, ki se nahaja v tem verzu Najsvetejše Knjige:

"Ne delajte razlike med neko stvarjo in katerokoli drugo, kajti od tu izvira bolečina."

1) Seveda ne obstaja niti najneznatnejši smisel v drži moralnega zakona. Najdoslednejši sodomit (bimetalist) lahko zaplodi toliko otrok, kolikor lahko kdorkoli drug, in ob vsem tem mu je monogamija običajna stvar. O, če bi se od moškega pričakovalo, da oplodi ducat žensk vsako noč (n.pr. od Elvisa Presleya in od vseh kraljev), kakor en plemenski oven! Ne rečem, a se pričakuje. S pozitivne strani pa bi dosledno

prakticiranje sodomije, razen v primeru zaploditve otroka ali pomiritve ženske, z vzporednim sapfizmom med ženskami, nas obvarovalo neštetih kriminalnih dejanj in nesreč, ki izhajajo iz normalnih spolnih odnosov – spolne bolezni (skoraj vse, tudi slavno a.i.d.s., o čemer bo treba napisati drug esej!), zapeljevanje, splav, tajni porodi, detomor, socialna tiranija – et omnis horrida cohors malorum.

Malo je ljudi, ki poznajo fons et origo legis! Naj mi bo dovoljeno, da skiciram zadevo. Ergo, ko je moč Polmeseca ogrozila moč Križa je bila Sodomija zatirana z Drakonsko strogostjo, ker so namreč Turki verjeli, da bo Mesija (reinkarnacija Krista) rojen iz ljubezni med dvema moškima. Tako je bila za njih Sodomija religijozna dolžnost, dočim je bila za Kristjane herezija in kot taka kaznovana. Ljudje izven suma, kot n.pr. Princi Cerkve, so lahko vedno dobili odvezo, kar je tudi redno bil običaj. Dokumenti o tem so obširni.

Kar velja za moralni zakon, velja seveda tudi za kriminal in kar bi nas moralo kot človekoljube zanimati je to, zakaj sovraštvo do sodomitov danes v t.i. novem veku, prerašča do take mere, da pripušča celo genocid, kakor v primeru Srbov spram muslimanov. Po naše je vzrok za to sodomija kot taka, če seveda vzamemo v obzir da Srbi ne verjamejo več v novega mesijo. Dokaz za to je sicer na videz vulgaren in fantastičen, namreč, da je največja kletev za Srba to, če mu rečeš da je "peder". Pa vendar, Srb te vsaj ne bo prezrl.

Toda danes nihče več ne prihaja na dan z nesmisli glede populacije ali herezije, vsaj ne odkrito, tako namesto tega govorijo o svojem obedu, češ da pri tem pravtako gre za finančno umazanijo. V interesu Svetlobe in Resnice si ne moremo kaj, da ne bi na široko razglašali tisti surov, a plemenit, ameriški pregovor: "Govno odskoči od živega curaka, kakor kobilica od kače." Kakorkoli že, lahko se umijemo.

Edini smisel takega moralnega antipederastičnega zakona je to, da nam naredi življenje neznosno ter nas izpostavi napadom izsiljevanja najzlobnejše vrste. Ah, ta novi srednji vek nove duhovnosti!

Pa vendar, če se že iznebim izsiljevalcev ter javnega škandala, sem pri svoji ženi vsekakor oplel.

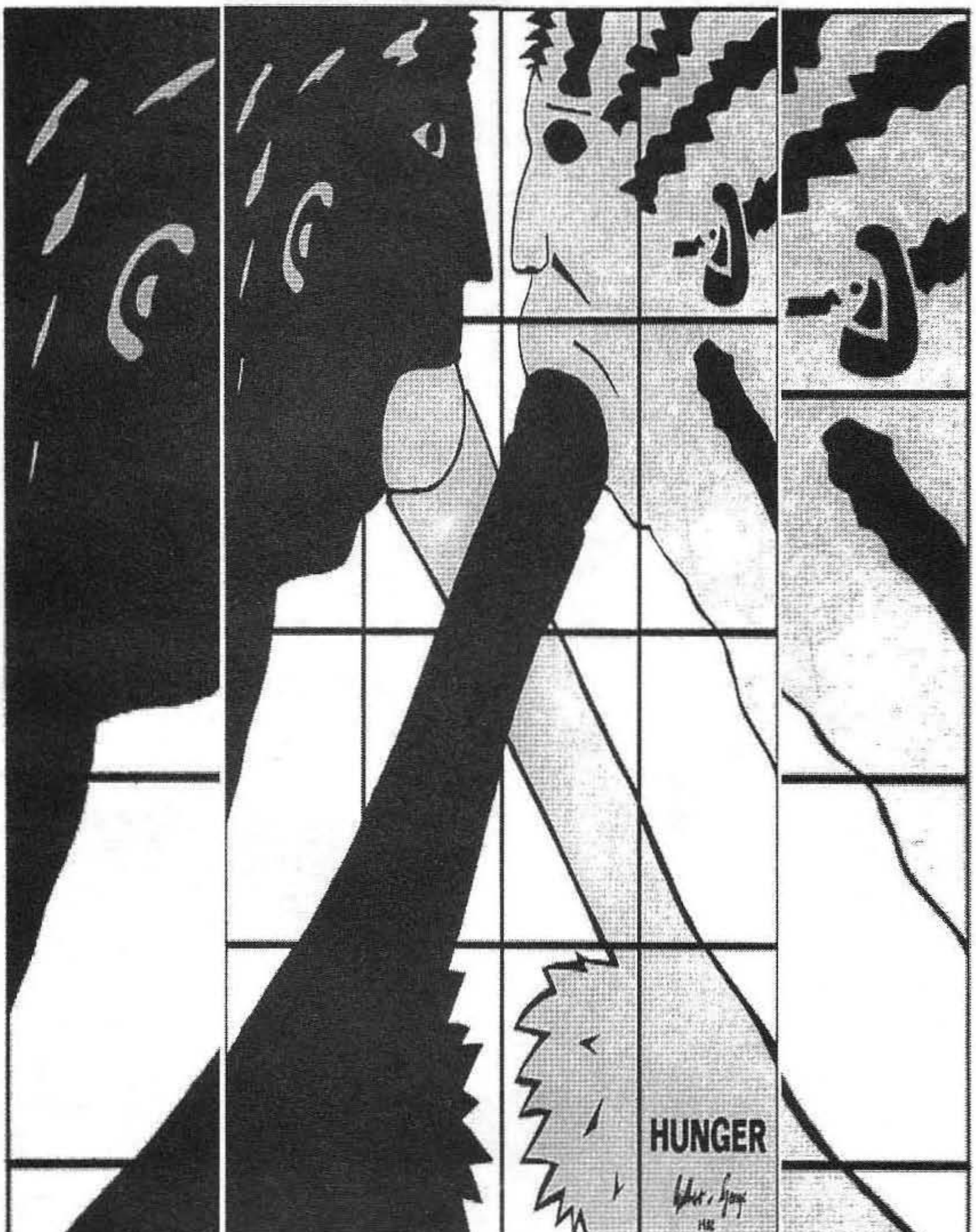
Zakon proizvaja sodomite, kakor tudi kriminalce.

Legalizirajmo sodomijo in bo ona postala redka stvar; pa če tudi ne, bi to pomenilo samo napredek in prefinjenje za vso družbo.

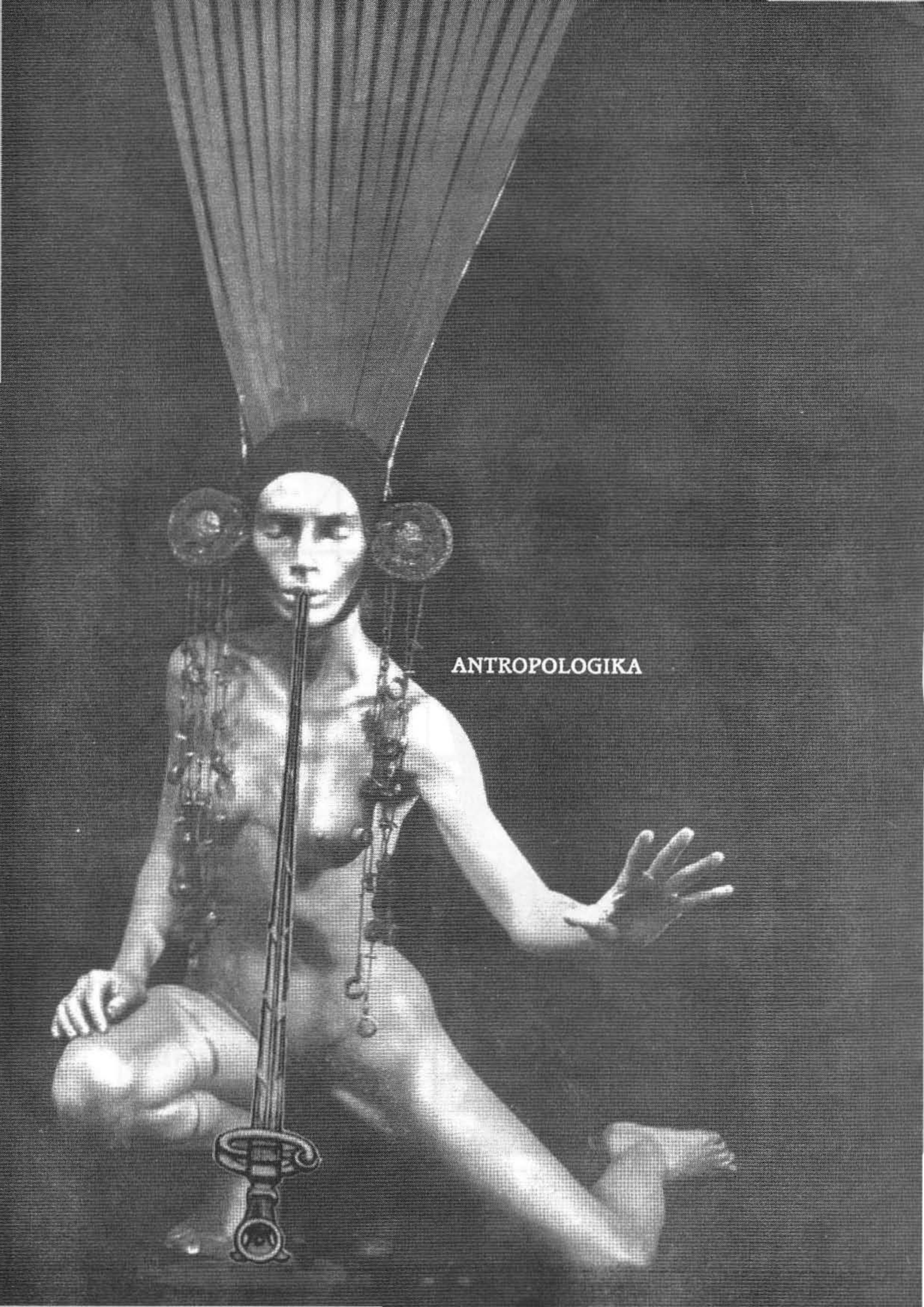
2) Spreten sodomit je sposoben izvleči svoj penis skoraj suh, nakar od tega vlažen anus potem deluje ugodno vlažno po naslednjem krogu predigre.

3) Obratno pa, kar je zanimivo, ženska lahko nudi ženski dva užitka:
a) tribadizem (cunnus ad cunnum)
b) kunilingizem
Dočim moški lahko nudi ženski tri užitke:
a) sodomijo,
b) irrumacijo (užitek felatorice),
c) kopulacijo.
Če tako predpostavimo, da je tribadizem bolj artificielen in se težko razlikuje od običajne masturbacije, potem je prednost na strani moškega. To razjasni dejstvo, da je sapfizem tako ekskluziven, kakor tudi bolj toleranten s strani moških.

4) Bralcu polagam močno na srce, da si poišče ljubimca med sebi enakimi, tako po stanu kot blagostanju. To je edino varovalo pred izdajstvom in izsiljevanjem, kakor tudi izpolnjuje grški ideal. Solon je razumljivo prepovedal prakso sodomije sužnjem: Evropejci naj si to dejstvo in zakon še posebej vzamejo k srcu, saj so sužnji v svojih srcih.

HUNGER
HUNGER

ANTROPOLOGIKA

10

JOHN WHITESIDE PARSONS:

SVOBODA JE DVOREZEN MEČ

UVOD

Odkar sem prvič napisal tale esej, leta 1946 E.V., so se na vse prekrut način uresničile neke od mojih najbolj črnogledih napovedi. Javni nameščenci so bili podvrženi sramoti in ponižanju z zaprisegami "lojalnosti" in z "lojalno brezmadežnostjo". Člani Senata Združenih Držav so pod krinko "imunitete" izigrali pravico in osmešili privatnost. Konstitucionalna imuniteta in legalana procedura sta bili vztrajno kršeni, in to kar bi bilo nekoč, ne dolgo tega, v Ameriki splošna sramota in zločin, danes Najvišje Sodišče niti v presojo ne vzame. Doneči glas socialne varnosti, o socializiranju tega in socializiranju onega, s svojimi spremljevalnimi zasegajočimi obdavčitvami in nadlegovanjem osebne svobode, se povsod dviguje in povsod upošteva. Anglija je začela z zaščito režima, ki pomeni totalno organiziranost. Dežele vzhodne Evrope so postale žrtve komunizma, Združene Države pa se pogajajo z barbarskimi in diktatorskimi režimi Argentine in Španije. Medtem ko to pišem (okrog 1950, op.p.), si

Senat Združenih Držav prizadeva na burlesken način raziskovati sfere osebne seksualne etike, s čimer bo, z vsemi bedastočami vred, prizadejana bolečina in žalost mnogim nedolžnim osebam, z nestrpno in groteskno invazijo na njihove pravice. Taka vztrajnost in privolitev, ki dopuščata skoraj popolno ukinitev naših svoboščin, bi bili nekoč nepojmljivi. Sedanja ignoranca in brezbrižnost sta zastrašujoči in domala neverjetni. Tisto malo, kar je v civilizaciji in kulturi vredno, ustvari manjšina, ki je zmožna ustvarjalnega mišljenja in neodvisnega dejanja, z godrnjavo pomočjo ostalih. Ko večina ljudi preda svojo svobodo, potem je barbarstvo blizu; ko jo preda manjšina, potem smo v srednjem veku. Celo beseda LIBERALIZEM je osumljena skozi neublažen trud zmedenih glav, ki jo smatrajo za sinonim ruskemu prilizovanju; tako humanizem ni nič več kot le fronta totalitarizma cerkve. Znanost, ki si je zadala, da bo rešila svet, nekoč v časih H.G. Wellsa, je postala disciplinirana, uniformirana, nelagodna in prestrašena; njen univerzalni jezik se je zreduciral na eno besedo, varnost. V tej perspektivi leta 1950 se zdijo nekatere izmed mojih besed, ki so najbolj polne upanja, docela naivne. Vendar nikoli nisem bil tako naiven, da bi ne verjel, da je svoboda, v

kateremkoli pravem pomenu besede, možna za kaj več kot le za manjšino. Toda verjel sem in še verjamem, da ta manjšina, s požrtvovalnostjo, modrostjo in pogumom ter neprestanim in velikanskim trudom, lahko doseže in vzdržuje svobodni svet. Trud je herojski, toda možno ga je izvršiti; s primerom in edukacijo se ga da doseči. To je vera, ki je pogosto neradi priznamo. Tu izdelan princip je zelo preprost. Svoboda posameznika je osnova civilizacije. Nobena prava civilizacija ni možna brez te svobode, in nobena država, nacionalna ali internacionalna, ni stabilna brez nje. Ustrezen odnos med to svobodo na eni strani in socialno odgovornostjo na drugi, je ravnovesje, ki bo zagotovilo stabilno družbo. In na noben drug način, ki se nagiba v totalno izničenje individualnosti, to ne more biti doseženo. NI možno več nobeno nadaljnjo izvijanje pred pradavnim ultimatom narave: spremeni se ali izgini. Iz Versaillesa se sliši nejasno vpitje: Prišel bo čas. Danes iz Pariza glas trobente razglaša: Čas je. Toda jutrišnji glas zavija v vetru: Bil je čas. Nasproti temu času, meč.

II. MEČ IN DRŽAVA

Prvotni smisel obstoja države je varovanje pravic posameznika. Kjer ji ne uspeva izpolnjevati tega smotra, ni ona nič drugega kot anarhija ali tiranija. Vse druge funkcije države so podrejene temu osnovnemu cilju. V mašineriji, ki je predvidena za funkcioniranje države, mora biti namen njenega osnovnega nosilca varovanje pravic 1. slabotnejšega človeka proti močnejšemu 2. posameznika proti skupini 3. manjše skupine proti večjim grupacijam 4. posameznika in skupine proti državi. Država mora bazirati na zakoniku pravic, ki so slične tistim, ki so naznačene v prejšnjem poglavju. Argument anarhije, da bo ukinitev države takoj in nenadoma navrgla Utopijo, je nesmiselen. V tem primeru posameznik nima nobene možnosti proti močnim skupinam, ki bi si

vzele in prekoračile privilegije države. Dvomljiva svoboda je to, da pustimo otroke, da shodijo med volkovi. Te stvari so znosne preprosto iz razloga, ker obstajajo, ker smo se nargli avtoriteti. Skozi slepo pokoravanje diktaturi proletariata, Cerkvi, Reichu, bo država postopoma izginila do te mere, nič dlje. Ta princip je baziĉen. Ona se ne pusti preganjati naokrog. Brez dvoma, njeni zobje in kremplji, skupaj z njeno voljnostjo, da jih uporabi, prispevajo praktičnosti tega stališča. Vedno obstaja alternativa suženjstvu; lahko umremo v boju. Noben trinog ne more pridobiti več kot le prazno zmago nad tako zvestimi ljudmi, in celo posameznik lahko tako najde skrajni kamen svoje neoskrunljivosti. Svoboda, kakor tudi dobrota, se začne doma. Nihče ni vreden, da bi se boril za stvar svobode, če ni premagal svojih notranjih gospodarjev. Naučiti se mora obvladovati pogubne strasti, ki bi ga peljale v norost in propad. Premagati mora razuzdano ničevost in bes, samoumišljanje, strah in razvado. To so surovi metali njegovega bitja. Te kovine mora pretaliti v ognju življenja in si skovati svoj meč, ga zloščiti in naostriti proti razjedi izkustva. Le tako bo sposoben nositi meč v širši bitki. Za pogum ni nadomestila in zmaga je za levjesrčne. On se ne bo odrekel stvarem in ne predajal svojim slabostim. Samoizražanje bo njegova parola, sijajno, ostro in silovito.

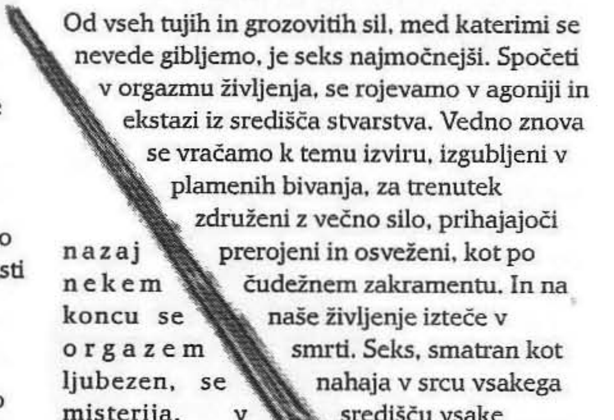

Tisočletni spokoj. Zaveži otroku noge, nas prepričujejo, dokler ne odraste, in boš videl kako bo hodil. Nazadnjak bi združil ta dva ekstrema in otroku zvezal noge ter ga obrnjenega nato spustil med volkove. Tako nesmiselno razmišljanje je v veliki meri pripomoglo h konfuziji sfer posameznika in države. V resnici je razlika kar se da jasna. V sferi svojih osebnih pravic, kakor so že bile definirane, je posameznik nedotakljiv, in država ni pozvana niti zainteresirana za drugo kot za zagotovitev možnosti posamezniku, da te pravice uživa. Toda njegove dejavnosti s tem vdirajo v sfero pravic drugih in tako postanejo zadeva države. Ne mislim na vse njegove možne dejavnosti. To je laž, v biti fašistična, da mora človek biti oviran, ker bi lahko bil nevaren. Če sledimo temu argumentu, bi človek moral biti omejevan iz kakršnegakoli vzroka, po mnenju kogarkoli. To je preprosto dajanje skrajne oblasti v roke države. Vse kar ni prepovedano je zahtevano. To je skrajni zaključek take dogme. Zgodovina nam jasno priča, da ti visoko principijelni zakoni, s tem ko hočejo preprečiti možnost izdajstva, nemoralnosti, bogokletja, herezije, ad nauseam, nujno vodijo v samico in koncentracijsko taborišče. In cenzorstvo v kakršnikoli obliki je odpirač za fašizem, ker polaga presodno in poljubno moč v roke posameznikov. Titule in oficirji so samo značke za ljudi: papeži, predsedniki, sodniki in pridigarji so samo ljudje, tako kot ti in jaz. In vsekakor ni prav dati poljubno oblast nad življenji in prepričanji ljudi v roke ljudi. To nam je obširno prikazala zgodovina, antična, srednjeveška in moderna. Taka moč se vedno zlorablja. Vedno in obvezno je bila uporabljena za pridobivanje še večje moči, politične, ekonomske ali duhovne. In od teh zlouporabnikov je človek visokih

principov najnevarnejši. Če boš pomagal zarobiti moje žepe, zato ne boš ustreljen – toda če te lahko prepričam, da je to za splošno dobro ali v slavo Boga, je to čisto druga stvar. Toliko o njegovih možnih dejavnostih. A če njegove dejavnosti vključujejo kontrolo višine rent, cene hrane, elektrike, energije in drugih nujnih potrebščin, nad zakoni, nad izražanjem v tisku ali v javnosti ali nad drugimi oblikami posameznikovega življenja, nad svobodo in ustvarjanjem sreče, potem njegovi posli vsekakor postanejo državna zadeva. Težnja po monopolu je ena največjih nevarnosti, ki jih vključuje privatno podjetništvo. Ta trend se mora preprečiti z javno kontrolo. Če tisk, radio, kinematografijo kontrolirajo majhne skupine, je svoboda govora nujno omejena in ogrožena, kakor je to primer danes. Zbiranje neusklajene moči, bodisi s strani države, delavstva, religije ali kapitala, ali katerekoli skupine, mora biti za vsako ceno preprečeno. Drugače svoboda ne more preživeti. Svoboda bo vedno v nevarnosti, dokler tega ne bomo uvideli. Preprosto sploh ni važno, kdo ima moč ali v imenu česa se izvaja. Posedovanje ali izvajanje neprimerne moči, bodisi moči izolacije, sestradanja, grožnje ali ustrahovanja, omejevanja in onemogočanja, cenzure ali ukinjanja, s strani katerekoli skupine in v kakršnemkoli cilju, je vedno zgrešeno. Sorazmerno omejevanje moči je branik civilizacije. Ni del funkcije države, da podvzame sama ali v sodelovanju kakršenkoli posel. Državni monopol je nezaželjen in neprimeren tako kot katerikoli drug monopol. Vendar je funkcija države, da rigorozno nadzira in regulira vse take dejavnosti, da se teh moči ne zlorablja. Sigurno je, da bosta tudi pohlep in neumnost spremljala tako nadzorovanje, vsaj dokler javnost ne bo zahtevala uradništvo mnogo višjega kalibra kot je današnje. Sigurno je, da se bodo ljudje motili. A bolje je, da ima nekdo omejeno moč, da bi drug ne imel neomejene moči. Pravice in odgovornosti delavcev in kapitalistov niso nič manjše in nič večje kot od katerekoli druge skupine ali posameznika. Nobena od teh grupacij niti katerakoli druga, nima nobene pravice do uporabe bilo ekonomskega, političnega ali socialnega pritiska ali agresije, niti do ustrahovanja katerekoli skupine ali posameznika. Tisti ki to počnejo, morajo biti obravnavani z zakonom in človečanskimi pravicami. To, in ne proti-agresija in ustrahovanje, je primerna rešitev proti nasprotujočim skupinam. Če se ta zakon krši, je komite državljanov še vedno vezan nanj, kakor začasna država. Če ni, potem je ta komite nič več kot banda kriminalcev. To nikakor ne zanika vrednost in nujnost revolucije v skrajnih primerih. Ko država propade ali izgubi moč, ali ko država ali neka skupina v državi poljubno krši pravice posameznikov ali drugih skupin, in ko vse ostale možnosti pomoči izginejo, potem revolucija postane nujnost in dolžnost. Z revolucijo mislim oboroženo vstajo, katere cilj je narediti konec tiraniji, zatiranju in izkoriščanju. Toda da bi ta revolucija imela pomen, mora biti navdihnjena in vodena s principi liberalizma. Takšna je bila ameriška revolucija. A teror v Franciji je bilo razgrajanje kriminalcev. Dočim teror v Nemčiji je bil organiziran izgred kriminalcev. Obstajajo velike razlike. Preganjani – črnci, Židje, brezpravni – so običajne igrače tiranov, ki jih hitro nadvladajo in jih za svojo stvar prepričajo s sentimentalnim izkoriščanjem njihovega javnega brezčastja. In take osebe, razumljivo gnane v histerijo in obup potom nevzdržnega tretiranja, nikoli ne nehajo misliti, da bi ti tirani želeli isto gonjo prenesti tudi na druge skupine pod drugimi imeni. Da bi bila koristna, mora revolucija biti več kot prevrat. Revolucionarji, pred vsemi ostalimi, naj bi razumeli liberalizem in strpnost. Preganjalci in izkoriščevalci se skrivajo za imeni, ustanovami in običaji, mnogokrat nesmiselnimi in preživelimi, in so deležni prilizovanja nemislečih. Najodličnejši v rodu so izdani, najfinejši principi oblateni in sperveritrani v zavržene pasti za bebce. Liberalizem ne more biti nadomestek za svobodnjake, in če njegovi zakoniki niso izoblíčeni s krvjo, bo izgubil moč, kakor se je zgodilo, in postal prenaseljen, kakor to že je. Plutokrati, demagogi in šarlatani se redijo v truplu sistema, ki je bil sijajno ustvarjen, da naredi ljudi svobodne. Pozitivisti pa kakor šakali naskakujejo aromatično okolico, čakajoč da si prilastijo truplo, ko bo gniloba za one že neznosna. Liberalizem mora biti navdahnjen z novim življenjem z vsako novo generacijo. Biti mora rekonstituiran, restavriran in reafirmiran, da bi mrhovinarji v času zatišja ne mogli bliže. Dokler je človek privatna oseba, nima nobena skupina ali država nobene pravice do

najmanjšega momenta njegovega časa niti do najmanjšega delčka njegovega življenja. Tako zaprte trgovine, kakor nujen vojaški vpoklic, so odkrite kršitve tega pravila. Vsekakor ima človek pravico pridružiti se delavskemu sindikatu, da protestira sam ali v masi, da bi dosegel svoje zahteve. Toda ne sme biti v to prisiljen. Noben cilj ni tako važen, da bi upravičil takšno kršenje osebne svobode. Podobno je z vojaškim vpoklicom. T o je najbolj odkrito zlobna kršitev svobode. Posameznik se lahko sicer prostovoljno vpiše v vojaško službo, in pod določenimi pogoji je to tudi njegova dolžnost. Vendar nima nobena vlada ali država pravice, da prisili posameznika boriti se za njeno preživetje. Nobena država in noben cilj nima tolikšne važnosti. Ne morem prisiliti soseda, da se bije zame; zakaj bi združenje mojih sosedov prisiljevalo mene, da se bojujem za njih? Uporaba sile nikoli ni upravičena, razen v samoobrambi ali v obrambi naših principov, in v tem primeru ne smemo siliti druge v naš boj. Vzdrževanje svetovnega reda je prava funkcija svetovne države, ki naj bi vzdrževala primerno oboroženo policijo v ta namen. Narodi so tako odgovorni kakor posamezniki, pravzaprav dosti bolj. To je minimalna zahteva civilizacije, da morajo striktno polagati račune za svoja dejanja. Če tega minimalnega zagotovila varnosti ni, potem častni narodi zavisijo samo od prostovoljnega vpisa svojih državljanov. Država, ki je v toliki meri odvisna od prizadevnosti in zvestobe svojih državljanov, verjetno najbolj neguje njihove svoboščine. Prvo pravilo svetovne države mora biti, da noben narod ne sme prisilno vpoklicati nekega posameznika. Vzdrževanje nacionalnega in svetovnega reda mora biti odvisno od prostovoljno najetih oseb, ki so za to primerno tudi plačane, kakor mora biti tudi v primeru vsake druge policije. Sistem, v katerem je človek grobo odtrgan od svojega doma, družine, in dela za ničevo plačilo ter je izpostavljen žaljenju in ukazom semi-fašistične vojske, je nevzdržen in barbarski. Take države se ne sme prenašati v svetu, ki je posvečen liberalizmu in demokraciji; liberalci je sploh ne smejo tolerirati. Razvoj modernega vojskovanja predvideva nujnost velike armade. Svetovna država je edini odgovor atomski bombi. Sicer lahko nacije tako ali tako pustijo svojim pripadnikom, da živijo preostala leta v miru in svobodi. In nadaljnih deset let ne bo štelo kaj prida več. Naslednja, najbolj potuhnjena od vseh totalitarističnih tehnik, je splošno vojaško urjenje. Predvsem je to, kakor tudi vpoklic, očitno kršenje osebnih svoboščin. Nadalje to izpostavlja mladino v njeni najobčutljivejši in fanatični dobi državni indoktrinaciji. Program urjenja mladine je tipičen za vsako fašistično in komunistično državo. Tako dolgo, dokler vojaščina ostaja nujno zlo, jo je treba vzdrževati na način prostovoljnega vpisovanja. Če so motivacije zadovoljive, bo vpisovanje vsled temu tudi zadostno. Vendar se izogibajmo tudi senci prisile, če ne, nas bo slejkoprej stvar strla.

III. MEČ IN KAČA

Od vseh tujih in grozovitih sil, med katerimi se nevede gibljemo, je seks najmočnejši. Spočeti v orgazmu življenja, se rojevamo v agoniji in ekstazi iz središča stvarstva. Vedno znova se vračamo k temu izviru, izgubljeni v plamenih bivanja, za trenutek združeni z večno silo, prihajajoči nazaj prerojeni in osveženi, kot po nekem čudežnem zakramentu. In na koncu se naše življenje izteče v orgazem smrti. Seks, smatran kot ljubezen, se nahaja v srcu vsakega misterija, v središču vsake skrivnosti. To je ta sijajna in delikatna kača, ki se ovija okrog križa ter je skljućena v srži mistične rože. Skrivnost in sram krščanstva nam postaneta očitni, ko spoznamo, da je sveti duh ženski, Zofija. To je pravi in naravni red, oče, mati, sin. Samo božje ime, Jod-He-Vau-He, oče, mati, sin, hči, če ga pravilno izgovorimo, potrjuje slavo biološkega reda. Kako bi življenje lahko izšlo samo iz moške kreacije? Kateri mirakelj bi lahko bil pomembnejši od spolne združitve, spočetja in zanositve? V pokvarjenem in demoničnem Jehovi duhovščina oskrunja naravo, da bi omogočila obstoj tiranskega in praznovernega patriarhata. Ženska je bila žaljena in soočena z izzivanjem brezmadežnega spočetja. Tako, potom tega mešetarjenja z misterijem, je bil ta hipnotični polog temelj moči cerkve, in to je izvor tolikšnega preobilja

psihoz modernega sveta. Obstajalo je prepričanje, da je cerkev prvak napredka in svobode. Ne more obstajati večja zmota kot je to. Organizirano krščanstvo je bilo vedno zaveznik tiranije, nazadnjaštva in preganjanja. Nobena organizirana dogma ne more prispevati k napredku, razen morda slučajno. Edin prispevek cerkve je bil ta, da je nehote povzročila upor proti njenemu fanatizmu. Drugače ne bi moglo biti z organizacijo, ki temelji na dvojni zmoti - seksualnem grehu in nepogrešljivosti moškega. Nobena religija ne more upati v korist človeštvu, če zgolj pridiga o ljubezni in obenem ponareja njene korenine. Kdorkoli hoče doumeti in biti dorasel človeškim odnosom, mora razumeti tako pomembnost kot tudi prenaglaševanje spolnosti v vlogi človeka. Oboževanje spolnosti in seksualni simbolizem sta temelj vseh svetovnih religij. Seks je bil vir moči organizirane krščanske cerkve. Seks in seksualne neuroze so bistveni faktorji obnašanja modernega človeka. Ta tri dejstva dajejo seksu mesto prve važnosti v liberalnem preizkusu družbe. Naše seksualne navade pretežno karakterizira potvarjanje. Večina ljudi danes je bila zapletena, bilokdaj, v, kot se temu reče, nezakonito razmerje, kar je ne preveč bahava etiketa ugodne preteklosti. Vendar se pretvarjamo, da tega nismo počeli, ne verjamemo v to, nikoli tega ne bi storili, in vneto grajamo kriminalne tipe, ki so taki, ker to počnejo. Policaji zapirajo in obsojajo krivce za ukvarjanje s stvarmi, ki jih sami počnejo ob vsaki priložnosti. Družba, v premoru med svojim prešuštvom in nečistovanjem, ploska obsodbi. Radostno (upam) privoščenje naravnega gona je definirano kot zločin. Mladina, ki se zabava, ali vsaj poskuša zabavati, je obremenjena z občutkom krivde in sramu. Uvrščena je med običajne kriminalce, roparje in morilce. Zakaj? Odgovor je sramoten. Ker je bil nekoč, v srednjem veku, v pogojih umazanije in bede, pokvarjenosti in nevednosti, predsodkov in praznoverja, seksualni tabu glavni instrument moči. Bil je orodje moči fašistoidne, ubijalske, sadistične skupine banditov, imenovane Krščanska Cerkev. Zato se danes mladi zaljubljeni ljudje uvrščajo med kriminalce, razširjevalce spolnih bolezni in povzročitelje abortusov. Praznoverje, ki omogoča to sramoto, ne prevladuje več. Toda sramotno orodje njegove moči, ta grozota, ki imenuje človeško telo za sramotno, ljubezen za obsceno, in ki obsoja žensko za povzročiteljico izvirnega greha in jo spravlja v sramoto z izklicevanjem brezmadežnega spočetja, ta umazana stvar še vedno vodi naše misli in oblikuje naše zakone. Največjega značaja je to, da duhovni in fizični dediči te cerkve, tako katoliške kot protestantske, vneto in učinkovito nasprotujejo kontroli rojstev, informiranju o spolnih boleznih, ločitvenim zakonom, skratka, čemurkoli, kar bi predstavljalo omejitev te nevednosti in barbarstva, ki je njihova glavna moč. To obscenost ne more ublažiti niti dejstvo, da so prevaranti iskreni. Preprečevati razširjanje kontracepcijskih tehnik in informiranje oseb, ki si ne želijo ali nočejo privoščiti družine, ter javnega poduka o spolnosti in seksualni higieni; in s tem povzročati splav, sifilis in ostale mizernosti, vse v imenu neizrekljivega predsodka, nadnaravnega tabuja; to je milost cerkve. In podpiranje za vsako ceno vsakega vladarja, tirana in fašističnega diktatorja, ki vzdržuje status quo nasproti ljudski vladi, to je njeno usmiljenje. Preprečevanje z vsako možno zvijačo svobodno razpravo ali obelodanjanje spolnosti in religije v umetnosti, literaturi in šolstvu, to je njena pravičnost. Če takšne skupine zadržujejo to norost samo med

svojimi verniki, je to njihova pravica. Človek ima pravico do katerekoli osebne bedastoče, pa naj se zdi še tako strašna. Vendar to ni njihov namen. Oni hočejo vsiliti ta nesmisel vsakomur, na vse načine legalne, moralne in ekonomske dominacije in zastraševanja. Država lahko presoja uspeh tega programa skozi tisk, radio, kinematografijo in zakon. Cenzor tako izkoristi svojo moralno zmago, da vsili politično in socialno cenzorstvo na vsa področja.

Fanatiki in demagogi prizovejo božansko pravico religije in morale, da bi zadobili premoč in oblast. Vendar niti svoboda religije ali tiska se ne more uporabljati za patent zatiranja svobode na teh in ostalih področjih. Poleg svobode religije moramo imeti tudi svobodo od religije. Koncept, da je spolnost v literaturi, umetnosti in življenju podvržena kriminalnemu zakonu, temelji na praznovernem religiozno-seksualnem tabuju. Cenzorska moč cerkve, države in rumenega tiska temelji zgolj na tem prepričanju: da ima tabu posebne religije pravico do legalne sankcije. In ta sankcija, ko je enkrat zagotovljena, se nato subtilno razširi na vsa posvečena socialna in politična prepričanja in dogme te religije. Tako religija, vedno spoštovana in nazadnjaška, oblikuje alianso s fašističnimi in kapitalističnimi klikami, ki so s tem posvečeni temu, da preganjajo liberalizem v vseh njegovih oblikah. Ta nezvesta aliansa ima tako vso svobodo da izvede kakršenkoli izgred podtikanja in cenzorstva, v imenu svobode religije in tiska. Ko tako majhna klika obvladuje devetdeset procentov tiska, radia in filmske industrije, lahko zlahka definiramo tip svobode, ki temu sledi. Praznoverje, tabu, reakcija in fašizem na čudovit način hranijo drug drugega. In z dozdevnim dejstvom, da ena vrsta totalitarizma izpodbija drugo vrsto, si ne moremo nič pomagati. Moderni človek mora spoznati naravo in izvor svojih seksualnih tabujev in jih uničiti v korenu. Samo tako lahko doseže zdravje v spolnosti in s tem zdravje v celotnem življenju. V tej družbi so zgodnje poroke mnogokrat preprečene zaradi ekonomskih vzrokov. Mimo vsega tega, predzakonski seksualni odnosi so naravni in večinoma zaželjeni. Tehnike kontracepcije, ki je na razpolago vsaki inteligentni mladi osebi v drogeriji ali pri zdravniku, zmanjšujejo problem spolnih bolezni in prezgodnjega spočetja. Izdelava seksualne tehnike, možnost naznačitve partnerjeve kvalifikacije, dopuščanje mladini da eksperimentira in podpiranje njenega gona po učenju, vse to garantira daleč dolgotrajnejši in stabilnejši zakon, kakor pa takšen, ki se začne v neznanju in pretiranem moralizmu. V samem zakonu se partnerja zavežeta s socialno pogodbo in imovina, ki jo oba skupaj spravita, pripada obema enako. Kjer si dva skupno zaupata svojo ljubezen, tam noben nepoklicani nima pravice do vmešavanja, ob čemer imata oba pravico boriti se pred vmešavanjem s silo, če je potrebno. Vendar nima nobeden od njiju, bodisi v sklenjenem zakonu ali izven njega, nobene pravice ali polnomočja do ljubezni ali afekcije, telesa ali spolnega življenja drugega in to ne glede na želje ene strani. Ko so vključeni otroci in se partnerja želita ločiti, se vedno soočita z resnimi problemi. Porušen dom je za otroka težak udarec. Dom brez ljubezni in poln grenkobe je še slabši. Nobena država ne more otroku zagotoviti starševske ljubezni. Toda lahko zagotovi otroku fizično blagostanje in varnost ter ga tako obvaruje pred mnogimi frustracijami v otroštvu in med odraščanjem, ki ga kasneje naredijo za labilnega in neprilagodljivega. Zakone proti vzajemno sporazumni seksualni ekspresiji je treba ukiniti, skupaj z zakoni, ki prepovedujejo nudizem in kontrolo rojstev ter antipornografskimi zakoni. Neizpodbitno in pozitivno moramo zanikati, da je ljubezen kriminal in da je telo nekaj nespodobnega. Afirmirati moramo lepoto, čast, humor in veselost seksa. Vsekakor obstajajo obscene stvari v svetlobi in temi, stvari, ki zaslužijo uničenje. In med temi stvarmi je izkoriščanje žensk za bedno plačilo, nato sramotno poniževanje manjšin s strani majhnih odvratnih parazitov, ki sebe imenujejo za pripadnike višje rase, nadalje odkrito in zlonamerno provociranje vojne. Toda nikjer med temi stvarmi ne more biti ljubezen med moškim in žensko, ali dečkom in deklico. Obstajajo grehi, toda ljubezen ni med njimi. A je bila med vsemi stvarmi, ki so se imenovale grešne, ljubezen najbolj kaznovana in preganjana. Med vsemi znanimi stvarmi je pomlad ljubezni najbliže paradižu. In kakor vse mine, tudi ljubezen mine, vse prehitro. Ta najizvrstnejša in najnežnejša od vseh človeških emocij, zakaj ne bi bila svobodna, za njen

bežen trenutek večnosti? Zakaj bi se kupovala in prodajala, uklenjala in preganjala, dokler niso ljubimci, ujeti v vrtinec ekonomije in zakona, preganjani kot kriminalci. Čemu to služi in kdo ima korist od te krutosti? Samo duhovščina in advokati. Borimo se za striktno etiko, ko gre za pravice in srečo naših soljudi. Imenujmo resnične grehe s pravimi imeni in jih v skladu s tem odpravimo. Vendar naj bodo naši ljubimci svobodni. Če hočemo doseči zdravo civilizacijo, moramo ustanoviti izobraževalni program v vodenju ljubezni, kontroliranju rojstev in preprečevanju bolezni, da bi omejili frustracije, aborcije in sifilis.
Predvsem pa moramo izkoreniniti zloben in barbarski koncept sramotnosti in nedostojnosti v seksu ter izpostaviti veščine in motive za njihovo sprevajanje. Srečni so starši, ki so, kot rezultat spolnega preizkušanja, dobro poročeni; ki se vzajemno radujejo strasti drugega, telesno, v goloti drugega, ki se ne bojijo izpostavljanja svojih teles in teles svojih otrok; ki se ne sramujejo in ne zatirajo veselja svojih otrok v seksualnih igrah. In srečni so otroci takih staršev.
Še beseda za "propadlo" žensko. Jezus, ki je bil bog, je rekel: "Pojdi in ne greši več!" Jaz pa, ki sem človek, ti pravim, tebi, ki si dala, z izvrstnim veseljem in užitkom, brez misli na dobiček ali povračilo, ki si dala svoje telo zaradi potrebe po telesu moškega in njegove potrebe, ki si dala svojo ljubezen svobodno v prid njegovemu duhu: "Bodi blagoslovljena v imenu človeka in če te katerikoli bog zaradi tega zavrže, bom jaz zavrgel tega boga." Naši pradavni predniki, ki so bili preprosti in brez izvirnega greha, so videli Boga v aktu ljubezni. In v tem so videli velik misterij, zakrament, ki razkriva lepoto in razkošje sile, ki je ustvarila človeka in zvezde. In tako so oni častili. Ubogi nevedni stari pogani – kako smo mi napredovali. Mi vidimo pokvarjeno šalo. In od te grozne in nelagodne šale nas lahko samo ženska sama odreši. Ona, ki je bila njen sramotni vzvod, tarča zlobe in poroga, tarča moške manjvrednosti in krivde, samo ona nas lahko reši našega križanja in kastracije. Samo ženska, sama od sebe, se lahko upre bedasti frustraciji ideala propagandistov, in vstane, sama močan, svoboden in sijajen individuum,

da zavzame svoje mesto pod soncem kot oseba, družabnica, partner, sposoben za, in zahtevajoč nič manj kot, pravega moža.
Naredimo konec omejevanju in pretvarjanju.
Odkrijmo kaj smo in bodimo to, kar smo,

častno in brez sramu. Zajec je hiter, da uravnoveša svoj strah, in panter ima moč, da zadovolji svojo lakoto. Obstaja prostor za oba – zajec bo verjetno izbral svet zajcev, a ta bo postal zelo dolgočasen in kmalu prenaseljen in brez hrane. Vse stvari so dobre – jeza, strah, sla, lenoba, če so uravnovešene z močjo in inteligenco. Medtem ko lažemo o stvareh, ki jih imenujemo slabost in grehi, medtem ko govorimo kaj je zlo in zmota, in hočemo zanikati obstoj tega v nas samih, te stvari rastejo izkrivljeno v temi. Razkrijmo to, dopustimo, da obstaja, soočimo se s tem in upoštevajmo to, in nas bo sram, da smo pustili, da se to izkrivlja in zanemarja. Tako bo naša bojazen izostrila našo spretnost proti težavam, jeza in moč se lahko pretopita v meč proti tiranom v nas samih in zunaj nas, in sla se lahko izuri, da postane čvrsta in prefinjena pomočnica v ljubezni in umetnosti. Ni potrebe, da karkoli zanikamo. Samo poznati" moramo sami sebe. Nato bomo naravno iskali, to kar

obstoj, in odpravljali to kar mu nasprotuje. A to lahko dovršimo samo z izkušnjo. Naša pomembnost ni v tem, koliko smo podobni drugim, niti v tem, kako se razlikujemo od njih. Temveč je v naši zmožnosti, da smo to kar smo, kar je lahko celoten smoter našega življenja, namreč, da odkrijemo sebe, naš smoter. A to ne more biti neka nenadna iluminacija. To je neprestan proces, ki traja tako dolgo, dokler smo v resnici živi. Ta proces ne more potekati nemoteno, če smo nesvobodni, da bi šli skozi vsako izkušnjo in nezmožni udeležbe v celotnem bivanju. Potem ni pomembno vprašanje "je to prav" ali "je to dobro", temveč prej "kako to čutimo" in "kaj to pomeni". Konec koncev so to edina vprašanja, ki nas lahko pripeljejo do neke vrste resnice. A jih ne moremo zastavljati v odsotnosti svobode. Bili so časi, ko so se ta vprašanja šepetala v senci grmad. Ta krščanski način spreobrnitve danes sicer ni več v veljavi, toda volja in zloba obstajata in bosta ostala, dokler ne bo moč praznovernega tabuja dokončno zlomljena. Medtem religiozna dogma nadaljuje z ohrabrevanjem seksualnih ljubosumij psihotičnih staršev do njihovih otrok in psihotičnih zakoncev do njihovih partnerjev. K temu pripomoreta tudi ekonomska kriza in pa hlepenje, da bi kriminal in vojna v vedno navirajočih valovih sprala svet. Potrebno je samo pogledati v srednji vek, ko so v treh zaporednih generacijah Ples sv.Vitusa, epilepsija in sifilis — te tri smrtonosne grozote krščanskega greha in sramu — počistile zahodni svet. Te strahote, kakor tudi pokvarjena in bedasta politika zahodnih kraljestev, so proizvedle liberalne revolucije osemnajstega stoletja. Vendar korenina, seksualni tabu, na nesrečo, ni bila uničena, in je spet oživela oblast religije nad novim meščanstvom. Histerično sovraštvo do židov, črncev in arabcev, (ki simbolizirajo prepovedano seksualno svobodo) ter sla po krvavih in ognjenih kopelih vojne, so klavnice seksualnih frustracij, nočne more duš v peklu grešnih želja. Kakor blazne rokujejo s svojim orodjem uničenja, da bi pokončale svet in umrle v holokavstu. Samo v neoviranem izvajanju seksualne funkcije, z generacijami, ki so od malega izvežbane v kontracepciji in tehniki ljubezni, je mogoče doseči zrele družbene odnose. V tej otročji neumnosti spolne posesivnosti vsak moški in vsaka ženska sovraži in se boji vsakega drugega moškega in ženske, kot možnega skrunitelja in vsiljivca v njihovo seksualno življenje. Zakonski odnos se sprevrže v grozno šalo potom vedno prisotnih demonov ljubosumja in bojazni. Nenavadno je, da je možno celoten problem rešiti z aplikacijo dveh starih aksiomov: "Ljubite drug drugega," in "drugim delajte to, kar bi želeli, da vam oni delajo." Prenos teh maksim v sfero spolnosti je enostaven in ugoden, in če se trdno ustanovijo, se lahko prenesejo tudi na druge sfere. Seksualna revolucija ne more proizvesti kakršnegakoli takojšnjega paradiža, niti ne more biti dovršena brez solz. Pot rodu do njegove zrelosti je dolga in boleča, in mi, otroci in divjaki vsi skupaj, si ne moremo zamisliti njenega cilja. Lahko se jo pospeši z individualnim naporom, a tak trud je v glavnem nehvaležen; plačila, če sploh so, so intimnejše vrste. Če smo zmožni doseči v privatnem življenju zrelost in blaginjo, ki je posledica celovitega in zadovoljivega spolnega izražanja, je to dovolj. Možno je, da so drugi smotri važnejši v visoki starosti, a ne vem za kakšno starost bi v tem primeru lahko šlo. Vsekakor se ne zdi mogoče častno ostareti, če ne poznamo vsaj delčka častne mladosti.

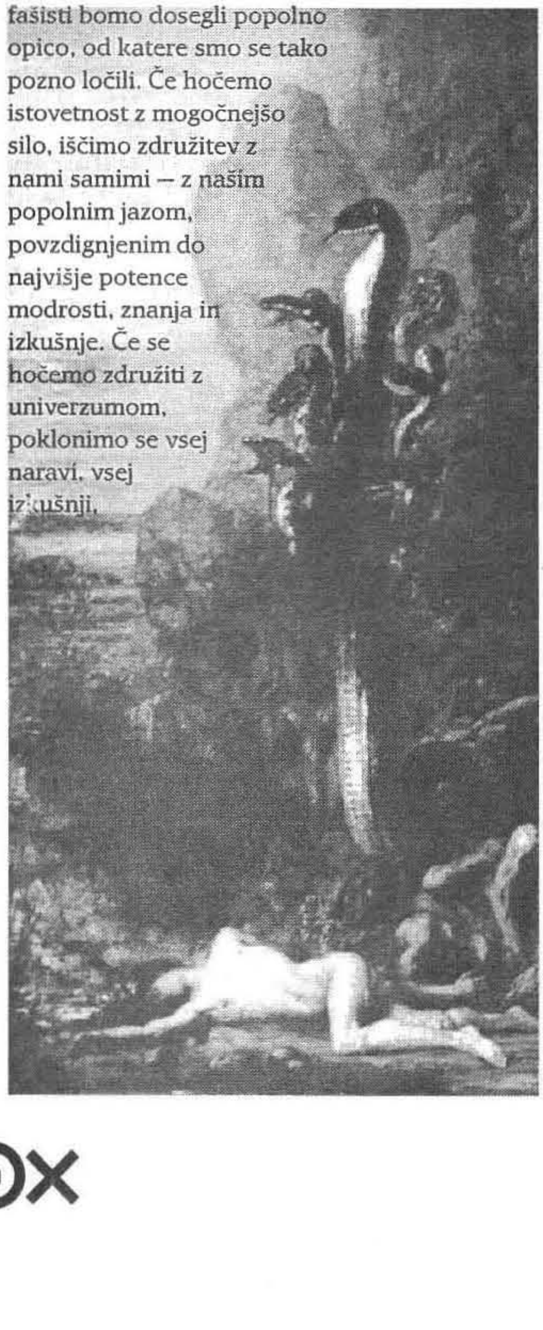
IV. MEČ IN DUH

Nimamo evidence o tem, da je človek ustvarjen in programiran za božjega namestnika na zemlji. Nimamo vzroka, da bi verjeli, da je po naravi dober in prijazen in hraber in moder, ali da je to kdajkoli bil. Nasprotno, ogromno pokazateljev obstaja za dejstvo, da je zver, ki je pomotoma zašla v pragozd, kjer slepo in brezciljno tava v mentalnem svetu, kjer vsekakor ni doma. Očitno je po naravi krut, strahopeten, muhast, požrešen in nezaupljiv, in drži prevlado nad strašnimi notranjimi sovražniki in drugimi roparji potom vrline svoje divjosti, zvitosti in nepremagljive volje. V tem je njegova lepota in značaj: da je iz slepih primitivnih nagonov za preživetje in spolnosti skoval razum in znanost, ter spletel delikatni

sijaj umetnosti in ljubezni. Če ne obstaja kak drug smoter in drug pomen, si je človek sam ob priliki ustvaril smoter in pomen in se postavil, kot kreator bogov, v vrt, ki ga je sam zaplodil s svojo kreativno močjo. Mi razmišljamo v svojih lastnih pojmih, ki so relativni naspram zunanjega sveta. Ta svet se nam ne kaže drugače, kot le razširitev svoje lastne percepcije. Pa če tudi razlikujemo notranje od zunanjega, smo vendar del, in ne ločeni od, celotnega procesa narave. Mi smo nastali iz super-nove potom sonca, narejeni iz zraka in kamenja, in morja, ter prvotnega ognja življenja. Obstajajo vezi v naši zavesti, ki sežejo nazaj do prvih prednikov, in se širijo do vseh drugih ljudi, in do vsega drugega kar živi, s čimer delimo vsakdanje stvarstvo in običajno usodo. Obstaja celovitost, ki so jo Grki imenovali Pan, vse-pogoltni, vse-oplajajoči, življenje in smrt, dobro in zlo, bol in užitek, enost, dvojnost, mnogoterost, vse onstran vsega, duša noči in zvezd. Če v svoji neumnosti in strahu pripisujemo večjo moralno vrlino streli, zvezdi, ki sije, tigru, ki ubija, potem se tudi ne bomo obotavljali pripisati jo ženski, ki daje in moškemu, ki jemlje, in definirati Boga ter ustanoviti religijo. Tako smo živi univerzum ponižali v brkato igrivo figuro, ki se ponaša z nesmrtnostjo in sovraštvom do naših sovražnikov. Ali pa se, s temi naravnimi ljubimci, ki dobijo prehlad ali otročičke, in ki se sporazumevajo z vsem v parku ponoči, v strahu umaknemo v razkošne sedežne kopeli Krščanske Znanosti ali Enosti, ali pa fanatično objemamo vzrok; vse na poti v od-strahu-zledeno katalepsijo srednjega veka. Vsa narava prisostvuje večnemu zakramentu življenja in smrti, plime in oseke, stvarjenja, uničenja in preporoda. To so harmonije večnosti, ki se vedno spreminjajo in nikoli ne menjajo. Otročji jok odmeva v eksploziji super-nove. Ljudje, sonca in letni časi minejo in se spet povrnejo. Izliv semena je eno z meglico zvezd, ki jo ljudje imenujejo Mlečna Cesta. Um, ki dojema te nesmrtne procese v ljubezni in čaščenju, je nesmrtni um, ki se vzpenja iznad časa in smrti. Mi smo vrstniki Ajshila in Sofokla in Shakespearea, iste krvi z Mojzesom in Lao-Tzejem in Newtonom. Telo se spreminja in propade, čas pohrusta vse oblike želje, vse bežne stvari. Vendar so oblike poželjenja, čeprav bežne, samo vozilo človekove avanture; on ne more prispeti, da zanika te divje konje, temveč jih mora ojačati, z vajo in uzdo ljubezni in kreativne volje, dokler se jim ne razvijejo krila. Seks in lakota sta surovini umetnosti. Iz svoje strasti in besa in obupa umetnik preoblikuje oblike groze in občudovanja v večno lepoto. Tako se lahko vsaka želja in vsaka zahteva preoblikuje z ljubeznijo in predanostjo v koristno aspiracijo. Vse poti so prave, če imamo ljubezen in voljo za vodiča, in milina ter blagostanje življenja sta vsem dostopna, tako svetniku kakor grešniku, kdor želi. Glas vetra, melanholija glasbe, grom strele, kličejo človeku naj si upa; naj se spozna. Sončni sij in morje in zvezde, in razkošje gole ženske, so priče zaveze, ki je večna. Mi poznamo te stvari, poznamo z edino sigurnostjo, ki nam je bila kdajkoli dana. To je tisto čudovito in žalostno vedenje iz otroštva in prve mladosti, ki ga svet zanika in nujnost preprečuje. To je vedenje pesnikov, umetnikov in pevcev, ki jih ljudje občudujejo in izneverjajo; in mistikov, ki jih ima svet za nore. In človek, samokastriran in samozafrustriran, beži skozi koridorje nočnih mor, preganjan od monstruoznih mašin, premagan od satanskih moči, zasledovan od domnevnih krivic in grozot, ki so plod njegove lastne domišljije. Beži v nesmiselnost, utaplja svoj duh v pretvarjanje, časti bronaste bogove moči in kositerne bogove uspeha. Nato, osramočen zaradi svojih izumetničenosti in frustriran zaradi samozanikanja, begavo projicira svojo grozo na namišljene sovražnike in išče sprostitve v grešnih kozlih in zgrešenih projektih, ter se udinja antropoidnim bogovom, očrnjenim in pretresenim podobam njegovega duha, z žrtvovanjem krvi. Nič ni po svoji naravi zlo, in nič dobro. Zlo je le izgred, dobro pa uravnovešanje. Vse stvari se lahko zlorabi in z vsem si lahko pomagamo. Ravnotežje ni v zanikanju, niti izgred v zadovoljevanju. Ravnovesje se lahko doseže zgolj s preseganjem. V človekovi naravi so tako silovite moči, da se jih lahko uravnoveša samo s skrajno samoekspresijo. Postaviti meje in pregrade tej naravi, pomeni graditi zid iz plasterja okrog sonca, ali rezati orlu krila, ali hraniti leva s korenjem, da bi shiral ali postal pošasten, nikakor ne da bi postal ponosen in plemenitejši. Temeljni smoter religije je doseči istovetnost z močjo, za katero se verjame, da je veličastnejša od nas, in katere vsemogočnost in nesmrtnost si lahko delimo. Potem ko smo

dosegli neko stopnjo te identitete, čutimo, da smo kos problemom in zmožni ciljev, ki bi nas sicer porazili. Zanašanje na religijo, kot tudi zanašanje na imovino, je odsotnost samozaupanja. Mi sami ustvarjamo te bogove moči in iz nas samih črpamo to moč, in ta jaz je mogočnejši od vsakega boga, ki ga ustvari.

Potemtakem je poznavanje sebe najvišja oblika modrosti, in zaupanje vase najvišja oblika vere. Znanost, ki hoče vedeti, in umetnost, ki hoče interpretirati, sta dve obliki ljubezni, ki je edina pot caščenja; in da so ti dve veličastni ekspresiji sužnji religije, politike, nacionalizma in vojne, je najbolj bedasto bogokletje, ki se je zabičevalo človeškemu rodu. Nahajamo se sredi strahotne bitke med silami, ki se potegujejo za oblast nad razumom in duhom človeka, in to ni, na srečo, boj med dobrim in zlim, med svobodo in tiranijo, temveč spopad dogme z dogmo, autoritete z autoriteto. Glavni potegovalci so fašizem in komunizem. Obe doktrini sta tuji in sovražni idealu svobode. Vsaka pravi, da moramo izbrati med enim in drugim, in obe sta v resnici istovetni ena z drugo. Vsaka zahteva popolno sužnost individualnosti, zanikanje intelekta in podvrženje volje. Autoritarijanci imajo prav, popolnoma prav, tako prav, da je vsaka skrajnost zmote, pritiska in tiranstva upravičena za doseg božanskega cilja. In za njihovo dobrohotnostjo, njihovo nepogrešljivostjo, se nahaja vedno prisoten zapor in koncentracijsko taborišče; sramotilni steber, grmada in inkvizicija najbolj obžalovanja vredne starodavne religije. Vsi ti sistemi so stari, stari kot zgodovina, stari kot sužnost in ubijanje in človeška beda ter obup. Svoboda in demokracija sta edini novosti pod soncem, in predstavljata žalitev tako za sužnja kot za gospodarja. "Pridite k meni", se glasi stara pesem vlačuge, "pridite k meni vi s skrbmi in verigami obteženi, predajte to neznosno breme svobode in napolnila vam bom usta s čudeži in bojo vaši želodci polni hrane. Pridite z menoj in bom zmedla vaše sovražnike ter vam pokazala raj. Poglejte, niti imena vam ni treba zamenjati, samo ohranite črke in zanikajte duha, kajti črka daje življenje." Ona zdaj žanje narode, ta stara kurba, za zmenek v mestu z imenom Armageddon. Dogajal se bo lov na svobodne ljudi v imenu svobode, in zapiranja in pogromi v imenu demokracije, in umori ter sužnost v imenu bratstva, vse zavoljo premoči nad umi in telesi ljudi. Vendar obstaja izbira. Obstaja izbira svobode, ki nima nobenega drugega imena niti smotra. Človek, osvobojen svojih demonov, brez potrebe po dogmi ali uveljavitvi prepričanja, lahko sam po sebi in od sebe, potom neomajanega izkustva, uveljavi, si pribori in doseže pomembnost. To je vera liberalca, vera vase in vera v človeka. Ne obstaja druga pot do polne možatosti. To je dolga pot, in mukotrpna, polna preizkušenj in zmot, napak in srčnih zlomov ter obupa. Vendar je to pot, ki jo vodi znanost in navdihuje umetnost, in pelje k zvezdam. To je naša izbira. Lahko verjamemo vase, v tovariše, verjamemo v svobodo in bratstvo, lahko začnemo, da bi tu in zdaj dosegli paradiž, ki je toliko časa pripadal onostranstvu. Z dogmatiki, pozitivisti, autoritaristi in vsemi fašisti bomo dosegli popolno opico, od katere smo se tako pozno ločili. Če hočemo istovetnost z mogočnejšo silo, iščimo združitev z nami samimi – z našim popolnim jazom, povzdignjenim do najvišje potence modrosti, znanja in izkušnje. Če se hočemo združiti z univerzumom, poklonimo se vsej naravi, vsej izkušnji.

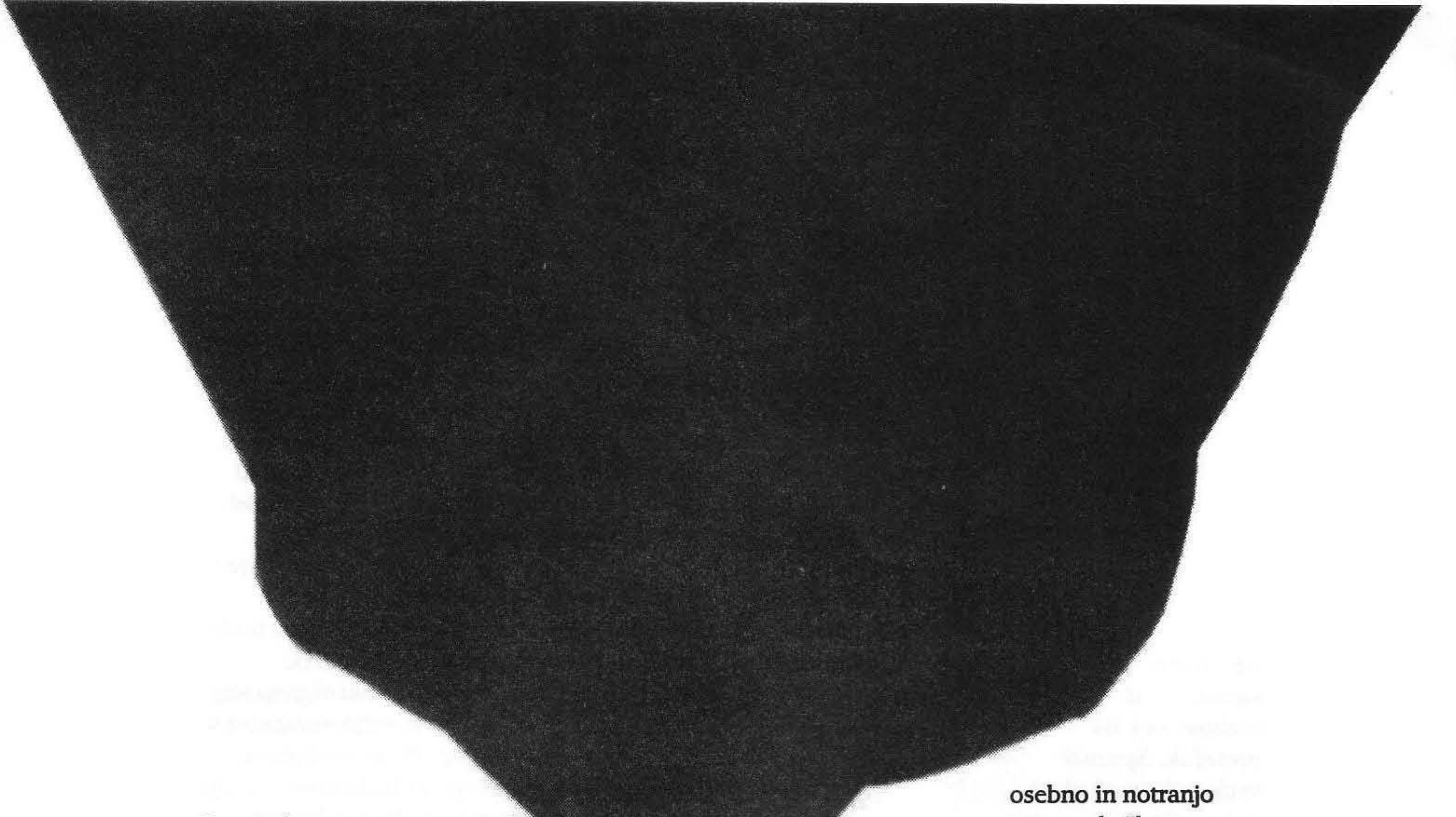

vsej resnici, čudežu in terorju, sijaju in žalosti in bolečini spoštljivega vesolja samega. Kajti tu zunaj se nahaja podvig, ki je prvi in zadnji, poslednja avantura vsakega posameznika do samega sebe. Spustiti se mora dol kakor Mojzes v svoj neznani jaz, ven v novo dimenzijo, kakor Orfej in Arthur, in Tammuz in Adonis, z Mitrasom in Jezusom, v labirint temne dežele. Tam bo srečal Mater in slišal končno vprašanje, ki ni nesmiselna uganka, temveč najčudovitejše in najgroznejše od vseh vprašanj: "Kaj je človek?" Potem, povsem blizu srca tajanstvene matere, bo lahko našel Gral, skrajno zavest, totalni spomin, instinkt, ki postane gotovost, razumnost, ki postane resnična. On je ta čudovita pošast, embrionalni bog, ki je plaval v ribi, se izvil iz krokodilje kože, se zibal z opicami, zrl s kačjimi očmi in stresal zemljo s težkimi kopiti tiranozavra. On je ta, ki je trpel na vseh križih, vladal na vseh prestolih, brskal po vseh jarkih. On je ta, čigar obraz zmedeno odsevajo vsa nebesa in vsi pekli, on, otrok zvezd, sin oceana, ta kreatura iz prahu, to čudo in groza, imenovan človek.

V. IGRA MEČA

V prejšnjih poglavjih sem preiskoval liberalizem in liberalne principe ter povlekel neke zaključke. Med njimi so najznačilnejši naslednji: Ne obstaja razumna baza za dogmatizem ali pozitivizem glede na katerokoli temo. Resnica je relativna. Ne obstaja argument za izsiljevanje ali omejevanje privatne sfere posameznika. Vsi ljudje imajo določene temeljne pravice v sferi privatne misli, akcije in samoekspresije. Nobena država niti skupina nima pravice menjati teh pravic. Če dejanja nekih ljudi kršijo pravice drugih, mora država ta dejanja regulirati. Primaren smoter obstoja države je ščitenje pravic posameznika. Principi liberalizma so zadostna baza za neko filozofijo, s katero bi in-

formirali te principe, da bi zadobili več kot le socialen značaj. Ne moremo si zamišljati plinastega boga, ki bi bil odtujen in ločen od človeka, kakor tudi ne nekega trajnega onostranstva. Ni nobenega očitnega razloga za praznoverno motrenje stvari kakršnekoli vrste s strani cerkve, države, zakona, morale ali dogme. A obstaja v človeku veliko vrednega čaščenja, v naravi in človeštvu, kar je božansko. V svetu je lepega zadosti za katerikoli paradiž, sanjski ali fantazijski. Tako, če ne obstaja nadnaravno ugodje v časih stresa in nevarnosti, je tu volja in pogum, ki sta dokazano in očitno vedno služila bolje od vseh bogov. In če v nebesih ni nadnaravne ljubezni, obstaja ljubezen na zemlji, ki jo je dovolj za vse, na razpolago vsem, ki si upajo posedovati vzvišeno umetnost življenja. Lahko porečemo, da so to vseskozi negativne postavke, na katerih ne more stati nobena pozitivna doktrina. A to nikakor ni slučaj. Prerasti moramo potrebo po dogmah, ki nas prisiljujejo v poneumljene in mehanske odnose do življenja, ter začeti živeti po in s stalno živo izkušnjo, interpretirano in opolnomočeno s kreativno mislijo. Nekomu se bo zazdelo, da gre tu za težavno in hazardersko življensko pot. To je res, in je vedno bilo res. Samo življenje zahteva največji pogum. Jezus je bil liberalec, in to eden najnevarnejših, ki je kdajkoli živel. Zanikal je cerkev in pridigal osebno in notranjo naravo nebeškega kraljestva. Zanikal je avtoriteto države in doma, ter pridigal visoko poslanstvo individualne zavesti. Če bi njegova filozofija preživela, bi strmoglavila židovsko religijo in rimsko državo. Da so ga porazili, je bilo najprej potrebno ubiti ga, kakor tudi vse njegove razumevajoče naslednike, in nato spreobrniti njegov nauk v nek drug "delaj-kakor-ti-je-bilo-povedano" pomirjajoči sirup. Prvi cilj je dosegla tedanja država, drugi pa Krščanska Cerkev. Na podoben način so bili preganjani moderni liberalci, in njihove filozofije preobračane, s strani fašistov in komunistov, patriotov in zelotov, po vsem svetu. Najučinkovitejši uničevalci pa so bili njihovi sledniki, ki so poteptali duha in križali duhovne dediče. Najmočnejše in najpremožnejše skupine so na strani reakcije in tiranije, podprte z vsemi možnimi triki propagande, ki lahko vpliva na suženjsko javno mnenje in masovno brezbrižnost. Najagresivnejše in najradikalnejše skupine so na strani revolucije in tiranije. Oba tipa skupin si privzemata ime liberalizma, da bi dosegla svoje nizkotne cilje in napadala prave liberalce, ki so ujeti med ta dva mlinska kamna. Liberalec se bo znašel v opoziciji in prikrajševan s strani cerkve, tiska, zakona in samega javnega mnenja. Imenovali ga bodo fanatik, prevarant, vizionar in norec. Vseskozi in povprek bodo vzkliki "komunizem", "fašizem" in "ateizem", kar so

moderni sinonimi za izdajstvo in herezijo, prihajali iz ust lovcev na čarovnice, fanatikov in rumenih žurnalistov. To so gesla zastraševanja in izsiljevanja. Iskal bo organizacije, v katerih se bo lahko izrazil, pa jih bo našel vse preveč voljne preobračati njegove principe v korist njihovih ciljev. Če živi po svojem prepričanju, bo prišel navzkriž tudi s svojo družino in prijatelji. Vendar ne more sprejeti poraza samo iz preprostega razloga, češ da je boj pretežak. Spoznal bo velikansko moč sil, ki se bojo postavile nasproti njemu, in domala nepremagljive težave v izvršitvi tudi najmanjšega cilja zase. A bo spoznal tudi neprecenljiv dolg šampijonom svobode pred njim, ki so plačali s krvjo to majhno svobodo, ki jo ima. In bo doumel svojo odgovornost do njih, do samega sebe in svojih tovarišev, in kako strahovito je potreben svetu za to malenkost, kar lahko stori. Bitka za svobodo se ne bije samo na velikih frontah. bije se v vsakem domu, v vsaki družbi, v vsaki državi na svetu. Bije se v duhu in srcu vsakega človeka. Kjer obstaja znanstvenik ali umetnik, ki se bori, da bi izrazil svoje sanje, da bi bil resničen do samega sebe; kjer obstajajo brezpravni ljudje, izkoriščani delavci, suženjski sporazum do vojaščine, človek, ki ga zastrašuje sindikat ali napada diktator; tam se bije boj za svobodo. Kjer obstaja otrok, ki ga ustrahujejo, ali ženska sužnja, kjer nevedne in verne izkorišča religija, tam je boj. In kjer sta deček in deklica preganjana in zasledovana, ker se ljubita, tam izvleci meč. Ne manjka projektov. Svoboda je vedno projekt. To ni vzrok za vtikanje v privatne afere drugih ali sprenevedanje in glasno iskanje izgovorov, ali kakšno drugačno delanje norca iz samega sebe v smislu lajanja o "Stvari". Meč je vreden samo tistih, ki jih je volja boriti se, in tistih, ki imajo dober razlog, da se borijo. Plan bitke liberalca je preprost. Pri roki mu je temeljna deklaracija principov, kakršni so orisani tu. Po teh principih lahko uredi svoje življenje in jih vplete v svoje delo. Razišče lahko zakone, skupine in dejavnosti svoje organizacije ali družbe, države in svoje nacije, v luči teh principov. Kjer se ti kršijo, tam ima priložnost za boj. Lahko sodeluje z drugimi posamezniki ali skupinami, ki so vsaj v delnem soglasju z njegovimi principi, in gleda, ne da bi preveč kompromitiral svoje lastne ideje, da bi dosegel vsaj neko dobit. Naučiti se mora biti zbran na omejen smoter. Zelo lahko bo našel en zakon, eno skupino, eno dejavnost, ki odkrito krši človekove pravice in dostojanstvo. Lahko gre v napad z objavo, s peticijo ali agitacijo. Naletel bo tudi na druge, ki mu bodo pomagali zadobiti to svobodo, če jim bo pomagal v njihovih sferah. V vsaki organizaciji je nevarnost. A so časi, ko je večja nevarnost v pomanjkanju organizacije. Mi se soočamo s takimi časi. Dvomljivo je, da bo liberalec za dlje časa preživel ogromno moč skupin, katerih namen je njegovo iztrebljanje. Tekom zadnje vojne je bilo mnogo svobod zatrtih in ni nobenega znamenja njihovega povratka. Ljudje stalno in uspešno agitirajo za obdavčenje dela, za poslovno organiziranost ter regulacijo in nadzor vseh oblik privatnega življenja.

Obstajajo težnje po domala nujni izdelavi neke oblike državnega socializma. V luči zapletenih in uničujočih oblik moderne ekonomije in sociologije, je to morda neizogibno. Toda celo če država mora regulirati finančno in ekonomsko življenje nacije, ona ne sme in ne more zapletati se v privatno življenje posameznika. Če liberalec razume razliko in odnos teh dvehsfer, lahko doseže veliko za družbo in za svobodo. Če ne razume tega, bo postal nedostojen slepar državnega suženjstva. Enako vsesplošen in zlohoten je notranji sovražnik. Mi se puščamo dodobra zasužnjiti potom zavor, strahu, slabotnosti, enako kot se pustimo zasužnjiti navzven od bolj spektakularnih tiranov; in kako smo v zmoti, ko zanemarjamo nezaznavne ali malenkostne stvari. Atom je majhen in elektron nezaznaven. Kritična masa plutonija ni dosti večja. Kolikšna je teža oplojenega jajčeca, iz katere nastane um? Vendar so v tem umu zaobjete planine in poljane in planeti, meglice in svet zvezd. Poezija in filozofija, matematika in glasba uspevajo v tem nežnem celičnem sistemu. A noben um ne more dolgo kontrolirati sile narave, če ni zmožen kontrolirati sebe. Intelekt lahko prizove demone iz atomov in sonc, a

kontrolira jih lahko samo volja. Kako dolgo smo varali velike elementarne sile v brezbrižni aroganci. Ogenj in zemlja, zrak in voda, veliki arhangeli sami so ponižno služili našemu pohlepu, naši zlobi in strahopetnosti. In vendar nismo zmožni obvladovati teh moči niti v nas samih. Maščevanje, ki ga te sile lahko nam podvzamejo, neumnim vajencem brez veščine upravljanja ali modrosti ubogati naravo, bo lahko poduk bodočemu rodu. V nas samih se je skoval meč, ki ga potrebujemo v naših bitkah. Sila, ki bo preobrazila rod, izvira iz naših duš, razuma in src. Na vseh nivojih je le ljubezen tista, ki kaj pomeni, toda ona ne more pomeniti ničesar, če je ne brani volja in pogum. Težka naloga je samo ohraniti svobodo na določeni stopnji. Podaljšati jo, je herojski podvig. Naša svoboda se ne ohranja in ne podaljšuje s pritrjevanjem in govoričenjem. Udobneje je prepustiti obrambo in širjenje svobode v roke tistim, ki so zato izbrani in plačani, vendar je to tudi najnevarneje, kakor vse kar je udobneje, mnogokrat. Ni lahko stalno se boriti ali biti vedno pripravljen na boj, ostati žilav in trd naspram nujnosti, ki nikoli ni daleč. Vendar je prav to potrebno, če hočemo vsaj ohraniti naše svoboščine v stanju, kakršne smo dobili. Sovražniki svobode so neutrudljivi in vse bolj smrtonosni, ker so moč, prestiž, običaj in inertnost javnosti na njihovi strani. Celo tistim, ki jim neupiranje pomeni udobje, sužnost ne pomeni to, in sužnost je pravo ime za organiziranost, navkljub pozitivnosti slednje. Čas za borbo za svobodo je čas, ko je svoboda ogrožena, ne čas, ko je uničena; tedaj je že prepozno. Svoboda je ogrožena zdaj, izničenje svobode ni daleč. Zdaj je čas za boj.

VI. ŽENSKA OPASANA Z MEČEM

Tebi, ženska, lepa in pozabljena odrešiteljica rodu, si drznem nasloviti tole poglavje. To, kar te vznemirja zdaj, ni norost, ni greh, ni bedastoča, temveč je življenje, novo življenje. Radost in ogenj, ki bo zaplodil novi rod, in ustvaril novo nebo in novo zemljo. Ko si bila otrok, mar te nista nagovarjala veter in sonce? Mar nisi slišala glasu planin, glasov reke in nevihte? Mar nisi slišala zvena zvezd, in glasov v tišini, neizrekljivih? Mar nisi odhajala gola v gozd, odeta v veter, da bi občutila objem Pana? In je tvoje srce navdala pomlad, da bi vzcvetelo s poletjem in se spet užalostilo z volkom zime. Te stvari so zaveza, in v njih je resnica, ki je večna. In iskala si družabnike, ponosnih src, kakor ti, in jih nisi našla, razen v nepovratnih spominih, v sanjah in pesmi. Ker si naletela na gorje v svetu, gorje tišine in žalosti, in tvoji družabniki so hodili okrog v krivdi in sramu, v strahu in sovraštvu, grehu in obžalovanju greha, in bila si sama. Ah, bil je smeh, toda vročičen smeh, užitek, toda potuhnjen užitek in skrit, nezadovoljen in osramočen. Tvoje srce je polno žalosti. Vendar ne žaluj, moja ljubljena. Veseli se, in brez strahu. Kajti v tebi je pesem, ki bo pretresla tišino, in ogenj, ki bo izžgal nesnago. Ti si odrešenica, odrešenica greha in žalosti, krivde in sramu, ti, ženska, oh, utelešena krasota! Kako dolgo si služila uklenjena, sužnja pohoti svinj, in krivde svinj? Kako dolgo si trpela žaljivo ponižanje svojega svetega imena, vlačuga, ali molče prenašala nečastno ponižanje, imenovano čednost? Ti dobro poznaš grmado, sramotilni steber, bič, rešetke, verige, zapor in živo zazidavo, ki so služili tvojemu gospodarju. Je bila ta vez bojazen, slabotnost, je bila to strahopetnost ali manjvrednost? Oh, sramota človeka, nič od tega ni bilo, to je bila ljubezen. Moški je bil križan za odrešitev, ki ni uspela. In če bi bilo desetkrat deset milijonov mož križanih, ta sramota ne bi bila odkupljena. Svečenik, oče, soprog, ljubimec, ječar, sodnik, rabelj, prevarant, izsiljevalec, uničevalec, ti so bili tvoji ljubimci, tvoji gospodarji, o oskrunjena ženska.

Vendar jih pomiluj, kajti tudi oni so iskali ljubezen. Vendar je konec in začetek in spet začetek in vsa prihodnost je s teboj. Ti si namreč mati novega rodu, odrešenica in ljubimka novega človeka, človeka, ki bo svoboden. Povedal ti bom nekaj o moških. Oni si želijo troje od ženske; da bi jim bila mati, več od njih samih, soproga, manj od njih, in ljubimka, ki bi jim bila enaka. Materi se vedno upirajo, soprogo zaničujejo, ljubimka se jim vedno izmika. Poglej soproga; kako sovraži žensko in beži od nje, v strahu, da je ne bi ugonobil. Poglej velikega ljubimca, kako grabi za ljubezen, pa njegove roke vedno grabijo v prazno. To so podivjani in prestrašeni otroci, ki se igrajo igre proti temi. In tisti, ki nosijo ščite in meče, ki besnijo in ubijajo, mar niso oni najbolj prestrašeni od vseh? Zato se jih usmili in jim odpusti. V starih časih so bili moški za eno sezono, nato so zrasla mesta in je prišla blaginja in pa prosti čas, in enigma sfinge, in so se vsi spremenili v napudrane papagaje, voljno sprejemajoč apsurd. Potem krščanstvo, opij za sužnje, aperitiv za barbare, z nasprotnim delovanjem, da jim pokvari prebavo, in korobač za gospodarje sužnjev. Faust je prototip za srednji vek, pa ne tisti Faust, o katerem nam je povedal zgodbo Kit Marlowe. Temveč temnejši Faust, Gilles de Retz, ki je izdal Dekle v svoji sli po moči in je nato uničen molil Boga v svoji Kapeli in začel z vsemi grozodejstvi v svojih kleteh. In tako gre ta grozna zgodba, dokler se moški, šokiran od svojih lastnih nočnih mor, ni obrnil v sanje o svobodi. Glas Voltaira, izmučen, ciničen, naveličan neumnosti, je bil ta, ki je začel z uvodnim taktom silovitega in rogajočega preludija; Tom Paine, en mož, en pravi mož, ki so ga na koncu strtega izdali vsi leseni šampijoni; Cagliostro, ki se je koval v maščevanju Templarjev z žensko in ogrlico; Will Blake, govoreč v nerazumljivem jeziku angelov; Shelly in njegova lepa brezplodna gesta; Swinburne, ki je domala oživel Helado, preden so tudi njega strli; Byron, Puškin, Gautier, vsi instrumenti v preludiju simfonije, ki nikoli ni bila odigrana. In znanost, kako nas je hotela rešiti. Ta krasni novi svet Huxleya, Darwina, Hegla in H.G.Wellsa, z glasom Spenglerja, ki se edini ni strinjal. Znanost, ki bi na novo ustvarila svet, mednarodni jezik, univerzalno bratovščino, onstran nacionalnosti, predsodkov ali prepričanj. Hiša iz kart, krasna vizija, kako je padla. Ti stvarniki nove dobe, ki si ne upajo govoriti niti misliti brez dovoljenja vojaščine. Neuklenjeni titani, ki bi viseli, če bi govorili preko neke meje, kje je vaš novi svet? Šampijoni, kje je svoboda? Kaj je bilo narobe? Lahko ugibamo, toda razrešiti tega ne moremo. Za odgovor se moramo obrniti na žensko. Bilo je pred mnogimi tisoči let, preden se je zgodovina začela pisati, ko je prišlo do spremembe. Naš spomin mora poseči še dlje. Zakaj tega nismo zmožni, ki smo izšli iz teh ledij, čeprav je davno tega, v dobi Izide, ki jo napačno imenujemo matriarhat. To ni matriarhat, kakor si ga mi predstavljamo, vladavina nasilnih žensk ali frustriranih kur. To je enakost. Ženska je svečenica, v njej počiva misterij. Ona je mati, rodnica, vendar blaga, ljubimka, naenkrat polna strasti in vzvišena, žena, spoštovana in ljubkovana. Ona je čarovnica. Ona je enakovredna. Brez razlikovanja, mož, vojskovodja, lovec, soprog, ljubimec, mislec, praktik. Ženska, svečenica, čuvarka skrivnosti, sibila nezavednega, prerokinja sanj. Tako uravnoteženo; stabilnost. Potem, nezaslišana katastrofa, patriarhat, arhetipiziran z demonsko monoseksualno pošastjo, Jehovo. In zadaj, v vladavini svečenika, je ženska manjvredna žival, moški pa superiorni bog, osamljen in v milosti svoje brezmilostne inteligence. Vojna je, vojna brez smotra, in potratna, med čustvi, ki morajo, in razumom, ki noče. Vse religije patriarhata so samonasprotujoče si pošastnosti — Judaizem, Krščanstvo, Budizem, Mohamedanstvo, fašizem, komunizem, demokracija, znanost in vsa druga prepričanja in vere svete zgodovine. To je dogma, prepričanje utemeljeno na aksiomih, ki jih veter intelekta razprši kot slamo, in na tej majavi strukturi je človek zgrešil, in mora zgrešiti, saj ve za njeno jalovost, za katero se bori z bolestno mrzlico frustracije. On se zaveda, da je majhen deček, ki se igra s postavljajočimi igračami in kemijskimi sadikami, in se gre ravbarje in žandarje v igri, ki gre predaleč. Izgubil je svojo mati, izbral je napačno soprogo, ljubimka ga izneverja. Misterij se ne nahaja več v templju, pregnal ga je senilen in samozadovoljen koncil brad. Ženska, ženska, kje si vendar? Vrni se, ženska, spet nazaj k nam ! Odpusti, pozabi, vsedi se v naš tempelj, primi nas za roke, poljubi nas na ustnice, reci, da nas ljubiš, in da nismo sami. Čarovnica, vstani iz pepela grmad,

znova! Poglej, v dianičnih kultih se je nadaljevala stara pot. Te krasne in strašne ženske, Messalina, Toffana, La Voisin in de Brinvilliers, so se izvrstno maščevale. In ostali, ženske in tudi moški, so iskali prepovedano skrivnost v tajnih obredih, in prodali to kratkotrajno združitev za grozno ceno. To je bilo upanje device Orleanske in upanje milijonov, da je končno prišla ženska, ki bo odrešila svet. Naj te njena vera in njena napaka pouči, da nedolžnost ni zaščita. Bodi zvita, oh, ženska, bodi modra, bodi prefinjena, bodi brez milosti. Rekel sem, razumi, odpusti, pozabi. A ne pozabi preveč. Ne zaupaj nobenemu, razen sebi. Govoril sem o teh velikih zastrupljevalcih, a obstaja hujše maščevanje. Vedi, da so vsa maščevanja, maščevanja samemu sebi, in najstrašnejše je maščevanje, ki ga podvzame frigidna ženska. Računaj na milijone in desetmilijonov takih. Ne oziraj se na to, kaj ona reče svojemu možu ali ljubimcu, pazi na to kaj ona reče svojemu zaupniku, svojemu doktorju. Toda pri mnogih leži vzrok globje. Ta je v dveh stvareh, v nezmožnosti njenega partnerja, da bi bil moški, in njeni nezmožnosti, da bi bila resnična do same sebe. Obstaja črna ubijalska krivda, s katero starši zastrupijo svoje otroke, in to je vzrok frigidnosti. Obstaja zatrta incestoidna ljubezen. Obstaja strah pred boleznijo, in pred otroci. Toda ti, ki nekaj veš o teh rečeh, potemtakem ne imej sramu. Moč ni prirojena, temveč se jo pridobi z razumevanjem in premagovanjem. Pojdi zatorej svobodna! Poj tisto staro, divjo pesem: EVOE IO, EVOE IACCHUS IO PAN IO PAN EVOE BABALON! Pojdi k planinam in oceanom in v gozd, pojdi gola poleti, da si znova pridobiš staro radost in ljubi srečna in svobodna pod zvezdami. Mar ni telo čudovito? V tem je skrivnost. Telo oblikuje um. Objemi strah, potrtost, sovraštvo, nato poglej telo — ali bolje, ne glej ga. Temveč pojdi svobodna, vesela, brez ovir, teci malo gola. Potem poglej kako ti bodo lica pordela, in prsi nabrekle, sproščene postave, plapolajočega ritma. Vse bolezni in deformacije izrodi strah in sovraštvo. Zato, oh, ženska, se imenuješ zdraviteljica. Ženska, svečenica iracionalnega sveta! Iracionalnega, toda neizmerno pomembnega, in kako smrtonosnega, ker je nepristopen in zanikan. Mi nočemo biti pijani, ubijalski, frustrirani, obubožani in bedni brez vzroka. Te stvari niso smotrne ali znanstvene, vendar obstajajo. Pravimo, da ne maramo vojne. Vendar je vzrok vojne psihološka nujnost in vojna se bo nadaljevala, dokler ta nujnost ne bo izpolnjena na kašen drug način. To nam nič ne pomaga, če rečemo, da bomo ljubili to osebo ali jo sovražili, ker je to razumljivo. Mi smo ganjeni hočeš-nočeš proti našemu razumu in moč naše volje izbija iz nezavednega, iracionalnega sveta, od sil, ki nam govore v sanjah, v simbolih in v naših lastnih nerazumljivih dejanjih, in to se lahko razreši le z razumevanjem, ki se imenuje ženska. Samo potom razumevanja lahko volja in inteligenca zmagata, drugače nista nič več kot slepi uničujoči sili. Ženska, odvrzi nečastna orožja. Odvrzi zlobo in strup, lažno frigidnost in zmotno bedastočo. Izvleci meč, dvorezni meč svobode, in pozovi moškega, da se sreča s teboj v poštenem spopadu, moža, ki ti je sposoben biti soprog, zmožen za očeta tvojim orličem. Pokliči ga, preizkusi ga z mečem in te bo vreden. Kajti vidva sta arhetipa novega rodu. Nekje v tem svetu danes živi ženska, za katero je meč skovan. Obstaja nekdo, ki je slišal trobente nove dobe, in ki se bo odzval. Ona se bo odzvala, ta nova ženska, temu vzvišenemu trušču zvezdnih tromb; prišla bo kakor uničujoči ogenj, kakor razburkana pesem, glas v sodnih dvoranah, zastava na čelu armad. Prišla bo opasana z mečem svobode in bodo pred njo trepetali kralji in svečeniki, in bodo padla mesta in kraljestva, in imenovala se bo BABALON, škrlatna ženska. Kajti ona bo strastna in ponosna; ona bo prefinjena in smrtonosna, ona bo neustavljiva in nepremagljiva kot golo rezilo. In ženske se bodo odzvale njenemu bojnemu klicu, in odvrgle bodo svoje lisice in verige, in možje bodo odgovorili na njen izziv, odvračajoč se od neumnih poti, in malih poti; ona pa, ki bo sijala kakor rdeča zvezda večernica v krvavem sončnem zahodu Gotterdamerunga, bo znova zasijala kot zvezda jutranjica, ko bo noč minila in bo nova zora udrla v Panov vrt. Tebi, oh, neznana ženska, je poverjen meč.

Obdrži zaupanje!

K O N E C

KLASIČNA ŠOLA MAGIKE

FRANZ BARDON:

INICIACIJA V HERMETIKO

DRUGI KORAK

AVTOSUGESTIJA ali SKRIVNOST PODZAVESTI

Preden nadaljujem z opisom vaj Drugega Koraka, naj razložim skrivnost podzavesti in njene praktične konsekvence. Na isti način kakor ima normalna zavest svoj sedež v duši in se aktivira potom možgan v telesu oz. glavi, je tudi podzavest last duše, a s sedežem v malih možganih, to je, v zadnjem delu glave. Z ozirom na magikalno prakso se posvetimo študiju psihološke funkcije malih možgan oz. podzavesti.

V vsakem posamezniku normalnih čutov je normalna sfera zavesti nedotaknjena, se pravi, da je vedno in kadarkoli sposoben uporabiti funkcijo normalne zavesti. Kakor sledi iz naših raziskav, v vesolju niti v človeku ni sile, ki ne bi variirala med dvema nasprotnostima. V skladu s tem lahko smatramo podzavest kot nasprotno normalni zavesti. To kar v normalni zavesti uvrščamo v koncept mišljenja, čutenja, volje, spomina, razuma, inteligence, se v naši podzavesti reflektira na nasproten način. Rečeno praktično, lahko smatramo našo podzavest kot našo nasprotnico. Navdih ali impulz vsemu, kar je nezaželjeno, kot so na primer naše strasti, naše zmote in slabosti, izvira ravno v tej sferi podzavesti. Tako se učenec v svoji introspekciji znajde pred nalogo razkritja delovanja te podzavesti, v skladu s ključem elementov ali tetrapolarnega magneta. To je naloga, ki učenca pravtako navaja zanašati se na svojo lastno refleksijo ali meditacijo.

Podzavest je tako nadih vsemu nezaželjenemu. Poglejmo, kako to spremeniti, namreč, antagonistični aspekt našega ega tako, da nam ne bo več škodil, temveč nasprotno, da nam bo v pomoč v realizaciji naših resničnih želja. Podzavesti je potreben čas in prostor v materialnem svetu, da bi se lahko udejanjila, torej dva bazična principa, ki ovrednotita vse, kar naj bi se iz vzročne sfere udejanjilo v realnem svetu. Če podzavesti odvzamemo čas in prostor, bo bipolarnost prenehala vplivati na nas in bomo sposobni uresničiti svoje želje skozi podzavest. Ta nenadna ukinitev podzavestnega nam ponuja ključ za praktično uporabo autosugestije. Če, na primer, v podzavest vcepimo željo, da npr. jutri in nadalje ne bomo več kadili in pili (alkohol), bo imela podzavest dovolj časa, da nam na našo pot postavi ovire, posredno ali neposredno. V večini primerih, v grobem, nam bo vsled slabotnosti in nedovršenosti moči volje, podzavest vedno povzročala težave ter nas presenečala. Če na drugi strani, podzavesti odvzamemo koncepcijo časa in prostora, impregnirajoč jo z našo resnično željo, bo na nas deloval le pozitivni pol podzavesti, ki bo, izenačujoč se z normalno zavestjo, povzročil pričakovani uspeh. To vedenje in njemu pripadajoče zmožnosti, so skrajno pomembne za magijsko dovršitev in moramo nanje računati, ko obravnavamo fenomen avtosugestije.

Fraziranje, ki ga uporabljamo po izbiri v praksi avtosugestije, mora vedno biti izraz sedanjosti in imperativa. Ne smemo reči: Nehal bom kaditi in piti ipd.. Pravilna oblika je: Naj ne pijem in ne kadim! Lahko izberemo pozitivni ali negativni izraz katerekoli izbrane želje. Ključ se nahaja torej v fraziranju in obliki le-tega. To moramo upoštevati na vsak način, če hočemo izvajati avtosugestijo potom podzavesti.

Podzavest deluje najučinkoviteje in najprodorneje ponoči, ko spimo. Med spanjem, ko je normalna zavest odsotna, namesto nje deluje podzavest. Zatorej je najprimernejši čas avtosugestije tedaj, ko naše telo zaspano počiva, tik pred spanjem in tik po prebujenju, ko ostajamo še na pol budni. To pa ne pomeni, da kdaj drugič ni mogoče prakticirati avtosugestije, temveč da je to, vsaj za normalnega človeka, najprimernejši čas, čas največje sprejemljivosti podzavesti. Vsled tega magik nikoli ne bo šel spat v vznemirljivem emocionalnem stanju jeze, depresije, skrbi, saj bi le-to imelo nedvomno neugodno posledico na podzavest. Zapomnimo si zatorej, da nikoli ne hodimo spat, če nismo mirni, ljubeznivi, optimistični ter se na vsak način ugodno ne počutimo.

Preden se odločite za avtosugestivno prakso, si nardite koraldo iz približno 30 do 40 lesenih ali bisernih ali kristalnih kroglic, ki vam bo služila za nemoteno štetje sugestij. Ta mali izum nam bo pravtako pomagal pri štetju prkinitev zbranosti v praksi koncentracije in meditacije.

Praktična raba avtosugestije je torej zelo preprosta. Ko ste uspeli izraziti to, kar hočete doseči v precizno sentenco v sedanji in imperativni obliki, kot so na primer: "Vsak dan se počutim bolje in bolje" ali "Nočem kaditi" ali "Nočem piti alkohola" ali "Zdrav sem, zadovoljen in srečen" itd., potem lahko začnete z dejansko prakso. Tik pred spanjem vzemite svojo koraldo, ki je lahko tudi običajna vrv z vozli, ter potihem ali pa v mislih počasi začenjajte ponavljati izbrano frazo in ob vsaki ponovitvi premaknite vozel ali biser, dokler ne pridete do konca ali naokrog. Tako boste sigurni, da ste frazo avtosugestije ponovili tolikokrat, kolikor biserov imate na koraldi. In obenem, kar je bistveno, ste popolnoma prepričani, da se je vaša želja že dejansko realizirala in dejansko postala resničnost. Če po zaključku ciklusa še ostanete budni, ostanite ta čas v mislih ali viziji udejanjene želje, dokler z njo vred ne vstopite v sen oz. v spanje. Če ste zaspali že prej, ko še niste končali ciklusa, nič hudega, vaja je bila izgotovljena s prenosom želje v sen in podzavest.

Zjutraj, ko še niste povsem prebujeni in imate še nekaj časa na razpolago, vzemite spet koraldo in ponovite vajo. Če imate navado, da ponoči kdaj vstanete, zavoljo izpraznitve mehurja ali zaradi česa drugega, pravtako ponovite vajo, kar se vam bo bogato obrestovalo.

Pojavlja se vprašanje: kakšne vrste želja lahko uresničimo potom avtosugestije? V principu lahko vsako željo uresničimo, vsaj kar se nanaša na duha, dušo in telo, na primer, rafiniranje karakterja in odpravo naših slabosti kot so psihične in zdravstvene težave, kakor tudi izdelavo zmožnosti in kvaliltet, ki so nam potrebne. Vsekakor pa želje, ki nimajo nobene zveze z našo osebnostjo kot so dobitki na loteriji in podobno, ne moremo na ta način nikoli uresničiti.

K avtosugestiji ter kontroli podzavesti in astralnega sveta se bomo tokom naših vaj vedno znova vračali, zato naj za konec poglavja povemo le še to, da nikar ne prehajajte z ene želje na drugo dokler prve v celoti niste dovršili in dosegli zaželjenega rezultata, ki ne sme dopuščati nobenega dvoma. Kdor bo začel

resno in sistematično s temi vajami, bo kmalu presenečen nad ugodnim vplivom avtosugestije in se bo k tej metodi, morda v drugačni obliki, vračal vse življenje.

MENTALNI MAGIKALNI TRENING (II)

Pri Prvem Koraku našega mentalnega magikalnega treninga smo se naučili kontrolirati in obvladovati svoje misli. Zdaj pa gremo naprej in se naučimo, kako dvigniti našo zmožnost mentalne koncentracije v cilju ojačanja naše moči volje.

Postavite pred sebe nekaj predmetov, recimo nož, vžigalice, pero, vilice, žlico, gumb in podobno, ter uprite pogled na nekaj izmed teh predmetov za trenutek. Poskušajte si zapomniti njihovo obliko, barvo, kar se da točno. Nato zaprite oči in si enega izmed njih predstavljajte plastično, v točno isti obliki kot je v resnici. Če izgine iz vaše predstave, ga povrnite nazaj. Sprva boste v tem eksperimentu uspešni zgolj za par sekund, a s ponovitvami in vztrajnostjo, bo objekt postal vse bolj jasen in razločen ter stanoviten v vaši viziji oz. predstavi. Ne ustrašite se začetnih napak in če vas en predmet utrudi, poskušajte z drugim. Sprva naj vaja ne traja več kot deset minut, a sčasoma jo lahko podaljšujete do pol ure, malo po malo. Prekinitve zbranosti si zabeležujte z biseri na vaši magijski koraldi , tako boste svoj napredek imeli vseskozi na vpogled. Cilj vaje bo dosežen, ko boste sposobni v mislih obdržati sliko predmeta brez vsake prekinitve za pet minut.

Ko boste prišli do te točke, greste lahko naprej in si predstavljate predmet z odprtimi očmi. Objekti morajo ob tem dajati vtis kot da visijo v zraku pred vašimi očmi, in sicer v tako plastični obliki, kakor bi bili otipljivi. Razen izbranega objekta, ne sme "viseti" pred vašimi očmi nič drugega, kar bi se lahko zdelo, da se nahaja v bližnji okolici in dlje. Pravtako uporabite koraldo za evidenco vašega progresa ali začasnega nazadovanja, v skladu z različnimi motečimi pogoji. Ko boste uspeli zadržati pred vašimi očmi predmet vsaj pet minut dolgo, bo vaja dovršena.

Po vizualni koncentraciji raziščimo tudi slušno koncentracijo. Najprej si bomo pomagali z našo ustvarjalno domišljijo, kajti nekako nemogoče je reči: predstavljaj si tiktakanje ure ali kaj podobnega; pojem imaginacije po navadi pomeni vizualizacijo ali slikovno predstavo. Da se bomo bolje razumeli, recimo tako: predstavljajte si, da slišite tiktakanje ure. Uporabimo ta izraz

za naš namen. Torej predstavljajte si, da slišite tiktakanje stenske ure. Najprej bo seveda težko, a morate vztrajati. Kmalu boste slišali izbrani zvok bolj ali manj razločno in brez motenj. Tudi ob tem se poslužujte svoje koralde. Kasneje preidite na druge predstave, tiktakanje žepne ure ali ročne, ali zvok zvonov v različnih harmonijah, nadalje zvok gonga ali kladiva, zvoke škripanja, praskanja, groma,

slapa, vetra in tako dalje, do različnih glasbenih instrumentov. Pomembno pri the vajah je to, da se držimo meja slušne predstave in jih ne mešamo z vizualnimi, še več, takoj ko se slednje pojavijo, jih moramo nemudoma ukiniti. Vaja bo zaključena, ko bomo sposobni zadržati zvočni vtis ali predstavo najmanj pet minut.

Sledeča vaja je senzualna koncentracija. Poskušajte proizvesti občutek hladu, vročine, teže, lahkotnosti, lakote, žeje, ali utrujenosti ter zadržite ta občutek najmanj pet minut, brez najmanjšega vmešavanja vizualne ali auditorične imaginacije. Ko boste sposobni proizvesti kakršnokoli senzacijo po volji in jo zadržati, greste lahko naprej.

Besedo moramo posvetiti tudi koncentraciji vonja. Predstavljajte si, da vohate duh različnih cvetlic, vrtnic, lilij, vijolic in drugih dišav, najsibodo prijetne ali neprijetne. Zadržite izbrani vonj brez vmešavanja drugih čutnih vtisov. Vsled te vaje, boste sposobni predstavljati si katerokoli dišavo in jo zadržati najmanj pet minut.

Zadnji čut, ki se mu bomo posvetili v tem koraku, bo okus. Brez misli na katerokoli hrano ali pijačo in brez slike o le-tem, se zberite na sam okus, sladkobo, kislost, grenkobo ali slanost, odločno zavračajoč vsako vidno predstavo ali vonj. Ko boste dosegli določeno spretnost v primeru osnovnih okusov, preidite na okuse različnih začimb. Cilj vaje bo dosežen, ko boste dosegli spodnji časovni limit petih minut, kakor pri prejšnjih vajah.

Ob teh vajah bomo spoznali, da so naši različni t.i. astralni čuti "težavnejši" od drugih, kar pomeni, da so naše možganske funkcije z ozirom na določen čut bile zanemarjene ali nerazvite. Večina vzgojnih in učnih sistemov zanemarja ostale čute na račun vida in sluha. Kakorkoli že, ena od najpomembnejših nalog magika je razviti sposobnost izvajanja vsake čutne impresije, kar je predpogoj za vsako raziskovanje "nevidnega" sveta, ki je merilo vidnega.

PSIHIČNI MAGIKALNI TRENING (II)

V prvi fazi se je učenec naučil prakticirati introspekcijo. Zabeležil si je svoje dobre in slabe lastnosti z ozirom in v skladu s štirimi elementi ter jih razdelil v tri skupine. Na ta način si je izdelal dva magična ogledala, belega in črnega, ki predstavljata njegov psihični karakter. Zdaj mora v teh ogledalih poiskati elementarne sile, ki ga preobsedajo, najsibodi na videz dobre ali slabe, in nato ustanoviti ravnovesje vseh the vplivov na njegovo psiho. Brez ravnovesja elementov v njegovem astralnem telesu ali duši namreč ne bo mogel doseči nobenega magikalnega napredka. V skladu s tem se moramo posvetiti nadaljnemu koraku. Če magik novinec poseduje dovolj moči in volje, lahko začenja obvladovati svoje strasti in vrline, ki imajo največji vpliv nanj. Če to ni slučaj, potem naj se najprej posveti uravnovešanju manjših slabosti, da bi se tako usposobil za spopad, malo po malo, z usodnejšimi napakami, in jih tako obvladal. Na razpolago ima tri možnosti:

1. Sistematična uporaba avtosugestije, ki smo jo opisali
2. Pretvorba strasti v nasprotne vrline, ki so dosegljive potom avtosugestije oziroma redno meditacijo na njih ter nenehno izgradnjo vrlin.
3. Pozornost in volja. To je metoda spopadanja z vsako nezaželjeno

strastjo v njeni srži ter
nedopuščanja, da le-ta postane dejavna. Očitno je to najtežavnejša metoda, primerna samo za tiste, ki
imajo močno voljo ali željo po njej.

Če ima novinec dovolj časa na razpolago in si želi hitrega napredka, potem se lahko posluži vseh treh metod, in sicer tako, da bo vse posvetil eni želji, vključujoč tudi druge metode, kot so zavestno hranjenje, magijo vode itd.. Uspeh mu bo zagotovljen.

Namen tega Koraka je uravnovešenje elementov v duši. Učenec se mora potruditi, da se kar se da hitro znebi vseh svojih slabosti, ki ga ovirajo v njegovem magikalnem napredku. Pod nobenim pogojem ne sme preiti na naslednji Korak, če ni povsem obvladal Drugega in dosegel v teh vajah nedvomnega uspeha. Težiti mora k rafiniranju svojega karakterja in če na tej stopnji ne bo dosegel ravnovesja, se pravi, če ne bo izkoreninil vseh svojih slabosti in razvad, potem bo na nadaljni poti to dosegal vse težje, saj bodo z njegovo rastjo rasle tudi njegove napake.

FIZIČNI MAGIKALNI TRENING (II)

Naloge magikalnega treninga telesa v skladu s Prvim Korakom morajo biti osvojene in postati dnevna navada; umivanje s hladno vodo, otiranje vsega telesa, jutranja telovadba, magija vode, zavestno dihanje itd.. V naslednjem Koraku bomo spremenili vaje dihanja. V Prvem smo se naučili zavestnega dihanja, inhaliranja svoje želje potom zraka (skozi akaša princip) v pljuča in kri. Zdaj pa bom opisal zavestno dihanje skozi pore.

Naša koža ima dvojno funkcijo, funkcijo dihanja in funkcijo izločanja. Zatorej lahko smatramo našo kožo kot druga pljuča in druga ledvica našega telesa. Tako lahko vsakdo razume, zakaj smo priporočili otiranje telesa ter hladno umivanje. Predvsem hočemo s tem v celoti razbremeniti naša pljuča in delno ledvice, in na drugem mesti stimulirati pore k večji aktivnosti. Očitno je odveč razlagati koristi tega za naše zdravje, a nas z magikalnega stališča trenutno predvsem zanima zavestno dihanje skozi pore, zato bomo takoj prešli k praksi.

Sedite udobno v naslanjač ali pa lezite v zofo ter sprostite mišice. Zamislite si, da z vsakim vdihom ne dihajo, se pravi, inhalirajo zrak, zgolj pljuča, temveč vse telo. Bodite trdno prepričani, da

temveč vse telo. Bodite trdno prepričani, da skupaj s pljuči obenem vsaka pora vašega telesa sprejema vitalno moč in jo dovaj v telo. Počutiti se morate kakor suha spužva, ki hitro vsrka vodo, ko jo potopite vanjo. Morate imeti isti občutek pri dihanju. Tako bo vitalna moč iz vašega okolja prehajala v vaše telo. V skladu s karakterjem, bo vsak to občutil na svojevrsten način. To ponavljajte toliko časa in redno, dokler tega občutka ne boste popolnoma osvojili, namreč simultanega vsrkavanja vitalne moči skozi pljuča in skozi pore v koži. Nato pa lahko preidete na zavestno inhaliranje svoje izbrane želje skozi vse svoje telo. Ko v tem

dosežete določeno stopnjo rutine, potem lahko istočasno z inhaliranjem izbrane želje izvajate tudi izločanje vsega nepotrebnega v vašem značaju, slabosti, skrbi itd.. Ko ste uspeli predvsem v izdihavanju in vdihavanju, tako skozi pljuča kot tudi skozi vse telo, potem je ta vaja dovršena.

Naslednja vaja se nanaša na kontrolo vašega telesa. Velika veščina je potrebna za to, da lahko sedimo mirno in udobno, zato se moramo naučiti, kako si to sposobnost pridobiti. Sedite na stol tako, da boste imeli hrbtenico pokonci. Na začetku naj vam bo dovoljeno pomagati si z naslonjalom. Stopala držite skupaj in naj s koleni, ki so tudi skupaj, tvorijo pravi kot. Sedite sproščeno z rokami počivajočimi na stegnih. Nastavite budilko, da se oglasi po petih minutah, sami pa zaprite oči in opazujte svoje telo. Sprva boste opazili, da vam vsled nervne stimulacije mišice postajajo nemirne. Kar se da odločno morate prisiliti svoje telo, da ostane mirno. Navidez enostavna vaja je za začetnika precej težka, vendar po vztrajanju postaja vse lažja. In ko ste dosegli sposobnost sedeti čisto pri miru in brez muk vsaj pet minut, potem ste vajo dovršili za enkrat. Vendar je to šele začetek. Iz dneva v dan morate vajo podaljševati za eno minuto in ko boste dosegli pol ure sedenja v miru in udobju, boste spoznali, da ni boljše pozicije telesa za počitek in sprostitev, kot je ta, ki ste si ga izbrali za prvo vajo. Kdor želi lahko nato poskuša tudi kak drug položaj. Indijski učitelji joge priporočajo še mnogo več poz ali asan, izmed katerih ima vsaka svojo moč in vrlino vplivanja na obče in posebno blagostanje telesa in duha. A kar je za nas najpomembneje je to, da potrebujemo eno asano za vaje iz koncentracije in meditacije, v katerih nam predvsem telo ne sme delati nobenih težav ali motenj.

Začetnik mora to vajo kontrole telesa izvajati redno in vsak dan, kar se mu bo bogato obrestovalo, saj je nemogoče našteti vse koristi te vaje, poleg bistvenih, ki smo jih že omenili.

V smislu kontrole telesa in vseh njegovih impulzov je potrebna stalna pozornost. Na primer, če se počutite utrujenega, se prisilite, da počnete kaj drugega navkljub vaši utrujenosti, bodisi da gre za nek hobi ali pa kratek sprehod. Če ste lačni, preložite obed za pol ure; če ste žejni, ne pijte takoj, temveč počakajte malo. Če ste navajeni hiteti ves čas, skušajte delovati počasi. In pa obratno, če ste lenoba, potrudite se, da se venomer podvizate. Vse to je potrebno, da bi postali gospodarji svojega telesa in ne njegovi sužnji, za kar pa je potrebna moč volje. To je vse za drugi korak.

POVZETEK

1. Mentalni magikalni trening:
   1. Avtosugestija ali večna uganka Podzavesti.
   2. Vaja koncentracije:
      a.) vizualne (optične),
      b.) auditorične,
      c.) senzualne,
      d.) olfaktorične,
      e.) vaje okusa.

   Vaje, ki vsebujejo eliminacijo misli (negativnih stanj), se tu poglobijo.
2. Psihični magikalni trening:
   Mago-astralno ravnovesje z ozirom na elemente, preoblikovanje ali prifinjenje karakterja:
   a.) neposredno z bojem ali kontrolo,
   b.) z avtosugestijo,
   c.) s pretvorbo ali preoblikovanjem v nasprotno kvaliteto.
3. Fizični magikalni trening:
   a.) zavestno dihanje skozi pore,
   b.) zavestna pozicija telesa (asana),
   c.) kontrola telesa v vsakdanjem življenju po volji.

Pred spanjem vzemite s seboj najlepše misli in emocije.

Konec drugega koraka.

ASTRALNI NIVO IN NJEGOVA KIBERNETIKA

Aleister Crowley

ASTRALNI NIVO

1.) Kaj so "astralna" in "duhovna" bitja?
Človek je edinstven. To je primer neke zavesti, ki zavzame čutno obliko. Mikrokozmos in elementali. Mogoče ima nek elemental (npr. pes) kozmično predstavo po kateri je on makrokozmos, človek pa je nepopoln. O tem ne moremo odločati, - podobno kakor v primeru več vrst prostora.Podobno se naša groba materija utegne zdeti neresnična bitjem iz finejše materije. Pravtako smatra znanost običajno percepcijo za napačno. Mi sploh ne moremo zaznavati razen znotraj naše lastvice, npr. koncentriranih parfumov, ki se nam zdijo smrdeči, ali dejstev, ki so skrita v času, kot npr. krila delujočega ventilatorja, ki jih muhe lahko razločijo. Torej: ne poznamo a priori razloga zaradi katerega bi zanikali obstoj zavestnih inteligenc, ki nimajo čutnih teles. Gotovo poznamo tudi vrste umov, (muhe itd., mogoče rastline) ki razmišljajo s pomočjo ne-človeške možganske strukture.
Temeljni problem religije je naslednji: ali obstaja kakšna preterhumana inteligenca iste vrste kot je naša, ki ni odvisna od možganskih struktur iz materije v vulgarnem smislu te besede?
2.) "Materija" vključuje vse kar je gibljivo. Tako so električni valovi "materija". Ni razloga, da bi zanikali obstoj bitij, ki zaznavajo na drugačen način tiste subtilne sile, ki jih mi opažamo le s pomočjo naših instrumentov.
3.) Na druga bitja, zavestna ali ne, lahko vplivamo kot npr. krotilci levov, vrtnarji itd, lahko podležemo njihovemu vplivu kot v primeru nevihte, bacilov itd.
4.) Med našimi čuti in njihovimi korespondencami v zavesti obstaja očiten razkorak. Teorija potrebuje medij, da bi združila materijo in duha, kakor so tudi fiziki nekoč potrebovali "eter", za prenos in pretvorbo vibracij.
5.) Vsa bitja lahko smatramo za del nas samih, a je primerneje, če jih jemljemo kot neodvisna. Naš kanon "resnice" je maksimalna prikladnost. [2]
Tako lahko pripišemo fizične fenomene vplivu "astralnih" bitij, ne da bi se pri tem zavezali kakršnikoli teoriji. Pri tem se od nas zahteva le koherenca.
6.) Magika nam omogoči zaznavati čutne vtise svetov, ki se razlikujejo od "fizičnega" (kot ga ponavadi razume profana znanost). Ti svetovi imajo svoje lastne zakone; njihovi prebivalci so pogosto opremljeni s kvazi-humano inteligenco.
Med nekaterimi našimi "idejami" in njihovimi

izrazi, ter določenimi tipi fenomenov, obstaja jasen skup relacij. (Tako nam simboli, Kabala itd. omogočajo komunicirati s komerkoli hočemo.)
7.) "Astralna" bitja posedujejo znanje in moč, ki so drugačne narave od naših, njihov "univerzum" se domnevno razlikuje od našega v določenih ozirih. (Naša predstava o kosti se razlikuje od tiste, ki jo ima pes; kratkoviden človek bo videl stvari drugače od nekoga z normalnim vidom.) PRAKTIČNEJE je predpostaviti obstoj angela, ki nam podaja novo znanje, kot pa trditi, da je naša invokacija v nas prebudila nadnaravne moči. Po incidentih kakršna sta Calderazzo [3] in Jakob [4] postane to še bolj prepričljivo.
8.) Kabala nas prikazuje s pomočjo konvencije. Vsak aspekt vsakega objekta je mogoče najti na Drevesu Življenja, ter ga prizvati z uporabo pravega ključa.
9.) Čas in prostor sta obliki s pomočjo katerih dobimo (izkrivljeno) podobo idej. Naša merila o času in prostoru so grobe konvencije in za druga bitja zelo varirajo. (Hašiš nam dokazuje kako lahko isti um varira.)
10.) Lahko priznamo, da nam je lahko katerikoli aspekt kateregakoli objekta ali ideje predstavljen v simbolični obliki, ki ima kot taka (popolnoma) iracionalno vez z označenim. (Tako ni racionalne vezi med udarcem na zvon, ter zvokom, ki se ga more ob tem zaznati. Naša predstava o zvoncu ni nič več kot le personifikacija impresij, ki jih ta proizvaja na naše čute. Naša sposobnost in moč uporabe tega zvonca implicira vrsto korespondenc med različnimi sloji narave, ki so natančno analogni Magiki, kot ko npr. zadobimo vizijo lepote z uporabo določenih barv, oblik, zvokov itd.)
11.) "Astralna" bitja lahko definiramo na isti način kot "materijalne" objekte; ona predstavljajo neznane vzroke raznih opaženih posledic. Lahko so iz kateregakoli reda obstoja. Fizično obliko in ime smo podelili zvoncu, ne pa njegovemu tonu, čeprav v obeh primerih ne poznamo ničesar razen naših impresij. Toda mi snemamo glasbene zvoke potom posebne konvencije. Tako torej lahko poimenujemo določen skupek lastnosti "Ratziel" [5], ali opišemo neko impresijo kot "saturnijsko", ne da bi si pri tem domišljali, da nam je karkoli od tega samo po sebi znano. Vse kar moramo vedeti je kako udariti zvonec, ki bo ugajal našim ušesom, ali kako prizvati duha, ki nam bo sporočil stvari, ki so našim intelektualnim zmožnostim skrite.
12.)

a) Lahko smatramo, da ima katerikoli objekt "astralno obliko", ki je dovzetna za naše subtilne percepcije. Ta "astralna oblika" je glede na svojo materijalno osnovo v takšnem odnosu kot sta naš človeški karakter ter fizična pojavnost. To astralno obliko si lahko predstavljamo, e.g. lahko "vidimo" posodo z opijem kot zapeljivo žensko krutega nasmeha, kakor vidimo na obrazu zvitega in nepoštenega človeka poteze takšne živali kot je lisica.

b) Lahko izberemo katerokoli lastnost kateregakoli objekta, ter ji podelimo astralno obliko.Tako lahko personificiramo hudomušne pasti gora v obliki škratov, ali destruktivne energije samuma kot "djine".

c) Katerekoli izmed teh simbolov lahko analiziramo, ter tako dobimo finejšo obliko; tako "duh" vsebuje "angela", angel "arhangela" itd.

d) Katerokoli serijo simbolov lahko sintetiziramo, ter tako dobimo splošnejšo obliko. Tako lahko skupino zemeljskih duhov klasificiramo kot gnome.

e) Vse to se lahko postavi na Drevo Življenja, ter v skladu s tem položajem obravnava.

f) Mag lahko pripravi čutno telo za katerekoli izmed teh simbolov, ter jih prizove s primernimi rituali.

13.) "Realnost" ali "objektivnost" teh simbolov ni diskutabilna. Ideje kot so X4 in -1 so se izkazale kot koristne pri napredovanju matematike k resnici; ni pomembno če četrta dimenzija "obstaja" ali ne, ali če ima -1 pomen v smislu kot ga ima 4 (število enot kvadrata sestavljenega iz štirih enot).
Astralni nivo - resničen ali imaginaren - predstavlja nevarnost za kogarkoli, ki ga ne obravnava z zrncem soli, ki ga vsebuje zgoraj navedeno stališče; za tistega, ki prekrši njegove zakone, bodosi hote, zaradi nepozornosti, nevednosti, ali ker si predstavlja, da ga njegov psihološki karakter ločuje od fizičnih zakonov v najožjem smislu; ali za tistega, ki se odpove svoji avtonomiji misleč, da subtilna narava astralnih fenomenov jamči za njih avtoriteto in integriteto.
14.) Raznolikost splošnega značaja "nivojev" bivanja je neskončno obširna. A obstaja nekoliko glavnih tipov simbolizma, ki ustrezajo

oblikam plastične predstavitve, ki so jih ustvarili umi človeštva. Vsak tak "nivo" ima svojo posebno pojavnost, prebivalce in zakone. Med temi so posebej opazni "egipčanski" nivo, ki se sklada z idejami in metodami Magike, ki so se nekoč prakticirale v dolini Nila, "keltski" nivo, ki je na las podoben "pravljični deželi" in katerega glavna značilnost je poganski panteizem, ki je včasih zakrit s krščansko nomenklaturo, zatem "alkemijski" nivo, kjer je Veliko Delo predstavljeno v obliki simbolično sestavljenih pokrajin, ki so nastanjene s kvazi-heraldičnimi živalmi in hieroglifsko različnimi tipi ljudi, ki izvajajo skrivne operacije hermetične umetnosti.

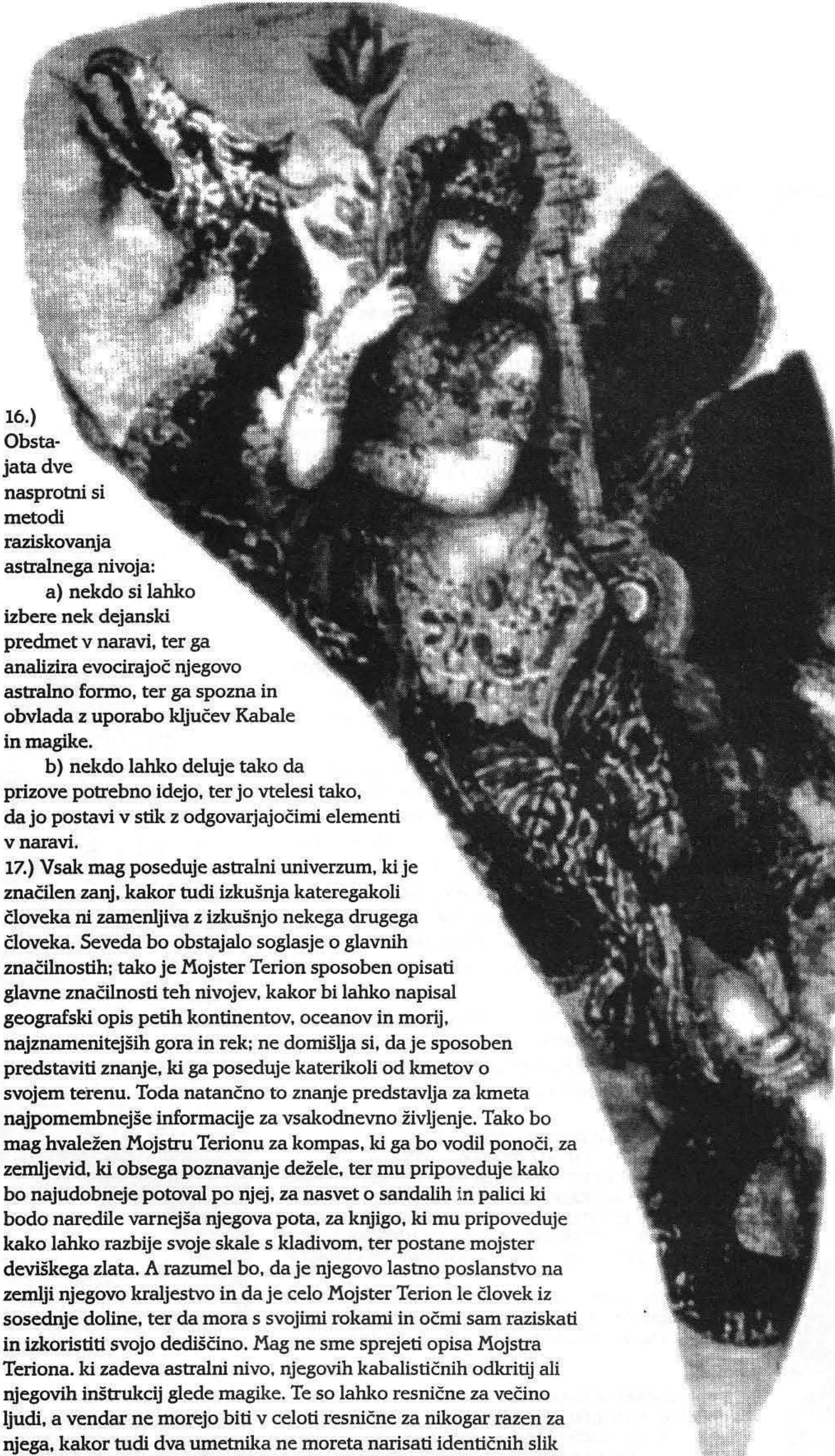
Obstajajo tudi "nivoji" prispodob, pravljic in folklore; skratka vsaka dežela, verovanje in literatura so vtisnili svoj značilni način predstavitve na ta ali oni "nivo".

Toda obstajajo nivoji lastni vsakemu vidcu, ki raziskuje Astralno Svetlobo brez predsodkov; v tem primeru stvari zavzamejo obliko njegovega uma in njegova percepcija bo odvisna od njegove čistosti. Na višjih nivojih se zmanjšuje raznolikost oblike, ki je posledica grobih vibracij. Tako se astralna vizija "Izide" zelo razlikuje od vizije "Kali". Prva je vizija materinstva in modrosti, skrajno čista, jasna in ljubeča, druga pa je vizija morilstva in norosti, opitosti s krvjo, zameglјena je s slo in krutostjo. Edina vez med njima je simbol ženskosti. A kdor izvede samadi na Kali zadobi isto iluminacijo kot bi ga izvedel na Izido, saj v obeh primerih doseže istovetnost s kvintesenco ideje ženskosti, ki je neomadeževana z lastnostmi s katerimi so jo zakrili oboževalci bodisi Nila ali Gangesa.

Tako prihaja na nižjih nivojih iniciacije do dogmatičnih sporov, ki jih povzročajo astralne izkušnje; kot Sv. Janez razlikuje med vlačugo BABALON in žensko odeto s soncem, med zaklanim jagnjem in Zverjo 666 čigar smrtna rana se je zacelila; kakor tudi ne razume, da je Satan, starodavna kača v breznu, jezero ognja in žvepla v bistvu Oče-sonce, vibracija življenja, gospod neskončnega prostora, ki žari s svojo energijo in je pravzato tista ustoličena luč katere duh obliva mesto draguljev. Vsak nivo je zastor tistega nad njim; originalne, individualne ideje postanejo diferencirane, ko izrazijo svoje elemente. Dva človeka s skoraj identičnimi idejami bi napisala o neki stvari dve popolnoma različni razpravi.

15.) Splošna kontrola astralnega nivoja, sposobnost odkrivanja poti, ki vodi do svetišča, ki je zaščiteno pred profanimi, sposobnost takšne navezave stikov s prebivalci astrala, ki nam pomagajo zadobiti znanje in moč oziroma poslušnost - vse to je stvar splošnega magijskega dosežka študenta.

V svojem astralnem telesu se mora počutiti popolnoma udobno, ter ga narediti popolnoma neranljivega. Adept mora biti v zavzemanju božanskih oblik, v uporabi vseh orožij, sigilov, kretenj, besed in znakov. Seznanjen mora biti z besedami in številkami, ki spadajo k delu, s katerim se ukvarja. Mora biti buden, senzitiven in pripravljen izkazati svojo avtoriteto, obenem tudi kurtoazen, prijazen, potrpežljiv in sočuten.

16.) Obstajata dve nasprotni si metodi raziskovanja astralnega nivoja:

a) nekdo si lahko izbere nek dejanski predmet v naravi, ter ga analizira evocirajoč njegovo astralno formo, ter ga spozna in obvlada z uporabo ključev Kabale in magike.

b) nekdo lahko deluje tako da prizove potrebno idejo, ter jo vtelesi tako, da jo postavi v stik z odgovarjajočimi elementi v naravi.

17.) Vsak mag poseduje astralni univerzum, ki je značilen zanj, kakor tudi izkušnja kateregakoli človeka ni zamenljiva z izkušnjo nekega drugega človeka. Seveda bo obstajalo soglasje o glavnih značilnostih; tako je Mojster Terion sposoben opisati glavne značilnosti teh nivojev, kakor bi lahko napisal geografski opis petih kontinentov, oceanov in morij, najznamenitejših gora in rek; ne domišlja si, da je sposoben predstaviti znanje, ki ga poseduje katerikoli od kmetov o svojem terenu. Toda natančno to znanje predstavlja za kmeta najpomembnejše informacije za vsakodnevno življenje. Tako bo mag hvaležen Mojstru Terionu za kompas, ki ga bo vodil ponoči, za zemljevid, ki obsega poznavanje dežele, ter mu pripoveduje kako bo najudobneje potoval po njej, za nasvet o sandalih in palici ki bodo naredile varnejša njegova pota, za knjigo, ki mu pripoveduje kako lahko razbije svoje skale s kladivom, ter postane mojster deviškega zlata. A razumel bo, da je njegovo lastno poslanstvo na zemlji njegovo kraljestvo in da je celo Mojster Terion le človek iz sosednje doline, ter da mora s svojimi rokami in očmi sam raziskati in izkoristiti svojo dediščino. Mag ne sme sprejeti opisa Mojstra Teriona. ki zadeva astralni nivo, njegovih kabalističnih odkritij ali njegovih inštrukcij glede magike. Te so lahko resnične za večino ljudi, a vendar ne morejo biti v celoti resnične za nikogar razen za njega, kakor tudi dva umetnika ne moreta narisati identičnih slik istega predmeta. Še več, celo osnove stvari, čeprav so resnične za celotno človeštvo - kot ponavadi nečimrno trdimo - utegnejo biti za

določenega maga neresnične. Mar ne more zastava, ki se zdi tisočim rdeča - biti zelena za nekoga. Tako vsak moški in ženska - bivši zvezde - imenujejo zeleno to, kar vidijo, da je zeleno; če pa človek pristane na pravila črede, ter to poimenuje za rdeče, mar ni s tem prelomil palice resnice, na katero se ves čas opira? Vsakdo, ki torej hoče biti mag, mora raziskati univerzum zase. To je še predvsem resnično v primeru astralnega nivoja, kjer so simboli zelo senzitivni. Nič ni lažjega kot vsiljevati vizije ali izumljati fantazme, ki ugajajo nekogaršnjim idejam.

OČITNO JE NEMOGOČE KOMUNICIRATI Z NEKO NEODVISNO INTELIGENCO - KAR JE EDINI (PRAVI) PREDMET ASTRALNEGA RAZISKOVANJA - ČE NEKDO SVOJI DOMIŠLJIJI DOVOLI, DA SE OBDA S SNUBCI, KI JIH JE USTVARILA SAMA.

Če nekdo pričakuje, da bodo njegove vizije podobne tistim Mojstra Teriona, se bo to tudi zgodilo in če ga njegovo spoštovanje do Mojstra Teriona navede, da jih sprejme za resnične, potem tak človek laže svoji lastni duši; vizije se mu bodo maščevale. Glede na to da videc nima pravega vodila bo zašel v divjino strahu, kjer bo prevaran in mučen, prizval bo svojega idola Mojstra Teriona in v njegovi podobi izumil strašljiv privid, ki se mu bo posmehoval v njegovi bedi, dokler se njegov um ne upogne in zlomi, dokler norost ne naskoči njegove mrhovine z viška, ter zaslepi njegove oči z grozno vizijo, kjer bo videl svojega mojstra kako se spreminja v tisto strašno halucinacijo - v demona Crowleya.

Pomnite torej vedno, še posebej pa pri opravku z astralnim nivojem, da človekovo dihanje premika peresje resnice. Kar nekdo vidi in sliši je "resnično" na svoj poseben način, ne glede na to ali je takšno samo po sebi, izkrivljeno zaradi nekogaršnjih želja ali ustvarjeno s strani človekove osebnosti. Za resnico ni preizkusnega kamna: avtentičnega Nakhiela ni mogoče ločiti od magove osebne ideje Nakhiela, kar se tega tiče. Močnejši kot je ustvarjalec, hitreje se astralna luč odzove in ustvarja tovrstna bitja. Ni nujno da je takšno početje napaka , toda to predstavlja že drugo smer nekogaršnjega dela. Iz notranjih virov ni mogoče pričakovati zunanje pomoči. Potrebno je uporabiti podobno previdnost kot pri poglavju o divinaciji.

DOLGO ČASA LAHKO MAGU DVORIJO TER GA VARAJO ASTRALI, KI JIH JE SAM MODIFICIRAL ALI USTVARIL. NJIHOVA NARAVNA USLUŽNOST MU BO - UBOGI OPICI - UGAJALA: PRETVARJALI SE BODO, DA MU ODKRIVAJO NEVERJETNE MISTERIJE, NEIZGOVORLJIVO OČARLJIVE SPREVODE LEPOTE IN ČUDEŽEV; NAGNJEN BO K TEMU, DA JIH SPREJME ZA RESNIČNE, KER SO TO NJEGOVE LASTNE PODOBE, KI JIH JE IDEALIZIRALA NJEGOVA IMAGINACIJA.

A NJEGOV RESNIČNI NAPREDEK BO OBSTAL NA MRTVI TOČKI. TE PRIKAZNI MU BODO ONEMOGOČILE PRITI V STIK Z NEODVISNIMI INTELIGENCAMI, KI SO EDINE OD KATERIH SE LAHKO NAUČI KAJ NOVEGA.

NJEGOVO ZANIMANJE ZA LASTNO OSEBNOST SE BO POVEČALO, DOMIŠLJAL SI BO DA DOSEGA ENO INICIACIJO ZA DRUGO. NJEGOV EGO SE BO NEOPAZNO RAZŠIRIL, DOKLER SE MU NE BO ZAZDELO, DA IMA NEBO POD SVOJIMI NOGAMI. A VSE TO BO LE NJEGOVA NARCISOVA PODOBA, KI SE MU BO MUZALA IZ VODE, V KATERI BO UTONIL.

Tovrstne težave na astralu - v čisto navadnih vizijah brez očitnega moralnega pomena - lahko privedejo do najresnejših težav. Kot prvo: napake zavajajo; onesnažiti nekogaršnjo predstavo Jupitra dopuščajoč vplivom Venere, da jo izkrivijo, se lahko konča tako, da nam kasneje, ko pride do kakšne krize našega dela, Jupiter postane neprijeten.

Drugo: tako se navadimo delati napake, ter jih puščati nepopravljene. Kdor začne črkovati Jehešuah s črko Reš, lahko konča tako, da namesto imena svojega angela, izpiše ime "prebivalca na pragu."

In nazadnje: magika je piramida, ki se jo gradi sloj po sloj. Delo svetlobnega telesa - s tehnikami Joge - je temelj cele piramide. Razumevanje astralnega nivoja mora biti točno, saj odtod izvira - potom analize- razumevanje angelov, arhangelov in bogov. Če hočemo pridelati čisto pivo, moramo imeti čiste sestavine. Če imamo o univerzumu nepopolno predstavo, kako lahko potem raziskujemo njegove zakone?

Tako se lahko izvorna nepazljivost ali napaka razširita na višje nivoje. Predpostavimo, da bi bil mag, ki priziva Sonce zaveden s strani verodostojnega duha Saturna, da je on solarna inteligenca, ki jo potrebuje, ter da se mora izogobati človeški ljubezni, če hoče doseči Znanje in Razgovor s svojim Svetim Angelom Čuvajem; in predpostavimo, da sta volja in narava angela takšna, da je osnova njegove formule lirična egzaltacija!

Razen regularnih testov - narejenih pravočasno - verodostojnosti kateregakoli duha, mora mag narediti pozoren zapis vsake vizije, pri čemer ne sme izpustiti nobenega detajla; zatem se mora prepričati, da se ta v vsaki točki ujema s korespodencami ki so dane v Liber 777 ter v Liber D. Če odkrije, da je, (npr.) prizivajoč Merkurja, dobil vizijo, ki vsebuje števila Marsa, ali elemente, ki so značilni za Pisces, potem naj začne najiskreneje iskati vzrok napake, da bi jo popravil ter preprečil njeno ponavljanje.

Toda vsi zgoraj omenjeni testi ne bodo dovolj za odkrivanje avto-sugeriranih prikazni. Bolj kot je nekogaršnja aura zmedena z maso nerazumljivih simbolov, bolj bo vizija hipnotična in bolj bo ugajala vidčevim standardom. Nič mu ne bo povzročalo težav, ali mu se postavljalo po robu in tako bo pletel svojo zgodbo v brezbrižnem preziru do kriticizma. Vedno si lahko dokaže, da ima prav; kabala se vedno lahko privleče za lase in rdeča barva je tako blizu oranžne, ki je v resnici samo osenčena rumena, ta pa je komponenta zelene, ki se staplja z modro in kaj je hudega, če se namesto angela azurne barve pojavi hudobec v cinobru.

Pravi, končni test resničnosti nekogaršnjih vizij je njihov pomen. Najbolj veličastna izkušnja na astralu, naj bo še tako osupljujoča in ganljiva, ni nujno v skladu z resnično voljo vidca; in če torej ni - čeprav ni v resnici nikdar resnična - potem ni resnična, ker nima nobene uporabne vrednosti zanj. (Mar nismo malopre povedali, da ni resnica nič drugega kot le najbolj prikladen način izražanja stališč?)

Vizija lahko vidca zastrupi in vzhiči, lahko ga navdahne in ojača na vsak način, utegne mu osvetliti najsvetejše misterije in istočasno biti le interpretacija njegove individualnosti; to je

Onanova formula in ne Abrahamova.

Ti plastični "Portreti mladega umetnika", so zadovoljivi za tistega, ki je že slišal za "spoznaj samega sebe." Potrebni so tudi pri analizi nekogaršnje narave, ki jo je Probationer A.. A.. dolžan izvesti. Toda "ljubezen je zakon, ljubezen vsklajena z voljo." In naša dama Nuit je "razdvojena zaradi možnosti združitve." Ti prividi iz ogledala niso dela magike v skladu z zakonom Teleme. Resnična Horusova magika zahteva strastno združenje nasprotij. Dokaz, da je nekdo v stiku z neodvisno entiteto, je odvisen od občutka, ki bi moral biti za zdravega človeka nepogrešljiv. Svojih čutnih impresij ne smemo v zmoti imeti za impresije neke druge osebe. Le človekova neozdravljiva prevzetnost je razlog, da imata na astralu zablodeli pijanec ali mistik svoje pijano blebetanje za glas najvišjega.

BISTVO PRAVEGA OBČUTKA JE V SPOSOBNOSTI PREPOZNAVE RESNIČNOSTI DRUGEGA BITJA. CELO V PRIMERU SIMPATETIČNE REAKCIJE JE PRAVILOMA VEDNO PRISOTEN DOLOČEN ELEMENT SOVRAŽNOSTI. CELO SVOJEGA PRIJATELJA BI OB PRVEM STIKU NE SPOZNALI ZA TAKŠNEGA.

Vztrajamo torej na tem, da katerakoli resnična pojava na astralu daje vtis srečanja s tujcem. Sprejeti jo moramo kot neodvisno, pa četudi gre za arhangela Elfa, ter se v skladu s tem vesti do nje. Od nje se moramo učiti, čeprav jo preziramo, ter jo ljubiti, ne glede na to kako nam utegne biti odvratna.

Pri beleženju v dnevnik mora postati jasno, da je srečanje povzročilo definitivno spremembo. Nekdo je izvedel in začutil nekaj tujega in ni zgolj pomeril novo obleko. V pravi astralni viziji vedno obstaja sled neznatne bolečine; naš jaz je prizadet, ko je potrebno priznati obstoj ne-jaza, in možganom je potrebno kar nekaj časa, da zabeležijo novo misel. To je resnično tudi sprva, celo ko sta eksaltacija in stimulacija posledica radosti ob vzpostavitvi prijetnega kontakta.

Obstaja še globja posledica prave reakcije na obstoj tujega jaza; ta vpliv neprestano teži k razbitju določene kompleksnosti vidca. Tovrstne ideje so vedno onemogočane, označene in odvržene. Sedaj jih je potrebno razpakirati in preurediti njihovo vsebino. Nadlega je vsaj tolikšna kot tista, ki jo pred odhodom doživi človek ob spoznanju, da je pozabil spakirati pižamo. V boljšem primeru pa kaj takega lahko revolucionira njegovo pojmovanje poslovanja, kot v primeru starega samca z urejenim življenjem, ki nenadoma sreča eno dekle preveč.

Vsaka resnična prvoklasna astralna vizija, celo na nižjih nivojih, bi torej morala vidca poučiti, ter obenem pripraviti na iniciacijo. Vizije, ki ne spadajo v to kategorijo, naj se enostavno zabeleži kot prakso.

ŠE ZADNJA PRIPOMBA SE ZDI UMESTNA. NE SMEMO TRDITI DA JE NEKO ASTRALNO BITJE "REALNO" ALI "OBJEKTIVNO" LE NA PODLAGI SUBJEKTIVNEGA ČUTA O NJEGOVEM NEODVISNEM OBSTOJU. VZTRAJATI MORAMO NA DOKAZIH, KI SO OČITNI ZA VSE KVALIFICIRANE OPAZOVALCE, ČE HOČEMO UTEMELJITI GLAVNO PREMISO RELIGIJE: DA OBSTAJA NEKA ZAVESTNA INTELIGENCA, KI JE NEODVISNA OD MOŽGANOV IN ŽIVCEV, KOT JIH POZNAMO. ČE TA OBENEM POSEDUJE TUDI MOČ, POTEM TOLIKO BOLJE. ČEPRAV SO NAM NEORGANSKE SILE ŽE ZNANE, NIMAMO NOBENIH DOKAZOV O OBSTOJU ANORGANSKEGA UMA, KI BI BIL SAMOZAVESTEN.

Kako nam pri tem lahko pomaga astralni nivo? Ni dovolj dokazati - kar zlahka storimo - vez med invokacijo in neko pojavnostjo. Izključiti moramo koincidence, [6] telepatijo [7] in nezavedno znanje., [8] Naša preterhumana inteligenca mora sporočati resnico ki ni znana nobenemu izmed človeških umov, bodisi preteklih ali sedanjih. Pa vendar mora biti ta resnica preverljiva. Na svetu obstaja le en dokument, ki dokazuje, da popolnoma zadovoljuje te pogoje. To je

LIBER AL VEL LEGIS

Knjiga Zakona
tega Novega Horusovega Eona, Kronanega in Osvajajočega Otroka Eona, katerega logos je Zver 666, čigar ime v zunanjem redu je FRATER PERDURABO. Narava dokazov o ločenem obstoju preterhumane inteligence, ki je neodvisna od telesne oblike, je zelo zapletena. Naštejmo nakratko nekaj glavnih značilnosti:

AIWAZ, ime inteligence o kateri je govora, dokazuje:

a) svojo sposobnost vnaprejšnjega urejanja dogodkov, ki niso povezani z njegovim pisarjem, na tak način, da se ti ujemajo z osebnimi domnevami pisarja. E.G.: Stela ki razodeva teogonijo Knjige, je bila uradno oštevilčena v Boulak muzeju z zaporedno številko 666. Pisar je sprejel število 666 kot svoje magijsko število mnogo let pred tem. Zopet je ime pisarjeve hiše, ki jo je kupil mnogo let pred tem, imelo številčno vrednost 418 ! Pisar je izračunal 418 kot število Velikega Dela leta 1901 e.v. . To, da je odkril, da ima ime njegove hiše številčno vrednost 418, je posledica Aiwazove omembe tega dejstva.

b) svojo moč prikritja koherentnega sistema številk in črk v hitro napisanem dokumentu, ki vsebuje zagonetke in številke, ki predstavljajo mojstrski ključ, ki pisarju ni bil znan, a je vendar povezan z njegovim lastnim sistemom; ta ključ nadalje predstavlja komentar na sam tekst. E.G. beseda Zakona je " TELEMA ", (Volja); ta beseda ima številčno vrednost 93. "Ljubezen je Zakon, ljubezen vsklajena z Voljo." Ljubezen, Agape, kakor tudi Telema, šteje do 93. Sam AIWAZ pravtako nosi številčno vrednost 93. [10] Vse to se je pisarju zdelo zelo čudno, a je leta kasneje odkril "izgubljeno besedo" enega izmed svojih redov, ki je pravtako štela do 93. Izkazalo se je, da beseda njegovega najsvetejšega reda pravtako šteje do 93. [11] 93 je torej tri krat 31; 31 je LA, "ne" in AL, "ono" ali "bog" ; te besede se pojavljajo vseskozi Knjigo in tako dajejo mnogoter pomen mnogim pasažam knjige; 31 predstavlja sestavljeno črko ShT, dva hieroglifa Sh in T (stara mnogo stoletij) sta sliki, oziroma "dramatis personae", Knjige; in ShT je slučajna črta, ki je načečkana na rokopisu knjige, ki se dotika ravno črk, ki imajo seštete številčno vrednost 418, tako določujoč " ta krog napačno kvadriran" kot, ki je točen do šeste decimalke itd. In nadalje : " ne boš spoznal ", s pomenom: " spoznal boš LA " in "...ki bo odkril ključ vsega tega", id est, ključ AL.

c) svojo sposobnost kombiniranja zaporednih dogodkov, ki so izven kontrole pisarja, ali njegovih sodelavcev na takšen način, da ti potrjujejo izjave knjige. Ali, per contra, sposobnost napovedovanja takih dogodkov.

E. g. Prva Škrlatna Ženska se je izkazala za nevredno in je pretrpela točno napovedane kazni. Zopet: " nekdo prihaja za tabo; on bo odkril ključ." Ta eden je moral biti "otrok" pisarja, " in to na čuden način."

Devet mesecev zatem, ko je Zver 666 zaplodil magijskega "otroka" svoji konkubini Jane Foster, je bilo rojeno "Dete Brezna", Frater Achad, ki je uveljavil svojo pravico do te stopnje in tako "prišel za" Zverjo 666, ki je bil zadnji Adept, ki je to storil pred njim. In ta "otrok" je bil definitivno "eden", saj je "eden" pomen njegovega mota AChD. In nenazadnje je on dejansko "odkril ključ vsega tega" zatem, ko sami Zveri to po 14 letih študija to ni uspelo.

d) Svojo moč predstaviti in izraziti s konciznimi izrazi prave solucije temeljnih problemov univerzuma. E. g. Formuli Nuit in Hadit pojasnjujeta obstoj v terminih matematično-logične filozofije, tako odpravljajoč težave, ki se pojavljajo ob poizkusu sprave dualizma, monizma in nihilizma, vseh antinomij v vseh sferah, ter obenem predstavijo izvorno popolnost z očitno nepopolnostjo stvari.

Zopet "Delaj po svoji volji", najsublimneje strog etični predpis, ki je bil kadarkoli izgovorjen, se po analizi izkaže za "ves zakon", edini in zadostni porok za človekovo delovanje, poistovetitev usode s

svobodno voljo in konec državljanske vojne v človekovi naravi potom imenovanja kanona resnice in skladanja stvari z njimi samimi, da determinirajo vsako človekovo delovanje. "Delaj po svoji volji" pomeni zvezdam zaukazati naj sijejo, trtam naj rojevajo grozdje, vodi naj poišče svojo raven; človek je edino bitje v naravi, ki se je potrudil spraviti se v nesoglasje s samim seboj.

e) Svojo sposobnost tolmačenja duha Novega Eona, padec najciviliziranejših nacij v neusmiljeno divjaštvo ob času, ko so vsi najodgovornejši ljudje diskreditirali vojno.

f) Svojo moč doumeti in kontrolirati te različne vrste idej in dogodkov tako demonstrirajoč um in sredstva, ki so za ljudi daleč iznad vseh njihovih sposobnosti, čeprav so jim doumljiva; povezati vse to v kompakten kriptograf, ki razodeva mojstrsko obvladovanje angleščine, matematičnih in filozofskih koncepcij, poetični sijaj in silovito strast, medtem, ko je v črkah in besedah skril kompleksno šifro, ki vsebuje poznavanje dejstev, ki doslej niso nikoli obstajale v nobenem od človeških umov in ki je bila odvisna od kontrole pisarjeve roke, čeprav je ta mislil, da piše zavestno po nareku; stkati v en sam vzorec toliko niti različnih dokazov, da se lahko vsak um, če je le odprt in iskren, prepriča v obstoj AIWAZA kot bitja, ki je neodvisno od telesa, zavestnega in individualnega, z umom, ki presega človekovega in močjo onstran človeške, ki jo udejanja potom volje.

Z eno besedo <u>Knjiga Zakona</u> dokazuje prvi postulat religije. Mag je torej lahko prepričan da spiritualna bitja obstajajo, ter išče Znanje in Razgovor s svojim Svetim Angelom Čuvajem z isto gorečnostjo kot FRATER PERDURABO, ki je zapustil vse, ljubezen, bogastvo, položaj in slavo, da bi ga našel. Ne, to mora storiti ali pa se obsoditi na to, da ga raztrgajo menade njegovih brezumnih impulzov; razen če ni sam Bakhus, mu ni pomoči. Bakhus, božanski in človeški ! Bakhus od Zevsa in Semele, od prešuštnega gospoda groma, ki je surovo ugrabil svojo deviško žrtev. Bakhus, dete skrito pred sovraštvom v najsvetejšem od najsvetejših, skrivnost tvojega veličanstva v koritu zvezdnega vetra, kjer je ena kača tvoja duša! Bakhus, dvojno-vobličeni, moški-ženska, Bakhus, čigar nedolžnost ukroti tigra, medtem, ko ti vendar lije kri v usta in vzbujajo tek vinskega veselja tja do morilske norosti. Bakhus, s tvoje palice curlja življenski sok, bršljan se ovija okoli nje, tvoja levja koža drsi s tvojih lesketajočih se ramen, drsi s tvojih gibkih ledij, opit z naslado božanskega grozdja več ne veš za težo telesa in hrepenenje duše.

Pridi Bakhus, pridi semkaj, pridi z vzhoda, pridi z vzhoda na Priapovem oslu ! Pridi s svojo gostijo plesalcev in pevcev. Kdo te je spremljal in se pri tem zmogel ogniti smehu in poskočnosti ? Pridi, v tvojem imenu Dioniz, da se device združijo z bogom. Pridi, v tvojem imenu Jakhus, da s svojo mistično pahljačo požlahtniš zrak, da vsak sunek tvojega duha navdahne naše duše, da ti porodimo sinove v tvoji podobi!

Resnično in amen! Naj mag niti za en sam trenutek ne pozabi kaj je njegov edini posel. Njegovo neiniciirano sebstvo (kot ga on absurdno razume) je banda podivjanih žena, histeričnih od nerazumljenih in nepotešenih živalskih instinktov; raztrgale bodo Penteusa, edinega človeškega boga, ki si jih upa krotiti, na drobne kose mesa; njegova edina mati - narava, ga bo prva zgrabila za goltanec. Nihče razen Bakhusa, tvojega Svetega Angela Čuvaja, nima naklonjenosti, da bi lahko bil kralj te podivjane tolpe; le on lahko pretvori to neurejeno drhal v svečan sprevod skladnih gibov, uglasi njihovo hijensko zavijanje v lepoto

himne in njihovo norost v samokontrolirani zanos. To je angel, ki je dvakrat dvojne narave, da bi se lahko udeležil vsakega zakramenta. On je naenkrat bog, ki je opit z vinom zemlje in sesalec, ki loka božjo kri, da bi ga prečistila njegove smrtnosti. On je ženska, ki sprejema vse impulze; mar niso njegovi ? On je moški, ki se pritisne ob vse kar ga časti. On vihti palico z borovim storžem in bršljanom; angel ki ustvarja neprestano vijoč svojo voljo v zvesto lepoto. ki je nesmrtno zelene barve.

Tiger, simbol človekovih surovih strasti poskakuje ob nogah svojega gospoda; in on jezdi Priapovega osla, on naredi, da ga njegova spolna moč nosi kamor ga je volja.

Naj se torej mag poda na astralni nivo z jasno izraženim namenom, da prodre v svetišče neutelešenih bitij, ki so ga sposobna poučiti in ojačati in pravtako dokazati svojo identiteto z neizpodbitnimi dokazi. Vse druge razlage so uporabne le če večajo in uravnovešajo znanje, ali če mogoče predstavljajo oskrbo z energijo takim magom, ki so našli pot do izvorov moči. V vsakem primeru je vse brez vrednosti, če ne služi enemu namenu - Velikemu Delu. Kdor doseže inteligence takega tipa, ki so izven vsake diskusije, lahko pričakuje velike težave. Steze so zastražene, lev stoji na poti. Tehnično znanje mu ne bo v pomoč. Potrebno je zadovoljiti čuvaje naših pravic, če hočemo stati v prisotnosti mojstra. Utegnejo se postaviti posebne obveze, naložiti preizkušnje in dodeliti iniciacije. To so najresnejše zadeve, svetlobno telo mora biti popolnoma odraslo, nepreklicno utrjeno, saj bo v nasprotnem primeru razpadlo ob izstopu iz fizičnega telesa. Če pa je svetlobno telo sposobno prestati te preizkušnje, potem je popolnoma vezano na svoje besede in dejanja. Niti približno ne more prelomiti prisege kot to lahko stori meseno telo.

Takšen je torej splošen opis astralnega nivoja ter magovega primernega obnašanja na astralnem nivoju.

[1] Zavedati se gre dejstva, da je ta tekst v izvorno napisani obliki. Soror Rhodon, probationer A.. A..., je leta XVII, sonce v Devici, ko je uživala

privilegij bivanja v določeni opatiji Teleme, zaprosila Mojstra Teriona, da tej knjigi doda prikaz uranografije astralnega nivoja, a v manj tehničnem jeziku kot je tisti iz Libra 777. V skladu s tem so bile napisane te opombe. Nadaljnja elaboracija teksta bi ga privedla v nesoglasje z ostalim delom razprave.

2 Glej Poincare, pasaže navedene spodaj. Gre za naslednje odlomke teksta:.

" Aksiomi geometrije torej niso niti apriorne sintetične sodbe, niti eksperimentalna dejstva. So zgolj konvencije... Kaj naj si torej mislimo o naslednjem vprašanju : Je evklidska geometrija sploh pravilna ? Le-to nima nobenega smisla. Prav tako bi se lahko vprašali če je metrični sistem sploh pravilen in če ni morda antični ritem nepravilno zasnovan ; ali so kartezijanske koordinate pravilne in so morda polarne koordinate napačne. Neka geometrija ne more biti bolj pravilna od druge, lahko je le bolj primerna. To pomeni da se je preko naravne selekcije naš duh prilagodil pogojem zunanjega sveta, da je sprejel tisto geometrijo, ki najbolj ustreza prostoru, ali z drugimi besedami, tisto, ki je najbolj primerna. To poplnoma ustreza našim sklepom; geometrija ni pravilna, je kvečjemu ustrezna."
(Poincare, La Science et' l ' Hypothese)

" Mi si torej takih pravil ne izbiramo, ker bi bila pravilna, temveč ker so najbolj primerna in jih lahko povzamemo rekoč : " simultanost dveh dogodkov ali red v katerem si sledita, ali enakost trajanja dveh dogodkov, mora biti definirana tako, da izraža največjo enostavnost in možnost zakonov narave. Z drugimi besedami, vsa ta pravila, vse te definicije niso nič drugega kot sad nezavednega oportunizma. " "

(Poincare, Le Valeur de Science)

Naj se študent obrne na "Naravo resnice" H.H. Joachima, če hoče ovreči zgornje. A večini tega dlakocepljenja bistvo uhaja. Resnica mora biti definirana, saj je vendar ime, glede na to, da je samostalnik (nomen), in vsa imena so človeški simboli za stvari. Resnica predstavlja moč vzbujanja določene reakcije ("soglasja") - pod določenimi pogoji - v človeku. ("Zelenost", teža in vse ostale lastnosti so pravtako moči.) Ona obstaja v objektu latentno ali manifestirano, ter tako izkusivši obe možnosti spreminja in ne spreminja dejstev. To je solipsizem, saj se lahko zavedamo le lastne zavesti, a obenem ni solipsizem, ker nam naša zavest pravi, da se spreminja zaradi vpliva zunanjih sil. V skladu s prvim Newtonovim zakonom je to stvar definicije. "Kaj je resnica ?" poleg tega poizveduje po naravi te moči. V vseh stvareh je inherentna in zato se lahko vse mogoče trditve, ali njihova nasprotja, prikaže kot resnične. Da bi se 0=X itd. uvidelo neposredno, je potrebna kvaliteta uma, ki je iznad "normalnega", kot tudi rezoniranje H. H. Joachima zahteva višje gledišče od tistega, ki je lastno bušmanu.

3 Glej zgodbo spodaj o nastanku Knjige 4.

4 Glej zgodbo spodaj o Alamantrahu.

5 Arhangel Chokmaha, druga Sefira.

6 Stalen test mojstra Teriona je ta, da napiše ime določene sile na kos papirja, tega skrije, ter zatem naskrivaj prizove to silo in pošlje učenca na astralni nivo, kjer mora svojo vizijo pripisati neki sili. Učenec zatem preveri omenjeni kos papirja - imenovana sila je tista, ki je napisana na tem papirju.

7 Najznamenitejši Fieldingov roman se imenuje Tom Jones. Nekoč je FRATER PERDURABO bil v nekem hotelu v Londonu. Telefoniral je prijatelju Fieldingu na dom, kjer mu je tajnica povedala, da je ta pravkar zapustil hišo in da ga lahko dobi le če pokliče v določeno pisarno v mestu med 11.00 in 11.15 dopoldan. FRATER PERDURABO je imel ob 11.00 zmenek z neko glasbenico pred gledališčem. Da ne bi pozabil na telefon, je naredil mentalno beležko, da bo v hipu, ko se sreča z mlado damo dvignil roko in rekel še preden jo pozdravi: "Spomni me, da moram takoj poklicati Fieldinga. " Tako je tudi storil; mlada dama se mu je približala z natanko isto kretnjo rekoč: " Spomni me, da moram poklicati Tom Jonesa." Slednji je bil njen glasbeni agent. Tu je očitno, da ni povezave med elementi koincidence. Če bi se kaj takega pripetilo med komunikacijo z nekim domnevnim duhom, bi takšno dejstvo pozdravili kot zelo dober dokaz obstoja neke neodvisne inteligence. Da bi to razložil, bom zamenjal elemente enačbe. Predpostavimo dva neodvisna medija, A in B, ki v istem trenutku

vsak posebej prejmeta dve sporočili in sicer prvi:" Vprašaj B kdo je napisal Hamleta?", drugi pa : "Vprašaj A za ime Shakespearove najznamenitejše tragedije."

Koincidenca je tu enostavnejša in ni tako izrazita kot tista, ki je omenjena zgoraj, saj ni govora o doseganju identičnosti s pomočjo slučajnih sinonimov, prikrivajoč njihovo racionalno povezanost. A vendar bi večina študentov okultnih fenomenov priznala, da obstaja velika verjetnost, da si je neka inteligenca namenoma izmislila ti dve sporočili z namenom dokazovanja svojega obstoja.

8 V novemberski številki revije International iz leta 1918, je bil objavljen zaključek članka MOJSTRA TERIONA imenovanega "Preporod magike". Zadnji stavek se glasi: " Tu je modrost, naj tisti, ki ima razumevanje prešteje število Zveri, kajti to je število človeka, in to število je 666. TO MEGA TERION, Velika Divja Zver ima v skladu z grškim sistemom številčno vrednost 666. To je seveda naziv Mojstra Teriona.

Mojster Terion je bil v tistem času v komunikaciji z inteligenco, ki se je predstavila kot Amalantrah. V nedeljo 24. februarja, leta 1918 ob 21.30, je Mojster Terion vprašal Amalantraha, če lahko vzame besedo TERION, kot da je hebrejska, z namenom, da bi pridobil nove informacije o mističnemu pomenu te besede. Odgovor je bil pritrdilen. Tedaj je vprašal: " Naj vzamem samo besedo TERION, ali vse tri besede TO MEGA TERION? " Odgovor je glasil, da je potrebno vzeti samo besedo TERION. Nato je mojster Terion vprašal katere hebrejske črke bi bilo potrebno uporabiti pri transkripciji iz grščine. Odgovor je bil : Tav, Jod, Riš, Jod, Oin, Nun, kar šteje do 740, ali 1390, odvisno od tega ali vzamemo črko Nun z običajno vrednostjo 50, ali v njeni končni obliki, ki šteje 700. Nobena od teh številk ni imela nikakršnega pomena za Mojstra Teriona. Postal je skrajno nezadovoljen z Amalantrahovo neuporabnostjo, tako da je komunikacija postala nejasna in delo je bilo potrebno za tisti večer prekiniti. Poizkusil je tudi razna druga hebrejska črkovanja besede, a ni bil sposoben najti kaj zanimivega. To je sploh obembe vredno, saj je skoraj vedno mogoče dobiti bolj ali manj dobre rezultate s preizkušanjem različnih možnosti. Črka O je naprimer lahko Oin, Vav ali pa Alef.

V ponedeljek zjutraj je Mojster Terion odšel v uredništvo revije International, katere izdajatelj je bil. Ob tistem času je v New Yorku primanjkovalo premoga in je bilo zato prepovedano ogrevati pisarne ob ponedeljkih. Zadržal se je le toliko da je vzel svojo pošto, ter se zatem odpravil domov. V torek zjutraj je na mizi našel pismo, ki je prispelo v ponedeljek in je bilo naslovljeno na glavnega urednika, ki pa ga je dostavil Mojstru Terionu za odgovor, saj se je nanašalo bolj nanj kot pa na glavnega urednika. To pismo je bilo napisano in poslano v nedeljo zvečer, torej ob približno istem času kot se je odvijala komunikacija z Amalantrahom. Pismo se konča s temi besedami : "Prosim obvestite svoje bralce da sam jaz Samuel bar Aiwaz bie Yackou de Sherabad izračunal število Zveri in to število je število človeka:

(beri od desne proti levi)

n	o	i	r	t
ן	ו	י	ר	ת
50	6	10	200	400

666

Tukaj torej vidimo najpresenetljivejšo možno rešitev problema, ki je bil predstavljen Amalantrahu. Opaziti je da Amalantrah ni hotel dati pravega odgovora neposredno, da bi, kakor se nam dozdeva, poudaril pomen intervencije tega asirskega korespondenta. Opaziti je tudi da avtor pisma ni seznanjen z osnovno Kabalo, saj je skoraj obče znano da

TO MEGA THRION v grščini šteje do 666. Nadalje je opazno, da so minili štirje meseci odkar je problem bil predstavljen v Internationalu. Asirec je živel nekoliko izven New Yorka in je bil poplen tujec za kogarkoli izmed osebja Internationala. Presunljiv dokaz o Amalantrahovem obstoju je dejstvo, da je ta bil večji mojster v Kabali kot sam Mojster Terion in, da je nadalje bil sposoben prizvati ta štiri mesece star problem v um nekega popolnoma nepovezanega tujca, kar je imelo za posledico, da je ta sporočil pravi odgovor natanko ob času, ko je bilo vprašanje postavljeno kilometre stran od njega.

Naključje, ki je tako poplnoma primerno za razlago Fielding-Tom Jones incidenta, je kot alternativna teorija v tem primeru poplnoma nekompetentno. Naravnost namenskega značaja okoliščin ni mogoče zanikati; toda, če smo pri zanikanju možnosti Amalantrahovega obstoja popolnoma determinirani, nam še vedno preostane en vir, ki celo zadevo pojasni na dovolj preprost način. Ta vsebuje težave, ki se zdijo Mojstru Terionu podobne tistim, ki ovirajo zgoraj omenjeno teorijo, a kljub vsemu niso povsem izven meja mogočega. Ta teorija je telepatija. Lahko bi predpostavili, da je rešitev problema že obstajala v podzavesti Mojstra Teriona, ali pa v podzavesti njegovega vidca in, da je bila ta rešitev telepatsko vtisnjena v zavest tega asirca na tako silovit način, da je to imelo za posledico, da je ta sporočil odgovor sodelavcu Mojstra Teriona na International. Ne glede na splošno neverjetnost te hipoteze, je čudno, da bi Amalantrah - če bi resnično bil nezavedni um vidca - lahko dal napačno ortografijo. Če bi kaj takega storil vedoč za pravilno črkovanje, potem bi se to dalo pojasniti le tako, da ni hotel spremeniti svojega načrta, da bi lahko eksplozivno asirčevo pismo pričalo o njegovem obstoju, kar se ne bi zgodilo, če bi bila skrivnost prekmalu odkrita. Primer je tu naveden predvsem, da nam pokaže kako skrbno je bilo potrebno izključiti vse alternativne hipoteze, preden smo priznali obstoj nevtelešene inteligence. Naj še vseeno omenimo, da točno v tem primeru obstaja število drugih incidentov, ki kažejo na to, da teorija o telepatiji ne more držati.

9 V mnogih psiholoških razpravah je navedena dobro znana zgodba katere heroina je nevedno angleško dekle, ki je zaposlena kot služkinja, ki ni ravno najbolj inteligentna in ki ne obvlada nobenega jezika, celo materinega jezika ne obvlada ravno najbolje. Med napadom visoke temperature je zapadla v delirij, v katerm je recitirala dolge pasaže v učeni hebrejščini. Raziskave so pokazale, da je v rani mladosti bila zaposlena pri nekem hebrejskem rabinu, ki je imel navado recitirati svoje ceremonije v prisotnosti dekleta. Čeprav ni besedam pripisovala nobenega pomena, jih je mehansko zabeležila v svoji podzavesti, ter zatem reproducirala, ko je napad temperature vzdražil skupino celic, kjer so bile shranjene.

10 Ta numeracija je bila odkrita leta pozneje. Zatem se je pojavilo vprašanje potom S. Jacobsovega razmišljanja o tem odkritju: "Zakaj se AIWAZ piše AIWASS in ne AIWAZ, v Knjigi Zakona? V grščini je AiFass 418. Avtor knjige je v svojem imenu prikril ne le eno, pač pa dve števili, obe največjega pomena v knjigi.

11 To seveda niso vsi primeri. Predvsem je Frater Perdurabo leta 1923 e.v. odkril, da hebrejska beseda za "voljo" pravtako šteje do 93 in njeni posebni tehnični pomeni mečejo nadaljno luč na pomen besede Telema, kot jo je uporabil AIWAZ.

Do what
shall be the of the
LUST
STAR
CHARIOT
THE
HANGED
FOOL
LOVE IS The
LOVE UNDER
WILL

DRAMA

TETRA GRAMMA TON

(Zgodovinska freska, drama v štirih dejanjih s prologom in epilogom, samo za otroke Izraela)

NOX 130

PROLOG

Moški, Ženska, Otrok. Polnočna idila povprečne evropske družine.

Otrok: Mami, mami, pravljico!
Moški (utrujeno vzdihne v naslanjaču): Tečen je kot drek.
Ženska (v drugem naslanjaču pravtako utrujena): Misliš dobesedno ali simbolno ali v prispodobi? (ura odbije polnoč)
Moški: Povsem dobesedno, draga, ne vem kakšen drugačen smisel bi to lahko imelo. (resnično začuden)
Ženska: Drek je lahko tudi hašiš, saj veš. Si že pozabil, da si bil včasih hipi, točneje freak ali spaka. No, mlad in nor, v svoji analni fazi.
Moški: Misliš, da bi hašiš bil tečen?
Ženska: Ja, misteriozen, intriganten, kompleksen, prizadevajoč, skratka, tečen, da. (si pili nohte)
Moški: Otrokova tečnost, zoprnost, težko, da bi bila skrivnostna, ali pa... nama ima najin otrok nekaj zelo skrivnostnega za povedat, nekaj važnega in tečnega? (molk)
Zaspal je. Končno.
Ženska: V naročju angela, ki ga čuva.
Moški (vstane in vzame s police knjigo ter jo odpre, stoji) : Psihologija vsakdanjosti. Kako dolgočasna knjiga.
Ženska: Kaj pa venomer tako vneto iščeš v njej? (Otrok se spet oglasi, ona odide v otroško sobo) Mater...
Moški: Mater, da mater iščem. (se vsede z zaprto knjigo) Kdo je pa ne? V prenesenem smislu, seveda!
Ženska (se vrne): A ne dobesedno?
Moški: Ne, nikakor ne. Mater je lahko vse kaj drugega, kot pa roditeljica v tem življenju. Neka pradavna zaveza.
Ženska: Tudi jaz bi bila rada nekaj drugega, ne samo mater.
Moški: Saj si. Ljubimka, prešuštnica, svečenica. Vse to spada k materinstvu.
Ženska: Ne, mislim dobesedno. (Molk. Oba zamišljeno strmita nekam v daljavo svojih misli.)
Moški : Brašit ha galgalim. Kaos, Teos, Logos. Diabolos. In beseda je meso postala. Toda ali je bila še vedno bog? Was fur ein Atawismus ist das?
Ženska: Seveda, brezmadežna, to ti zagotavljam dragi.
Moški: Bila je ena in nobena. Torej povsem nepomembna.
Ženska: Bodi kakor Artemis Panu.
Moški: In predri pajčolan device! (molk)
Ženska: Ali je možno, da je nesreča naše civilizacije ravno v tem, ker je bil nek mit razumljen dobesedno, in še več, kot zgodovina?
Moški: Točno to, draga. Kako si pametna. (resnično presenečen)
Ženska: Torej je na ženski da odreši svet, pravzaprav samo izbrane,

ne vsega človeštva. Očitno je bila večina ljudi rojena pod drugačnim zakonom, ki pripada žalostni sivi deželi. V mojih meditacijah...

Moški: Človekoljubnih, političnih...

Ženska: Mi to še vedno predstavlja velik problem. Nietzsche je imel prav...

Moški: Človek ali družba, vseeno. Jaz glasujem za boga!

Ženska: Vi, moški, ste si ga tudi izmislili!

Moški: Zagotavljam ti, draga, da glede PRAPOČELA ni nobene evidence o spolu. On je dvospolen. On je otrok.

Ženska: Otrok je vendar prišel kasneje....Ne....mislim, da...se strinjam s tabo in ostalimi antropologi, da včasih ljudje preprosto sploh niso vedeli, kako pride do spočetja človeškega otroka...in potem, ko so svečeniki informirali občo javnost, da je moški tisti, ki oplodi žensko in da ona ne rojeva kar sama od sebe. In tako je moški v tem dejstvu dojel svojo priložnost za prevlado in manipulacijo, za vladavino. Kako preprosto, kot vse velike resnice. In zdaj traja ta PATRIARHAT že dva tisoč let in še mu ni videti konca, konca tej neumnosti.

Moški: Kakšni neumnosti?

Ženska: Da se producira laž, da je PRAPOČELO moški.

Moški: V primeru človeka, če smo že pri človeku, tej opici brez repa, je moški zgolj oplojevalec, osemenjevalec. To se ve, toda ne ve se, kje tiči velika laž! (molk) V metafiziki.

Ženska: V moškem svetu, vsekakor, v moški konspiraciji. V imenu Očeta in Sina in Svetega duha: v tem je velika laž.

Moški: Sveti duh je sveta sperma, kar se mene tiče, ki sem največji feminist na treh kontinentih. Sicer pa je ženska emancipacija resna stvar. (molk) Vendar, nikar zopet, draga, pustiva že enkrat metafiziko pri miru. Formula ženske je še bolj zagonetna, vsaj za moške. Kar je danes pomembno, je to, da dojamemo PRAPOČELO kot otroka, ki obstaja pred in neodvisno od svojih tozemskih staršev.

Ženska: Nam, ženskam, pa preostaja to, da pozabimo na spolnost.

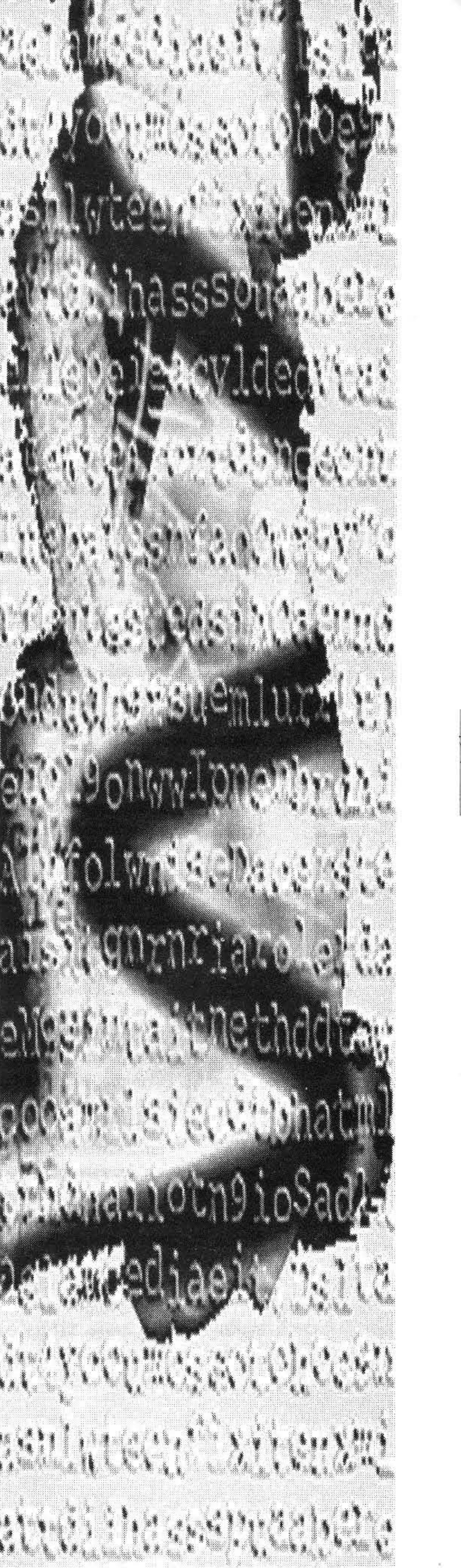
Moški: Verjemi, meni je še težje. Gre vendar za to, da smo pozorni na bistvo, na notranjost, ne na zunanji videz, na spol nekega bitja.

Ženska: Oh, rada bi bila že stara, jalova, zgubana, tedaj bom dojela vašo metafiziko, morda.

Moški: Otrok je svobodna duša iz nekega purgatorija v nekih nebesih, nekje onstran pač. Izbere si starše in se inkarnira. In beseda meso postane. Najprej je bila beseda. In beseda je bila bog, ta pa je postal človek.

Ženska: Ne. Bog je zgolj beseda! Saj res. Beseda, beseda, to je vaš najmočnejši urok.

Mošk: Seveda, draga.

Ženska: In kdaj je postala LAŽ?
Moški: Na poti do naših ušes je prišlo do motenj, tako da ne slišimo drugega kot blebetanja opic...(prisluhne) in morda brenčanje Svetega Skarabeja Govnača, ki vali Sonce skozi podzemlje, da bi spet vzšlo.
Ženska: Šit. Set. Satan. (mu skoči v naročje) Moj moški, moj osemenjevalec... polizana moškost, vedno vekajoči.
Moški: In ti si moja oplemenjevalka. Jaz te osemenim, ti pa me oplemenitiš. Imaš ti kakšno drugo idejo, ali morda - besedo?
Ženska: Ti mene oplemenjuješ, saj vem, da obstaja ljubezen vedno onstran, onstran, vedno iznad, vedno više, ah... Fiat AUMGN... rahlo simulira nekakšen orgazem, molk) In te obsemenim, obsedem. (se poljubljata, strastno, nato se v trenutku ustavita.) Otrok je mesija. (predah in spet poljub, dolg in rafiniran)
Moški: (zajame sapo) Mesija je edenska kača...Ureus, kraljevska kača, maščevalec svojih staršev.
Ženska: Laž in seks in politika in velika konspiracija proti človeštvu. (tema)
Moški: Požri besedo.

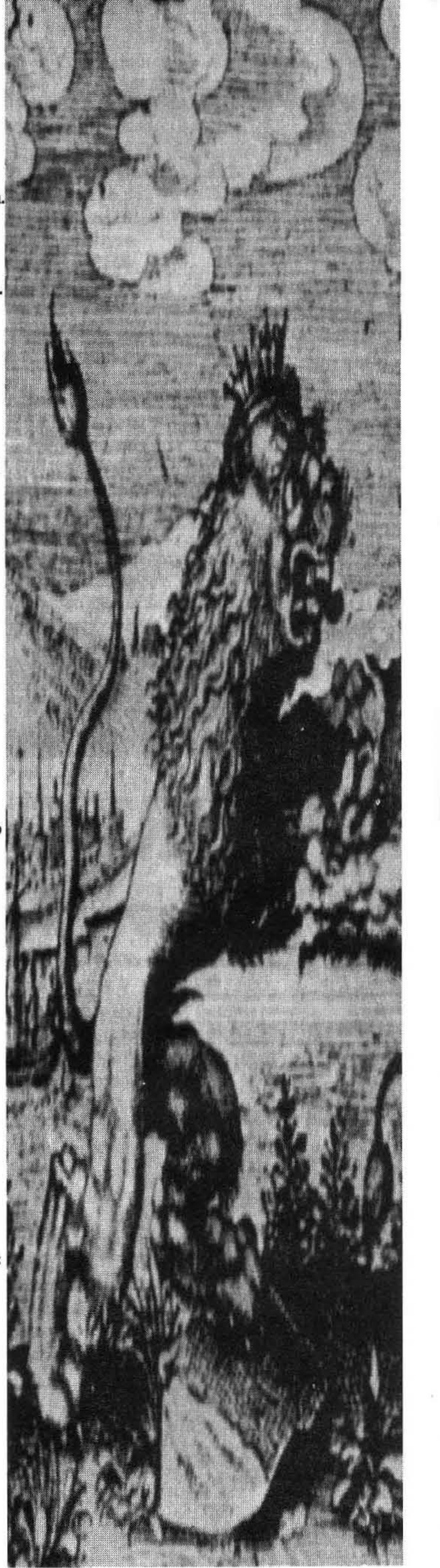
ZASTOR

PRVO DEJANJE

(dogaja se nekje v temnem obdobju človeštva, v začetku 14.stoletja Vulgarne ere, na vzhodni transverzali. Prvi prizor. Ženska v svečeniški obleki, modri vezeni v zlatu, sedi na nekakšnem prestolu, v ozadju nekakšen oltar s svečami in neko knjigo in rožami, rdečimi vrtnicami. Kip Izide z otrokom Horusom, kača, krokodil in tiger. Podobe so zatemnjene. Pride vitez v bojni opremi in poklekne pred njo.)

Vitez: Prišel sem po tvoj blagoslov, mati, gospodarica, ljubimka, najbolj poželjenja vredna, najskrivnostnejša. Prosim, daj mi odvezo.
Svečenica: (si podpira glavo z roko): Zakaj ne iščeš odveze pri škofu? (se vznemiri)
Vitez: Govoriš kot tujka, kakor da me nikoli ne bi poznala, kaj

šele ljubila.
Svečenica: Saj tako ali drugače moraš na pot, jaz nimam nič pri tem.
Vitez: Hočem, da mi poveš smisel, sicer ne grem nikamor. Veš, da škofu nikoli nisem verjel, kako naj me zadovoljijo njegove litanije o svetem grobu in antikristih.
Svečenica: Kaj pa boš drugega. Ti si vojak, ki mora ubogati na ukaz. Če ti je kaj do ranga v redu, seveda.
Vitez Najsvetejši red je v mojem srcu, požvižgam se na zunanje kroge.
Svečenica: In če te ekskomunicirajo? Ali še kaj hujega...
Vitez: Nikoli nisem zatajil ljubezni do tebe, vedno sem te oboževal, povej mi, ali obstaja smisel v poti v Jeruzalem?
Svečenica: Vsekakor prej kot pa v Rim, (zakolne) Bahlasti! Ompehda! Toda, gre za tvoje ubogo življenje, ki stremi za... (?)
Vitez: Najsvetejšim in najresničnejšim!
Svečenica: Cilj ni pomemben, pomembna je pot. Pot, pa čeprav neskončna blodnja.
Vitez: Na koncu teme mora obstajati žarek svetlobe.
Svečenica: Seveda, to naj te ne skrbi, sicer pa te poznam, moj najtemačnejši ljubimec, moj najmelanholičnejši trubadur, moj (ji pade v naročje) najbolj nori otrok. Ah, kako naj te blagoslovim, ko pa te bom pogrešala...(se odmakne)
Vitez (strogo): Kaj je s teboj, od kod žalost v tvojih nedrjih, ta kača strupenjača!
Svečenica (e more skriti solza): Obup! Obup! Novi Jeruzalem obstaja samo v naših sanjah.
Vitez: Kaj pa Sveti Gral? Mar obstaja še kaj drugega?
Svečenica: Obstajajo imena, imena, besede. Blebet opic. A tišina bo prekrila vse.
Vitez: Torej mi ne privoščiš niti ene ljubke laži?
Svečenica: Vrnil se boš iz Jeruzalema obogaten z izkušnjo še večje tragedije človeštva. Če ne boš obžaloval si rešen. A tvojega angela varuha ne morem priklicati jaz.
Vitez: Ne skrbi me to, skrbi me ta celotna tragikomedija, kako jo bodo videli zanamci. Nočem biti udeležen v neumnosti. Zakaj pa sem bil posvečen v viteza?
Svečenica: Iz napuha, iz prezira, iz pohlepa po zavrženih relikvijah. Bratstvo se je sprevrglo v slepo slo po gnilobi. Hijene so povsod. Kakšno viteštvo, ha, ha! (trkanje, vstopita stražarja, vitez je osupel, prime za meč)
Stražar: Tu smo po nalogu svete stolice.
Vitez: Kaj je zdaj to?
Stražar (spoštljivo): Gospo moramo odvesti pred sodnika zaradi suma krivoverstva in bogokletja (mu da prebrati nalog).
Svečenica: No, oba odhajava na dolgo pot. Mi boš dal odvezo? Mi boš oprostil? Ali me zavrgel, kakor da se te nič ne tiče: kot jaz tebe?
Vitez (zmeden in izven sebe): Nisi me zavrgla. Nemogoče je doumeti...
Svečenica: Človeka, kakor tudi boga. Obstaja Ne-bog! Bog NE

obstaja! A oni tega ne bodo nikdar doumeli. Ali pa - po svoje... Moloh se je razbil na tisoč in nič koliko koščkov, tako da zdaj vsak časti svoj odkrušek, svojo kost običaja.

Hijene.

(stražarja jo skušata odvesti, prijeti za komolce)

Fanta, moja poslednja želja je spregovoriti svoje poslednje besede, predno se zavijem v tišino... (zmedeno se sprenevedata), temule, ki ga je doletela ta čast, in vama, če imata ušesa, da slišita tudi tisto, kar je nemogoče preslišati. (molk)

Vidim, ljubi, čutim da si izbranec, eden izmed redkih in eden izmed mnogih med temi redkimi. Ne le, da verjamem, vem, da smo živeli za najvišje, in še vedno živimo in bomo vedno živeli le za najvišje! Vale, frater. (stopi k vitezu, ta pa spontano poklekne z obrazom stremeč k njej, ona mu da svojo desno dlan na vrh glave v blagoslov), V imenu Zofije, in najskrivnostnejšega Gospoda (se z isto roko dotakne njegovega mednožja, nakar se stražarja posmehljivo spogledata), in Mesije (mu položi roko na srce) ARARITA. Mi smo eno in nobeno! Oni pa so kakor sanje. (ga poljubi na čelo, nakar odide in stražarja pohitita za njo, Vitez molče gleda za njimi, kleče otrpne.)

ZASTOR

DRUGO DEJANJE

Dva viteza jezdita drug ob drugem in se pogovarjata. Sliši se prisotnost množice, različni glasovi in zvoki.

Prvi vitez: Prvič smo potovali dosti živahneje, kot prava vojska.

Drugi vitez: Kaj si že bil v Jeruzalemu?

Prvi: Bil in bival, prebival, prebadal, prebrodel in preživel, prežvečil in izpljunil, kakor je zapovedano: sivo izpljuni, belo ali črno pa pogoltni! Ha! Sicer pa je enkrat, kakor nobenkrat ali pa že nič kolikokrat. Ko sem prišel tja, se mi je zazdelo, kot da sem tam že bil. Vse se mi je zdelo tako znano in domače. Osli, ki nemo in nepremično bulijo v zidove hiš, ženske pri vodnjakih, in bojevniki, ki se norčujejo iz tvojega križa in dolgih sulic in mečev... in najsvetejša arabska trava in odaliske in pa

prava rajska vrata.

Drugi: In grob odrešenika? Pa Salomonov tempelj?

Prvi: Ha, ha, ha! In sveta kri in svetu gral. ha, ha!

Drugi: O naši sveti vojni si nisem nikoli delal utvar, dragi brat, ki se norčuješ iz svetih stvari. Mar potuješ spet v sveto deželo zgolj po ukazu? Ali da bi spet izpljunil to sivino vsakdanjosti?

Prvi: Ni beline niti črnine! Niti brezvercev niti pravih sovražnikov! Obstaja samo skrita slava in pa sijaj meča v mesečini, ter okus najsvetejše arabske trave! In ta peklenski vonj, ki ga ne pozabiš!

Drugi: Kakšne trave? Kakšen vonj?

Prvi: Takšne, zaradi katere je Nebukadnezar zblaznel in odšel gol na trg! Takšne, ki ti vse dišave sveta izpridi v bogokletje!

Drugi: Vsi Kirkini zvarki so ista univerzalna medicina. Pa ne boš rekel, da je to vse kar ti je ostalo v spominu?

Prvi: Vse ostalo sem pozabil.

Drugi: Zakaj?

Prvi: Ah, ne sprašuj, naivnež saj si vojak... in vitez... katerega oddelka? Katerega ranga, če imam takšno čast izvedeti?

Drugi: Za najsvetejši Red, ki mu pripadam, obstajajo samo trije rangi, kot je razumel celo še veliki Platon. Tako kot ti, sem zgolj vojak, bojevnik. To naj nama zadostuje, brat!

Prvi: Nasvetejši red, ha, ha, ha! Ali pa se greš skrivalnice, kot je to v navadi tudi na vzhodu, ne le v cerkvi vesoljnega Rima. Vsaka oblast je ista.

Drugi: Kakor nam je bilo zagotovljeno pri posvetitvi, so nam vrata oblasti prosto odprta.

Prvi: Vrata Novega Jeruzalema so rajska vrata. To so vrata absolutne svobode, široka kakor brezno vesolja. Kje je tu oblast, brat vitez?

Drugi: V tebi levjesrčni, v volji do oblasti nad slepimi silami narave, ki nas obvladujejo in ki jim ljudstvo slepo služi, če ni oblasti.

Prvi: Govoriš kot pravi musliman.

Drugi: Religija je samo ena. Ki je bila, je in ima za priti. Ljudje smo ena družina, ena rasa in ena država zemljanov. To je ključ novega Jeruzalema, dragi Adeptus!

Prvi: Pa vendar samo slepa sila vedno prevlada in meč vojne. Da, ker nekateri tako hočejo. Nemara bogovi?

Drugi: Bogovi hočejo kar je pravično. Prebivalci neba bodo vedno naši sodniki. Prebivalci v svetlobi! Tisti ki so izven naših tegob.

Prvi: Mi hočemo vojno, to je naša služba in naša edina religija.

Drugi: Naša edina resna preizkušnja, kakor tudi za vladarje. Katerakoli vojna pride prav. Mene ne zanimajo vzroki in še najmanj krivda.

Prvi: V Jeruzalemu je tekla kri v potokih, ko smo ga zavzeli. A zaman, izgubili smo ga ob prvem mlaju. In tako se Saladin še naprej in še bolj lahko norčuje iz nas. Zanj je vojna šport, viteški turnir, prekleti hašišar! Živ

Satan! Šejtan, kakor pravijo arabci.

Drugi: Šejtan, ha ! To je samo eden od židovskih demonov, samo eden izmed dvainsedemdesetihm, s pomočjo katerih je Salomon zgradil svoj Tempelj.

Prvi: Si se pa dobro pripravil na svoj izlet, od tebe bom še kaj izvedel?

Drugi: Štirje bogovi štirih največjih religij, Brahma, Aleh, Jezus, Buda, so za hebrejce zgolj štirje princi zla, ki vladajo in bodo vladali svetu še kakih tisoč let.

Prvi: Prepričal si me, brat Adeptus Minor. Srečanje z mlajšimi brati mi še vedno pomeni pravo doživetje. In priznam, da me je sram, da nisem za nikakršen zgled, čeprav imam že sivo brado. Verjetno se ti zdim prava zguba.

Drugi: Vsak posameznik je zame suvereno božanstvo, še posebej brat bojevnik. Kako bo mogel podcenjevati nekoga, še posebej, če mi je brat, ki mu ne morem soditi, niti ocenjevati poti, ki mu jo je namenila skrita usoda božje previdnosti ? (molk)

Prvi: Nekaj se dogaja... (mimo prijezdi kolovodja in oznani skorajšnji postanek, šepne na uho starejšemu vitezu, nakar se ta poslovi od mlajšega viteza s toplim stiskom roke in nekimi skrivnimi znaki)... Moram naprej, upam, da se še vidiva in še kaj pogovoriva. Edino kar ti imam za povedati v pouk in memento je to, da ne pozabi, da smo VESELI romarji! Vale, frater! (se zareži)

Drugi: Vale, v imenu Abadona! (ostane sam) Pa vendar mi ni do smeha. Verjetno sem premalo nor. (molk) Preveč mislim. (začne mrmraje ponavljati neko ritmično sentenco...) Adonai Artemis Agape... (čez nekaj časa se ob njem ustavi drug jezdec, ki se očitno skriva pod meniško kapuco)

Neznanec: Ave, frater! (izroči vitezu pismo) Od žive. (vitez bere) Zaprisegla je da v življenju ne spregovori več besede. Ne vem če bo vzdržala muke, ki so jih zmožne povzročiti inkvizicijske hijene.

Vitez (prepozna neznanca): Diana, ah, ti pa vedno prideš, ko te najmanj pričakujem.

Diana: Tega so zmožne le prave dame! Če hočeš odgovoriti, sem obljubila, da ji prinesem. Zabavno je biti sel ljubimcev.

Vitez: Se zabavaš? Kaj pa živa? Kakor vem, sta si bile zelo, zelo blizu.

Diana: In?

Vitez: Nič? (prebere) Nimam kaj za odgovoriti... preveč žalostno, preveč ljubezni.

Diana: Me potem ne boš poslal nazaj, domov?

Vitez: Kam pa greš?

Diana: S tabo, vendar ne s tabo, lepi moj! (molk) V Jeruzalem.

Vitez: Zdi se mi, da so jo povampirili. Bila je žalostna, in sploh čisto spremenjena, kakor da je ne bi nikoli prepoznal.

Diana: Samo čarovnice so se zmožne popolnoma spremeniti!

Vitez: Ali pa novopečeni vampirji.

Diana: Ne podcenjuj nas, možiček! Kolikokrat ti bom morala še to

dopovedovati. Me smo se odrekle humanosti in jo prepustile vam, moškim. Me nismo ljudje.

Vitez: Sem že slišal, da.

Diana: Pa ne verjameš. Saj ni treba.

Vitez: O vem, vem, da ste božanske, a v tem ni stvar, pa nehaj že enkrat s svojim feminizmom. Ko boste nekoč, upam, proizvedle svojo žensko formulo, ali kakorkoli že to imenujemo, bom vedel in zaupal. Zaenkrat pa, me ne dolgočasi prosim, ker sem imun na feminizem. Tudi jaz sem ženska, pa čeprav imam oneta med nogami. Tudi jaz sem mati, čeravno ne ravno na materialnem nivoju.

Diana: Pax templi, Fratre! In Nomine Babalon! (molk) Ona je bila kristjanka. Ona ni bila uspešno posvečena. A to ni njena napaka.

Vitez: O čem govoriš? Kakšna kristjanka? Čigava napaka?

Diana: Ona je bila prava ženska, to je to... napaka? No... verjela je v spolnost. Poleg tega, bila je zaljubljena. Patetično, kakor se sliši, vendar res, predala se je ljubezni dokončno, tako vsaj misli, a v resnici se je predala moškemu, oblasti moškega, oblasti inkvizicije. Po moje gre za neozdravljivi kongenitalni mazohizem.

Vitez: Kaj bi rekla, če bi tebe dobili v past?

Diana: Brez skrbi, jaz hodim po poteh, po katerih mi ne morejo slediti. Jaz nisem zapečkar ali zvezda stalnica, če hočeš.

Vitez: Ti si pravi blodni vitez, sestra.

Diana: A to še ne pomeni, da nisem dama in čuvar Grala.

Vitez: Vem, mati! (molk) Gospodarica noči, najskrivnostnejša...

Diana: Verjamem, da si iskren, ker te poznam in vem, da si tudi nor.

Vitez: Nisem, bi pa rad bil. Nič ni bolj vrednega poželjenja, kot je norost, verjemi. (molk) Za živo bi si tudi želel, da bi bila zares to, za kar jo imajo ali hočejo imeti, norico. Za njih, bedake, je norost, kakor tudi ljubezen in smrt, strašno zlo, ki nima mesta v njihovi božanski gredi, v njihovih pasjih srcih.

Diana: Zakaj misliš, da naju ne zavohajo, ali še koga drugega od naših čarovnikov?

Vitez: Ne kliči hijen! Sicer pa je naša pot v Sveto Deželo za njih isto kot nekakšna kazenska ekspedicija. Misliš da je papež res kdaj verjel v svojo križevniško gardo? In vse te zgodbe o.... o... ne, briga me, kaj si papež misli. On pač ustvarja zgodovino. Pa vendar še vedno ne vem, kdo bo koga preslepil, mi njega, ali on nas? In kako dolgo bo stal Rim?

Diana: Vsak bo dobil svoje. Sploh pa, ti kaj ni všeč?

Vitez: Naš vek bodo zanamci imeli za temačnega, ker ne bodo videli njegove skrite slave, nas pravih borcev za Pravo vero in vse kar je dostojno človeka...

Diana: In ženske! Da strinjam se s teboj. Zato se veseliva, brat, življenje je čista radost. Glej, nocoj se naša

karavana ustavlja na enem od naših najljubkejših gradov. Trefen, v dolini Temenice, majhne, a svete reke, ki jo poznamo samo me, ki se spoznamo na vodovje, Trefen, izračunaj to sveto ime in doumi, s tremi Davidovimi zvezdami, ARARITA, ARARITA, ARARITA! Nocoj, če le ne bo preveč hijen blizu, boš imel priložnost prisostvovati velikemu prazniku.

Vitez: Prazniku? Kakšnemu prazniku?

Diana: Pst! Boš že še videl, brez skrbi. Glej, karavana se ustavlja. Ne pozabi da sem moški, to je moja najljubša krinka, še več, celo menih. Glej, tam nad reko v zavetju gore Vzdihljajev, kar si velja zapomniti, grad. Raja je lačna, grem, dobil me boš v Dvorani Vitezov, po maši, če hočeš, seveda, če pa ne, se vidiva nekje v neskončnosti, brat, ljubi... (si izmenjata bratski stisk rok, nakar ona odjezdi)

Vitez: Vale, Soror! (gleda za njo) Diana Trivia...

ZASTOR

NASLEDNJIČ DO KONCA

TANATOLOGIKA

NOX 140

FELO DE SE

Malo je manjkalo do polnoči. Na vzhodu je mesec, dvigajoč se nad drevesa, ki obrobljajo reko, ustvaril svetlobni špalir. Njegovi žarki so padali na obraz, delikatno zamišljen, z ustnicami tenko stisnjenimi od njihovih povešenih kotičkov, mladega odličnjaka, ki mu je v njegovih vitkih in nervoznih prstih trepetala zlatoglava palica. Stal je na samem robu mirne reke, na ozkem pasu trave med njo in stezo ob njej. Na njegovi desni strani preko reke se je dvigal hrib, zakrit v visoki gozd, kakor v grožnjo in skrivnost. Na levi pa mu je bukovje zakrivalo žametno trato, da je bilo videti kakor lopa za ljubimce. Izza njega so ležala polja in v daljavi hiše. Popolno tišino noči je prekinjalo zgolj ukanje sove in pa vznemirjenost oddaljenega jezu.

"Delaj po svoji volji in to naj ti bo najvišji Zakon. Prijetna noč!", je tih glas spregovoril v uho mladeniča, ki je bil tako poglobljen v svoje misli, da je preslišal prvotni pozdrav.
Mehanično je odgovoril:
"Prijetna noč, gospod!" Ob tem je pogledal na neznanca. Bil je moški tam nekje med tridesetimi in štiridesetimi, a obilen in zajeten, vendar neznaten, dajajoč vtis silne moči in aktivnosti. Kakorkoli že, to je bil obraz, obrit v Vandykejevskem stilu, ki ga je preplašil. Nihče ga ne bi mogel pozabiti. Zajela ga je globoka melanholija, toda zgolj kot pokrivalo hudomušnosti. Usta je imel majhna, škrlatna in čutna, čeprav odločna. V očeh pa je skrival čisto nekaj drugega. Zenice so mu bile skrajno neznatne, celo v tej temi in izražal je takšno napetost, da je mladenič, nedvomno presenečen vsled nenadnosti pojave, zatrepetal v strahu. Instinktivo se je umaknil tja, kjer reka zazija najglobље — kdo naj bi namreč uganil slutnjo teh oči?

"Bojim se, da sem prekinil vašo meditacijo", je nadaljeval prišlek. "Prosim, da mi oprostite. Nadaljeval bom svojo pot." Toda mladenič se je nasmehnil, rezko in grenko. "Sploh ne," je rekel malce posmehljivo, "saj se nameravam samo ubiti."

"Dobro", je odvrnil drugi, ki ga lahko identificiramo kot Učitelja Zakona Teleme — in ta zgodba bo razložila kaj to je — "Odobravam vašo odločitev."

Mladenič, čeprav ne učenec, je v celoti zgrešil pomen Učiteljevih besed. Takoj se je začel opravičevati. "Ko bi le vedeli za vse moje vzroke za to," je začel obžalovati.

"Saj me ne zanimajo," je odvrnil priletnik. "Razglasil si svojo namero. Na obče vljuden način sprejemam tvojo namero kot izraz tvoje resnične Volje. To je zadosten razlog za vseobči spokoj. Ne obstaja namreč Zakon iznad: Delaj po svoji volji. Poleg tega boš proizvedel en kup kosti.

Mladi mož je strmel skoraj divje. "Ne, jaz nisem blaznež," se je nasmehnil Učitelj. "Te bo morda dolgočasilo, če razjasnim svoje vzroke za to, da samomora ne izključujem iz dejanj, ki bi trenutno bila nezakonita? To te bo morda osvobodilo od kakšnih neumnih oklevanj in ti dalo zagon s tisto mirno ekstazo, ki naj bi spremljala vsako naše dejanje."

"Sila zanimivo," se je strinjal mladenič, nakar je drugi prikimal.

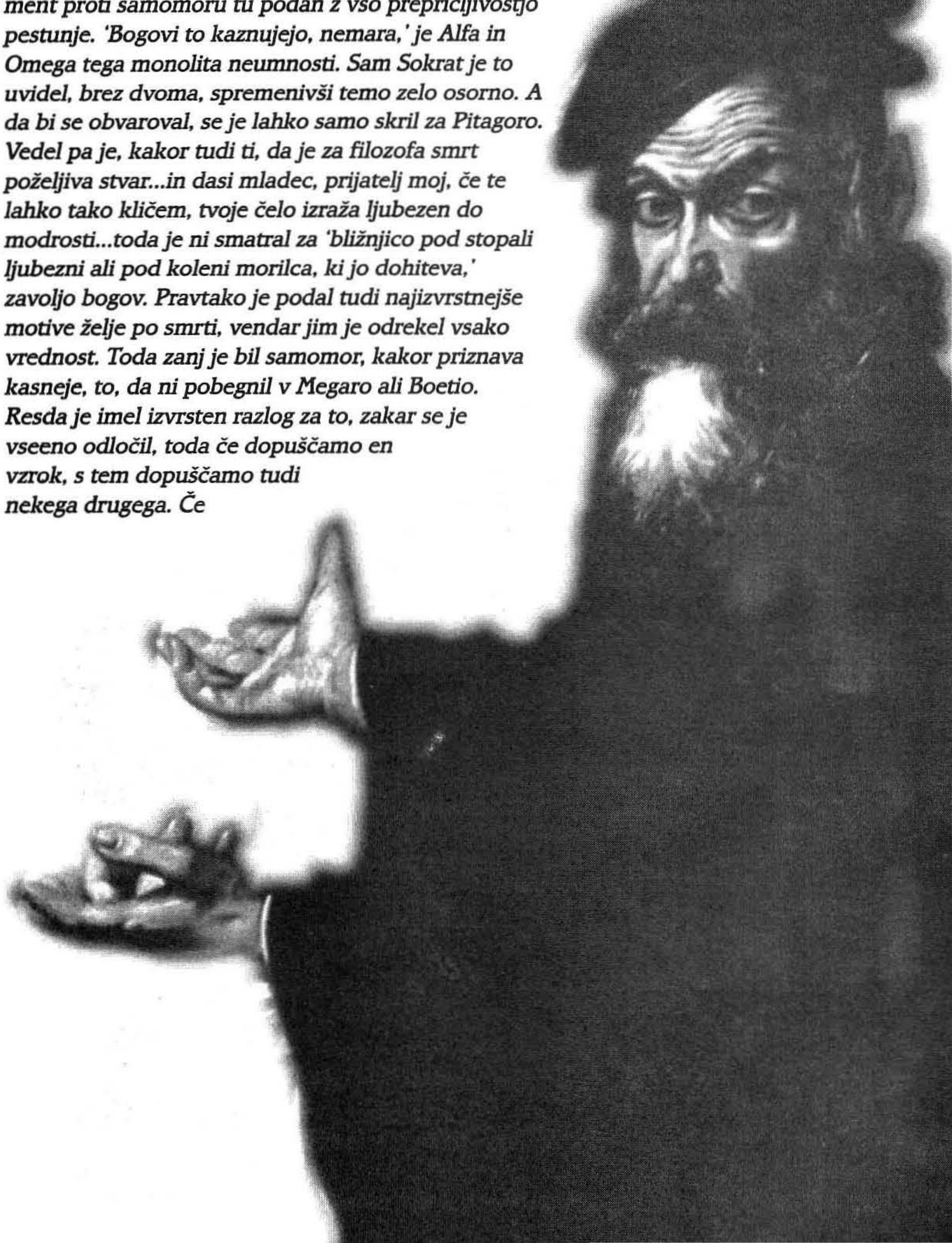
Vsediva se tukaj, kjer lahko uživava to lepoto mesečine. Morda se mi boš pridružil v kajenju cigare?"

"Jaz kadim samo cigarete."

"Vsak ima svoj okus. Torej," nakar je prižgal, "da bi se vskladili z Akademijami, bi bilo najbolje začeti s Platonom. Kaj praviš?"

Mladenič je umaknil svojo cigareto in ustrežljivo prikimal.

"Faidon," je nadaljeval adept, "je nedvomno najslaboumnejši izmed njegovih Dialogov. To je kup plehkega sofizma in klasični primer načela petitio principii (zahtevanje dokaza, opp.). Vendar je argument proti samomoru tu podan z vso prepričljivostjo pestunje. 'Bogovi to kaznujejo, nemara,' je Alfa in Omega tega monolita neumnosti. Sam Sokrat je to uvidel, brez dvoma, spremenivši temo zelo osorno. A da bi se obvaroval, se je lahko samo skril za Pitagoro. Vedel pa je, kakor tudi ti, da je za filozofa smrt poželjiva stvar...in dasi mladec, prijatelj moj, če te lahko tako kličem, tvoje čelo izraža ljubezen do modrosti...toda je ni smatral za 'bližnjico pod stopali ljubezni ali pod koleni morilca, ki jo dohiteva,' zavoljo bogov. Pravtako je podal tudi najizvrstnejše motive želje po smrti, vendar jim je odrekel vsako vrednost. Toda zanj je bil samomor, kakor priznava kasneje, to, da ni pobegnil v Megaro ali Boetio. Resda je imel izvrsten razlog za to, zakar se je vseeno odločil, toda če dopuščamo en vzrok, s tem dopuščamo tudi nekega drugega. Če

neko dejanje dopušča ljubezen do zakona in reda, pa čeprav nepravičnega — in to je, kakor ti je znano, Sokratov argument — zakaj ga ne bi tudi, recimo, varnost republike? Kaj bomo rekli za sla, padlega v roke sovražnika, ki se usmrti, da ga ne bi s trpinčenjem prisilili na izdajo skrivnosti; ali za nekoga, ki se vrže s splava, da bi rešil tovariša; Kaj bomo tekli za tisoč primerov od Curtiusa do Jezusa Krista, slednji bivši najbolj premišljen samomor izmed vseh možnih, saj ga je planiral celo večnost, vključno z mukami, da bi ustvaril svet neskončne agonije, da bi ga potem odrešil s svojim samomorom. Verjetno si kristjan?"

Mladenič je izjavil, da je skromen, grešen, a iskren slednik Človeka Žalosti.

"Potem lahko vidiš kako je samomor zaščitni znak tvoje religije. 'Če tvoja roka greši, si jo odsekaj.' Bičaj se, stradaj, liži gobave rane, tvegaj vse, a reši si dušo. To je vse samomor, bodisi delno, bodisi v celoti. In ta sploh ne zahteva motiva; golo sovraštvo do telesa zadostuje. In spet, 'Mesena misel je bogokletje'; zatri jo; vera in ubogljivost zadostujeta; razum bi ju gotovo uničil, kakor tudi dušo.

"In celo nesrečneži, ki, kakor jaz sam, niso kristjani, in nimajo kaj dosti za prigovarjati, lahko vsaj prikimajo nekomu v neki čudni okoliščini, če se odloči, da bo položil roko nase. Kdo lahko presodi tako okoliščino? Se moramo za to posvetovati s svojim odvetnikom, ali razpisati referendum? Nesmisel, se boš strinjal. Kaj nam torej preostane drugega, kot naša lastna presoja? In če se mi zdi dober in zadosten razlog za samomor to, da 'sem brez posla; in tudi brez denarja', kakor v primeru Prinza Florizela iz Kluba Samomorilcev; kdo mi bo sodil? Lahko se ne strinjaš; Lahko me imaš za norega in zlobnega in karkoli hočeš; ali pa jaz tebe z isto pravico, če bi želel biti nevljuden. A si lahko predstavljam mnogo situacij, nerazumljivih vsakemu razen njih osrednji figuri, ki bi lahko upravičile tako dejanje v očeh vsakogar, ki bi razumel za kaj se gre. Vsak človek je vrhovni poveljnik svojega lastnega življenja; in vse svoje odločitve mora podvzeti v svetišču svoje lastne duše. Kdor gre k drugemu po nasvet, se v tem odpoveduje svojemu božanstvu, razen če to stori zgolj z namenom, da bi slišal mnenje nekoga drugega. Dokončna odločitev je njegova lastna odgovornost; v resnici se ji sploh ne more izogniti, tudi če bi hotel, razen vsled podložnosti in suženjstva, ki sta strašnejša od vsakega drugega možnega samomora..."

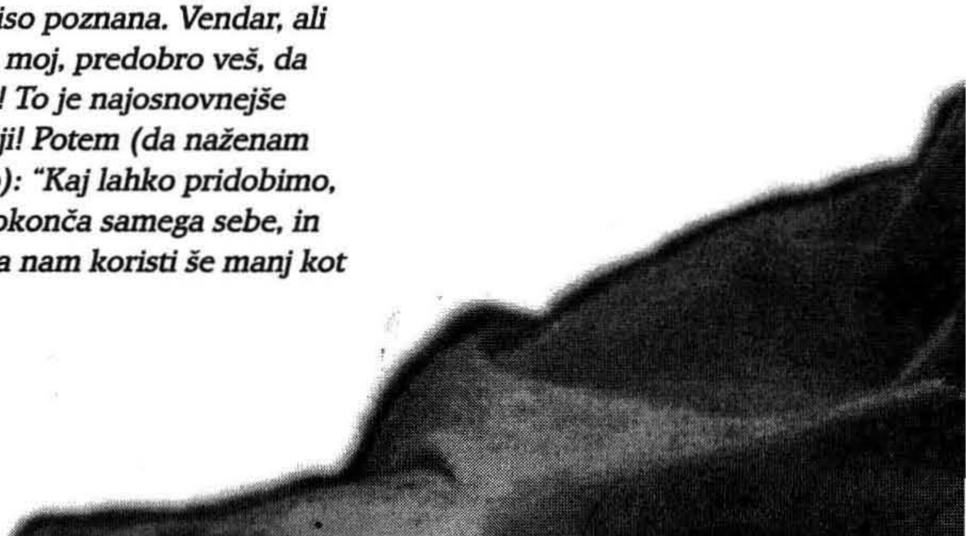
"Seveda, samomor je protizakonit," je moledoval mladi mož, segajoč živčno po svoji sedmi cigareti, "vsled dejstva, da smo dolžni služiti Kralju."

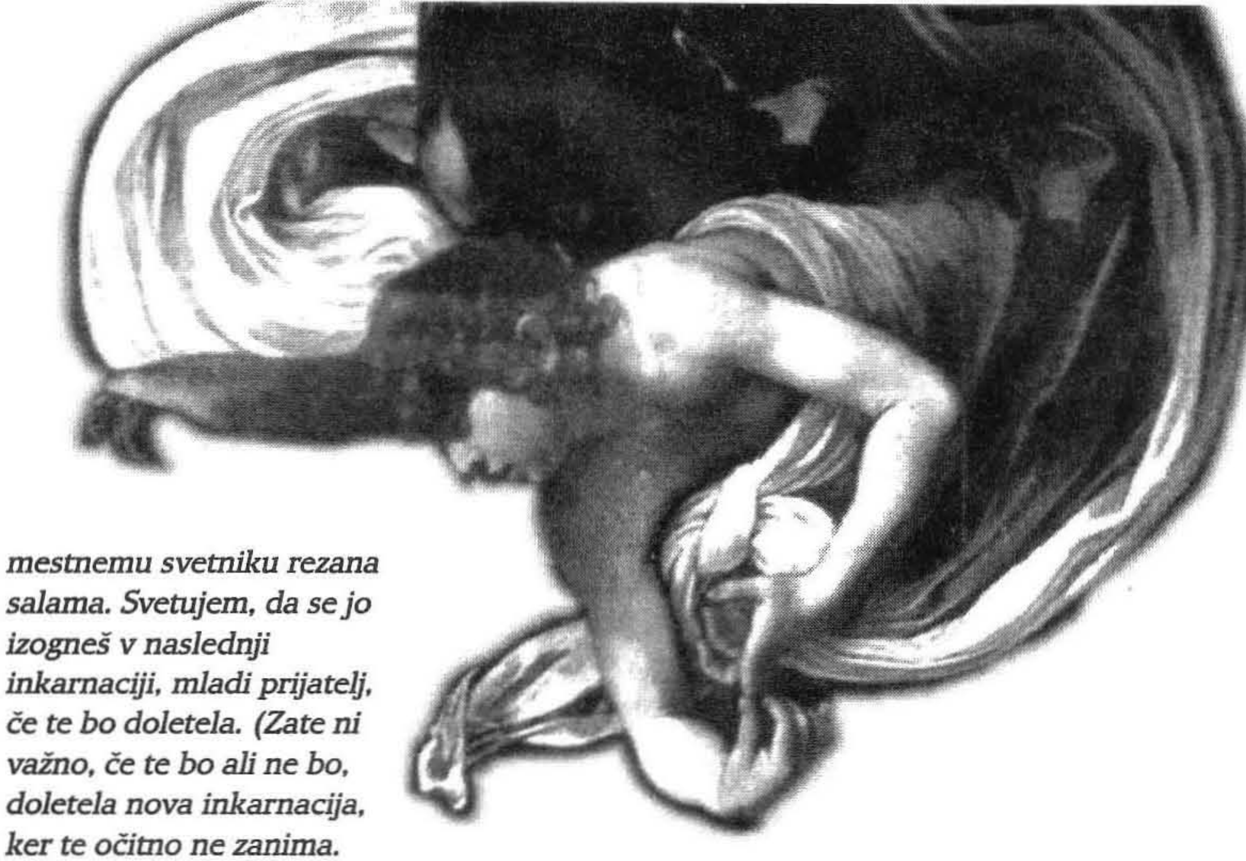
"To je običajno orožje, kakor tudi sama religija, z vsemi njenimi predpisi, tirana nasproti sužnjem.

Priznavati ta argument pomeni izpovedati se za sužnja. To bi bilo pametno orožje za nasprotno stran; če bi sto delavcev istočasno naredilo samomor, bi še isti dan prišlo do socialne revolucije; namesto da neumno štrajkajo. Jaz nisem vprašal Kralja, če se lahko rodim; na svet nisem prišel po svoji volji, zato naj mi bo dovoljeno vsaj to, da ga zapustim, kadar jaz hočem! v Srednjem Veku je bila nuja preprečevanja samomorov tako temeljito razumljena, da so iznašli strašne in smešne načine za trpinčenje telesa — kakor da bi to bilo mar razumnemu samomorilcu. Dandanes je populacija večja in to ni več tak problem. Tirani se zanašajo na praznoverje. Ko se jaz kdaj pa kdaj umaknem iz javnosti brez prejšnje napovedi, moji učenci vedno konzultirajo moje zaskrbljene ljubimke s pripombo, češ 'saj se ne morem ubiti, ko pa tako dobro vem kakšna kazen bi temu sledila'. Jaz bi jim odgovoril, 'seveda se ne bi ubil, že zaradi vas, vi tepčki!' A moji učenci ne razumejo tega in blebečejo pompozne in bogokletne nesmisle, da bi me onečastili. James Thompson v osupljivem govoru Bradlaugha pove tole:

;To življenje kratko je za vse, kar moremo prestati:
Za najsvetejši spokoj groba se nam ni treba bati;
Človek zaspi in se nikdar več ne prebudi;
To razpadajoče meseno telo je vse, kar je njegovo,
Čigar elementi razkrojijo se in spet strnejo na novo
V zemljo, vodo, rastlinje in druge ljudi.' -
in nato zaključi kar se da svečano:
'In če revnega življenja svojega izpolniti nočeš,
Ga lahko končaš kadarkoli hočeš,
Brez strahu, da bi zbudil se po smrti.'

Ni kaj da bi na to odgovoril. To ti prisegam na vso svojo magijsko čast. Priznavam, da poznam stanja bivanja, ki tebi kot človeku niso poznana. Vendar, ali ego ostane po smrti? Prijatelj moj, predobro veš, da ne ostaja niti po enem izdihu! To je najosnovnejše dejstvo v budistični psihologiji! Potem (da naženam Gauthamo v njegovo džunglo): "Kaj lahko pridobimo, in kaj zgubimo? Kdo lahko pokonča samega sebe, in kako?" Toda vsa ta metafizika nam koristi še manj kot

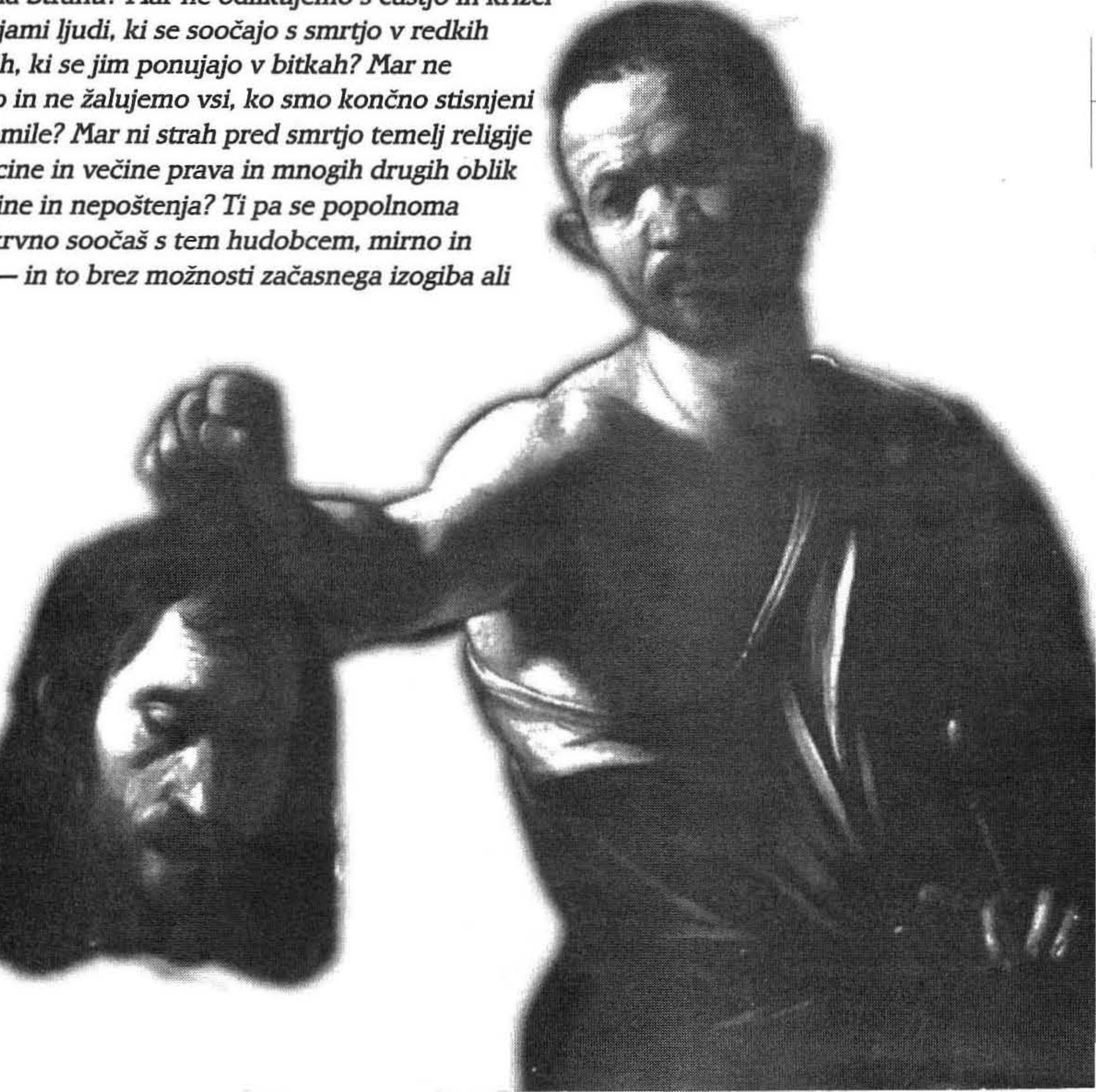
mestnemu svetniku rezana salama. Svetujem, da se jo izogneš v naslednji inkarnaciji, mladi prijatelj, če te bo doletela. (Zate ni važno, če te bo ali ne bo, doletela nova inkarnacija, ker te očitno ne zanima. Kakorkoli že, kaj pa je zanamstvo storilo zate?) Pustiva metafiziko vnemar vsaj za trenutek, ki nama je še preostal. Če se vrneva k vprašanju pravice do tega, da se znebimo samega sebe — če zanikamo to, potem še toliko bolj zanikamo pravico do tega da komu drugemu končamo življenje. Torej tudi država nima pravice kaznovati s smrtno kaznijo. Mi smo soudeleženci v umoru vsakič, ko obesijo kakšnega morilca. Ljudem prepovedujemo vojskovati se in celo zdravnikom prakticirati medicino. Obstajajo izvrstni razlogi za obešanje ali streljanje drugih in to počnemo sami ali pa preko

drugih povsem mirno. In če to počnemo v skladu žrtve ali celo na njegovo lastno izrecno željo, smo izven vsake kritike. Edini meni znani ugovor zdravnikom, ki nudijo trpečim popolno eutanazijo je to, da se s tem ponuja možnost lažjega umora. Poznaš ti morda kakšen bolj pameten argument?

"Ljudje pravijo, da je samomor strahopetno dejanje," je drzno odvrnil mladenič, ki si je zdaj privoščil cigaro, ki mu jo je ponudil adept, in jo prižgal s pokorščino na pol hipnotiziranega človeka.

"Sramota, kakšna sramota!", je razkačeno odvrnil Mojster, vstavši na svoje noge in jezno hodeč gor in dol. "Sramota za takšne obrekovalce, ki skušajo zamaskirati svoje lastno strahopetništvo, da onečaščajo z večno sramoto najbolj junaško dejanje, ki ga je človek zmožen. Mar ni Smrt Človekova Katedrala Strahu? Mar ne odlikujemo s častjo in križci in penzijami ljudi, ki se soočajo s smrtjo v redkih trenutkih, ki se jim ponujajo v bitkah? Mar ne javkamo in ne žalujemo vsi, ko smo končno stisnjeni v kot gomile? Mar ni strah pred smrtjo temelj religije in medicine in večine prava in mnogih drugih oblik lopovščine in nepoštenja? Ti pa se popolnoma hladnokrvno soočaš s tem hudobcem, mirno in možato — in to brez možnosti začasnega izogiba ali

premisleka — in se soočaš z gotovostjo v trenutku, ko bi ves ostali svet zajela panika — in te imenujejo za strahopetca! Zakaj pomeni smrt takšno grozo, da je že sama beseda tabu v dostojni družbi? Mar zato ker legiji ni uspelo utrditi duše napram zli slutnji, da ona sama ni več v modi. Namesto nje se predajamo plesu in glasbi in vinu in vsemu, kar nam lahko pomaga, da bi odgnali zlo misel. Na modernih praznovanjih ne dovoljujemo skeletov. Filozofija se v veliki meri nanaša na smrt: proč s filozofijo! Človeštvo dandanes preklinja vsako diskusijo o stvarnosti, kajti za modernega človeka je smrt skrajna stvarnost in jo hoče pozabiti. Strah pred smrtjo je ta, ki je ukanil ljudi, da verjamejo v takšne nesmisle in odvratnosti, kot sta Spiritualizem ali Krščanska Znanost. "Bilo bi mi v čast, gospod, "se je ustavil pred mladeničem, "če mi dovolite seči v roke najpogumnejšemu človeku, ki sem ga kdajkoli srečal, v samem trenutku njegove kulminacije!"

Mladenič je vstal, skoraj avtomatično in podal Adeptu roko. "Hvala, gospod," je nadaljeval slednji, "ker ste mi dali lekcijo skrajnega poguma. Tisočkrat imate prav. Ko zlo življenje postane neznosno, potem naj se konča. Imam pomisleke, da bi se vam pridružil, a kaj ko imam toliko učencev. "

Globoko je vzdihnil in odvrgel ostanek svoje cigare, potem ko si je z njim prižgal naslednjo. "Zdi se mi da se danes dela preveč hrupa okoli smrti, kakor tudi okrog njene sestre dvojčice Ljubezni. Antični učitelji so nas o teh stvareh dobro poučili, kakor nas danes Kitajci in Japonci. Strah pred tema dvema stvarema — ki sta pač mož in žena pred portalom v Park Življenja, smo verjetno uvozili od pomehkuženih strahopetnih in degeneriranih ras z Indijskega polotoka. Zgodnji kristjani s svojimi agapae in mučeništvi se niso bali ne ene ne druge, pravtako se ju Križarji niso bali, toda nacije, ki so se izčrpale in ki pridigajo mir in moralo ter pravice žensk, te imajo duha, ki je lasten ščenetu. Duša evnuha: za njih je smrt strašna in ljubezen pogubna. Možat značaj Rimljanov je zagrabil za koprivo, ki tudi vznemirja in ne samo užge. Ta značaj

je propadel in vojna naj bi ga prenovila, tako da ljudje bežijo od smrti in ljubezni. Ljubezen stoji stran in veka; smrt pa vzklika Tally – Ho, in nas preganja tja do pekla. 'Kako suha je kri tvojega ljubimca Ipsithilla, ki krči njegove vene,' 'Novem continuas futationes!", je zaključil adept, dvigajoč svoj glas celo iznad umetniškega okusa, čeprav konec koncev breg reke ponoči ni noben oder. Ko se je malo pribral, je nadaljeval malo bolj nežno. "Oprosti mi mladi gospod, prosim vas," je rekel, "čustva me včasih za trenutek premagajo. Če se plašimo ljubezni, se plašimo smrti; če se plašimo smrti, se plašimo življenja. Težko je iziti kot zmagovalec, ", je dodal smeje, "z obema kroglama v mrtvem kotu." (Aluzija na biljard.) Mladenič se je zasmejal, ne zgolj iz vljudnosti, temveč bolj iz presenečenja navkljub svoji tragični situaciji.

"Če na stvari gledamo lahkotneje, tudi res postanejo lahkotne," je nadaljeval Mojster, "samozaupanje velja za dva bataljona v vsakem našem regimentu. Strah povzroči zmedo. Naprej, s pesmijo na ustnah in mečem v roki in se sooči z vsem radostno. Kvragu posledice! Če se zaljubiš v dekle ji to dokaži preko Barbare in Mojce pa vse do Rezke ali karkoli že je Omega logike – pozabil sem."

Fant mu ni mogel pomagati, čeprav se je trudil.

"Če vidiš nevarnost, jo objemi," je nadeljeval starejši mož. Videti je bilo, da nič ne more izčrpati njegovega strastnega govora. "Če ti uspe ohraniti celo kožo, si živel lepše in intenzivneje. Če umreš, potem umreš in konec je vseh skrbi. In ko smo utrujeni od življenja, je najboljša stvar soočenje z Veliko Avanturo, radostno in ljubeznivo — kakor ti nocoj!"

"Torej nimate nobenega ugovora kakršnekoli vrste," je odvrnil mladenič, bolj iskreno lahkomiselneje kakor je sicer bila njegova navada v običajnih okoliščinah, "na usodno dejanje, ki ga bom podvzel, kakor hitro bom ostal brez vašega šarmantnega društva, kar bo še nadaljni razlog, kar se da izvrsten, za končanje z življenskimi mukami."

"Nobenega," se je nasmehnil Mojster in prav papežko priklonivši se, izkazujoč vljudnost, na katero ga je privadila dolgoletna uslužnost njegovih učencev. "Razen morda, če pogledamo na stvar drugače. Predpostavimo za trenutek, da si, kar empirično imenujem, nesmrtna duša, ki se od časa do časa inkarnira v različnih telesih, kakor nanese priložnost. Dobro; to pomeni, da si želiš bivati v tem telesu. Pogoje poznaš — predpostavljaj to! Dobro: potem formuliraš usodno dvojnost, zanikaš svojo lastno voljo s tem, da si končaš življenje. Ali recimo takole: zamisli si svoje telo kot instrument, s katerim zaznavaš materialne stvari, zavoljo kaprice ali neke nerazložljive želje, ne vem katere. Zakaj bi potem uničil svoj instrument? Resda, lahko je brezupno poškodovano, tako da zaznava slabo. Če bi ga bilo mogoče popraviti, bi z veseljem prestal nujne bolečine; a če je vse zanič, ga zavrži in si nabavi novega. Edini ugovor temu je, da si morda želiš opazovati to veliko krutost Narave, ne le z očmi, temveč z vsemi možnimi čuti, da bi te potem to še utrdilo v odločitvi, da ga odrešiš vseh muk. A to je vse en kup predpostavk, torej malo bolje od blebetanja budistov in kristjanov in vseh ostalih uganjevalcev. Ne

meni se zanje. 'Ti nimaš druge pravice kot te, da izvršuješ Svojo Voljo. Delaj to in nihče ti ne bo oporekal.' Torej, ker je tvoja volja, da se pokončaš, se ne odvračaj od svoje namere. To bi vsekakor bila pregreha. Najboljši argument proti samomoru, ki sem ga kdajkoli slišal, če mi dovoliš uvesti novo pričo, je primer nekega angleškega žurnalista, katerega obraz je načel rak, ki se mu je razširil iz želodca. Nekoč sem mu pripomnil, 'Zakaj ne prizaneseš občutkom vseh prisotnih in si ne poženeš krogle v glavo?' Nakar je odvrnil, duhoviti Cecil :'Kam bom pa potem točil svojo pijačo?'

Adept je še enkrat vstal. "Ne bi te hotel zadrževati," se je mrmraje opravičeval. "Religija,

filozofija, etika in zdrav razum se vsi strinjajo v tvoji nameri. Neskončno si me zadolžil z užitkom, ki sem ga bil deležen v tvoji elegantni in poučni konverzaciji z menoj; ne upam si spregovoriti niti glasu v obžalovanje, ker ne bom imel več možnosti kultivirati najinega poznanstva. Zbogom! 'Ljubezen je zakon, ljubezen v oblasti Volje'"

Mojster se je priklonil in počasi odpravil proti vzpenjajočemu se bukovju. Fant pa — bilo mu je komaj osemnajst let — je skočil na noge in šel za njim. "Pravite", je vneto izjezikal, v svoji vnemi pozabivši na vljudnost, "pravite, da ste učitelj, da imate učence. A sprejmete tudi mene?"

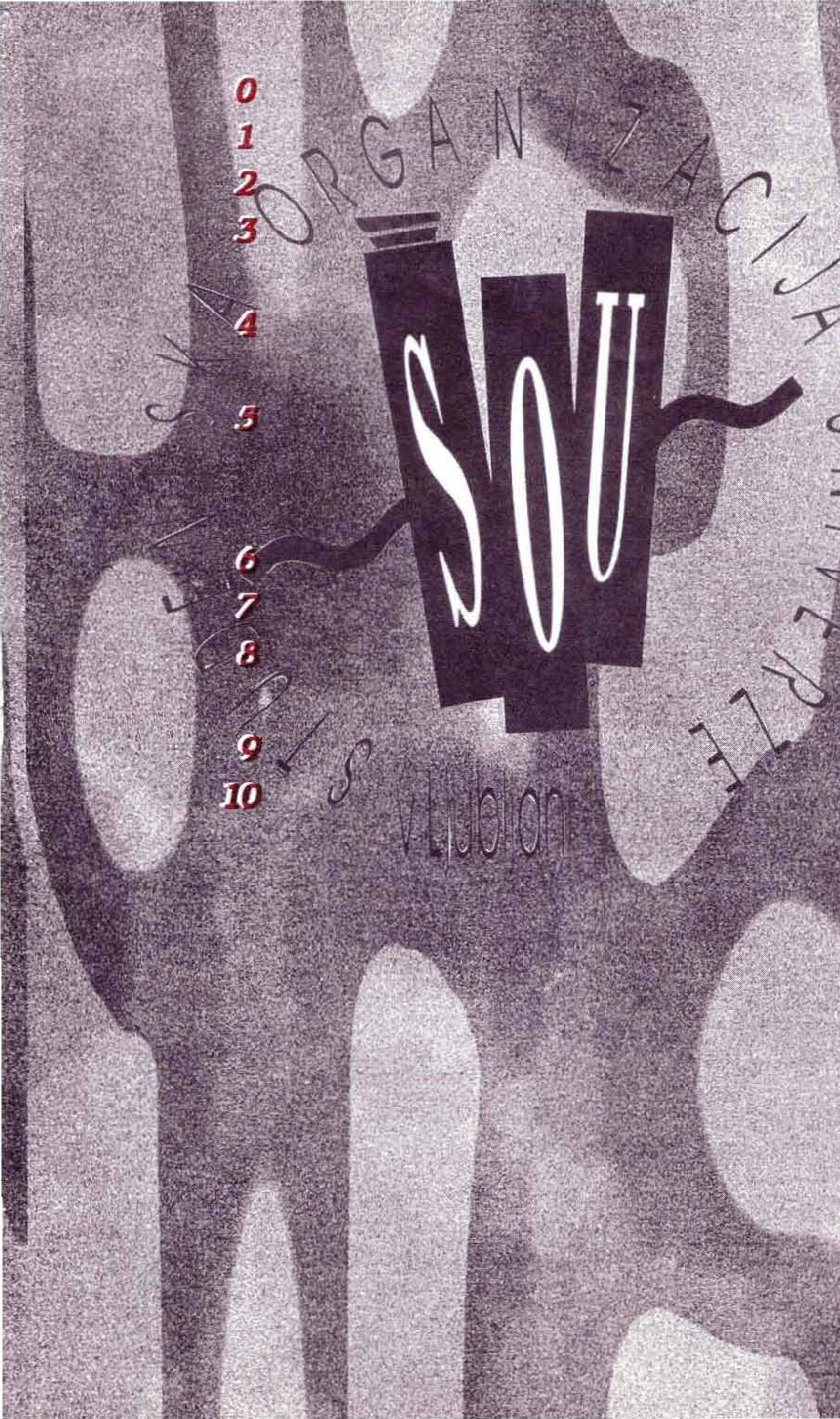
Adept ni pokazal niti najmanjšega presenečenja. Ni se mu niti zdelo potrebno pokarati ta izbruh vsled njegove neobičajnosti.

"Vsekakor, "je odvrnil. "Ker sem porabil vso svojo moč, da bi te prepričal v tvojo namero, ti pa zdaj želiš ravno nasprotno, si nadvse sposoben za učenca. Sijajno se boš razumel z drugimi, v to sem prepričan."

Takšna privolitev v tako delikatno izfrazirani angleščini, v kateri je bil adept priznani Mojster, in ki jo je znal tako izostriti s tisto trpko osladno kislostjo, kar ga je naredilo slavnega in neslavnega, je mladeniča nadvse vzradostila. Padel je k njegovim kolenom, prijel za Mojstrove roke in jih začel ihte poljubljati. Mojstrove oči so se zameglile za trenutek; nekaj se je zganilo v njem, kar ni niti poskušal zatreti. Sklonil se je, mladeniča prijateljsko objel in ga dvignil. "Pridi," je še rekel, "Saj ni to tako velika stvar. Pogovarjajva se o čem drugem. Ali pa, če želiš, uživajva tišino te z mesecom obsijane ljubkosti."

Tedaj je vzšlo sonce in prebudilo svet v novi dan, vreden življenja.

BOŽJA HIŠA
BELA GLAVA
CONGRESSUS CUM DAIMONE
BINAH
VELO BREZNA
PAN IN MERKUR
S PESMIJO TE KLIČEM, HORUS MAŠČEVALEC
TANTRIČNI KOLAŽ
GIMNOZOF V TREH FAZAH PRANAJAME
ANGEL V LHASI
TEURGIJA KRISTA
CASIELOVA NOSTALGIJA
EGIPČANSKO IZROČILO
BELA ČEBELA KRALJA SALOMONA
GILBERT & GEORGE
PLES MEČA
MISTIČNI GRAFIT NA METELKOVI
KAMENJE FILOZOFOV
GUSTAVE MOREAU
AUBREY BEARDSLEY

Glavni in odgovorni urednik: Janez Trobentar, tajnik: Ljubo Drobjak, likovni urednik: Matjaž Lazar, oblikovanje: Hita Hanko, prelom: DTP OSI Slovenija, sodelavci: Majda Hrženjak, [illegible] Kremenić, Jure Sršina, Lučija Kobašić, Bojana Rajko, © NU Luka, O.T.O., [illegible] [illegible] za [illegible], sponzor: Š.O.U. Tisk: TINGRAF d.o.o. Po mnenju ministrstva za kulturo št. 415-207/94 mb z dne 15. 4. 1994, se šteje revija N.O.X. med proizvode, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov.

NOX
logotypes
NEW
NOX
REVIJA ZA VESELU NAUKU I NOVU kurtoaziju
nox
ENOCHIANA
nox studio
NOX
revija za veselu snanost i novu kurtoaziju
ARCADIA
design
nox
STUDIO
LABS.
PO KRUGOVIMA I XRIZEVIMA ĆEŠ PREPOZNATI